வந்தேமாதரம்.

ஜப்பான்

அ. ராம. அ. கருப்பன் செட்டியார்
ஆசிரியர் "தனவணிகன்"

இரங்கூன்
1936

இப் புத்தகத்தில் வெளிவந்துள்ள பெரும்பாலான படங்கள் ஜப்பான் போர்டு ஆப் டூரிஸ்ட் இண்டஸ்ட்ரி (Board of Tourist Industry, Tokyo Japan) யாரால் அன்புடன் அளிக்கப்பெற்றன.

செட்டியார் பிரஸ்,
68, முகல் வீதி, இரங்கூன்.

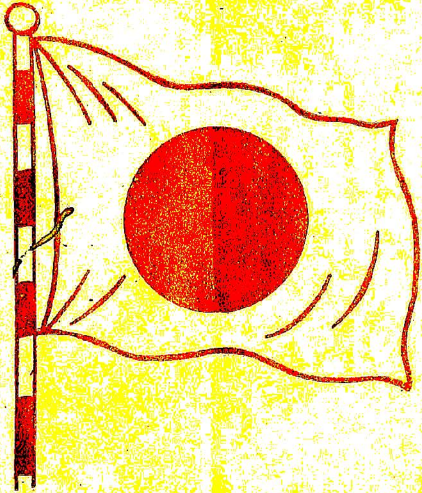

ஜப்பானின் தேசியக் கொடி.

முன்னுரை.

எனது ஜப்பான் யாத்திரையின் போது எழுந்த எண்ணங்களின் தொகுதி இந்த நூல். இதில் ஒரு பகுதி "தனவணிகன்" பத்திரிகையில் தனித் தனிக் கட்டுரைகளாக வெளிவந்தது. இதனை நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் முதலில் எனக்கு இல்லை. எனவே இதில் தொடர்ச்சியான கருத்துக்களை அன்பர்கள் அதிகமாய் எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஒரு நாட்டைப் பற்றி எழுதுவதென்றால் அந் நாட்டில் குறைந்தது இரண்டு ஆண்டுகள் தங்கி, அந்நாட்டு மொழியை நன்கு பயின்று, அந்நாட்டு மக்களோடு நெருங்கிப் பழகுதல் வேண்டும். நான் ஜப்பானில் தங்கியிருந்த காலம் சுமார் ஒரு மாதந்தான். நுனிப்புல்லை மேய்வது போன்ற இந்நிலையில் நான் அதிகம் எழுத முடியாது. என்றாலும் ஜப்பானைப் பற்றித் தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தாலேயே இந்நூலை எழுத முன் வந்தேன்.

பர்மா நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் சங்கத்தாருடைய அன்பும் ஆதரவும் இல்லாதிருக்குமாயின், நான், எனது பிரயாணத்தை இவ்வளவு சௌகரியமாகச் செய்திருக்க முடியாது. அவர்களுக்கும், எனது பிரயாணத்திற்கு உதவி செய்த நண்பர்கட்கும், ஜப்பானில் பல இடங்களை நான் பார்ப்பதற்குக் காரணர்களாயிருந்த இரங்கூன் ஜப்பான் ஸ்தானீகர் திரு. உட்டாணி திரு. வி. சொக்கலிங்கம், திரு. ஏ. எம். ஷாகே ஆகியோருக்கும், இந்தோ—சைனா மலாயா முதலிய விடங்களில் எளியேனை அன்புடன் உபசரித்த செட்டியார் சங்கங்களுக்கும் நகரத்தார்களுக்கும் ஏனைய அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இப் புத்தகத்திற்கு அன்புடன் முகவுரை யளித்த பர்மா நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் சங்கக் காரியதரிசி திரு. சுப. க. அ. லட்சுமணன் செட்டியார் அவர்கட்கும், இப் புத்தகத்தை இம்முறையில் வெளியிடப் பல விதத்திலும் பேருதவி புரிந்த ஆசிரியர் திரு. வெ. சாமிநாத சர்மா அவர்கட்கும் எனது நன்றியறிதல் உரியதாகுக! இப்புத்தகத்திலுள்ள குறைகளை நீக்கிக் குணங்களைக் கொள்ளுதல் அறிஞர் கடன்.

இரங்கூன்
12—3—36

அ. கரு.

ஜப்பானியச் சக்ரவர்த்தி தம்பதிகளும் இளவரசரும்

முகவுரை

ஆதிப் பரம் பொருளின் நாட்டத்தில் கவனத்தை ஈர்த்த பெருமை கீழ் நாட்டிற்குரியது. பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், மகான் புத்தர், நபிகள் நாயகம், கிருஸ்து நாதர் முதலிய உலக சிரேஷ்டர்கள்-பெரும் மதஸ்தாபகர்கள்-ஆசியாக் கண்டத்தில் அவதரித்து உலகெங்கும் ஞானவொளி பரப்பினர். ஆனால் பூத பௌதிக சாஸ்திர வளர்ச்சியை மக்களது முன்னேற்றத்திற்குப் பயன் படுத்திய சிறப்பு மேலை நாடுகளைச் சார்ந்தது. எனினும் அந்நாடுகளின் இயந்திர நாகரிகம் கீழ் நாட்டுச் சுதந்தரத்திற்குப் பேராபத்தாயிற்று. இவ்வாபத்தை அவர்கள் முறை கொண்டே எதிர்த்து நின்று வெற்றி கொண்டது ஜப்பான். யுத்தத்தில் ருஷ்ய நாட்டைத் தோற்கடித்து ஜப்பான் வாகை மாலை சூடியதும், இன்றைய வியாபார உலகில் ஜப்பான் போட்டியின் முன் நிற்க முடியாது ஐரோப்பிய நாடுகள் திணறுவதும், கீழ் நாடுகள் மேலை நாடுகட்கு எத்துறையிலும் இளைத்ததில்லை என்பதை நிதர்சனமாக்கிவிட்டது. கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக ஜப்பான் அடைந்து வரும் முன்னேற்றம் உலகத்தையே பிரமிக்கச் செய்திருக்கிறது. கீழ் நாடுகட்கு ஓர் வழிகாட்டியாகவுள்ள இந் நாட்டை ஊக்கம் வாய்ந்த இளைஞர் பலர் சென்று பார்த்தும், கைத்தொழிற் சாலைகளில் கல்வி பயின்றும் பயனடைவது மிகவும் விரும்பற் பாலது.

பல நாடுகளில் சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்து புதுப் புதுவிஷயங்களை அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் நிறைந்த திருவாளர் அ. ராம. அ. கருப்பன் செட்டியார் அவர்கள் தமது ஜப்பான் பிரயாணத்தில் கண்ட அனுபவங்களை தெள்ளிய நடையில் பண்டிதரும் பாமரரும் ரசிக்குமாறு இப்புத்தக ரூபமாய்த் தமிழர்க்குத் தந்துள்ளார்கள். நமது தாய் மொழியில் இவ்வித புத்தகம் நாமறிந்த வரையில் இதுவரை வெளிவரவில்லை. திருவாளர் செட்டியார் தமிழ் உலகுக்கு அளித்துள்ள இவ்வரும் விருந்தை ஏற்று அவரை ஊக்குவிப்பது நம்மவரனைவரின் கடமையாகும்.

வனப்பு வாய்ந்த முறையில் பல படங்களுடன் இப் புத்தகத்தைத் தயாரித்திருப்பது மிகவும் போற்றற்குரியது.

இப்புத்தகத்தின் பயனாய் நம் நாட்டில் தேசபக்தி அதிகரிக்கட்டும்; ஒகாயாமா மத்திய பள்ளிக் கூடத்து மாணவர்களின் உணர்ச்சியும், திருமதி நோகியின் தியாகமும், திருமதி இஸாநோகன் வீரமும் நம் நாட்டில் வளரட்டும்.

அநுபந்தத்தில் ஆசிரியர் கணித்துள்ள புள்ளி விபரங்கள் கூர்ந்து ஆராயத் தக்கவை. 1876 ஆம் வருடத்தில் 39 லட்ச ரூபாய் மதிப்புள்ள துணியை இறக்குமதி செய்து வந்த ஜப்பான் 1934 ஆம் வருடத்தில் அத்தேசத்துத் தேவையைப் பூர்த்தி

செய்து கொண்டது மன்றி 39 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள துணியை ஏற்றுமதி செய்திருக்கிற தென்றால் சொற்ப வருஷங்களில் அந்நாட்டு கைத் தொழில் வளர்ச்சியில் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் முயற்சியை ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள். வாணிபத்துறை ஒவ்வொன்றிலும் ஜப்பான் அடைந்துள்ள அதிசய முன்னேற்றத்தை இப்புள்ளி விபரங்கள் தெளிவுறத் தெரிவிக்கிறது. என்று கொலோ நமது நாடும் தனது கைத் தொழிற் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளப் போகிறது?

இதுபோன்ற பல புத்தகங்கள் தமிழ் மொழியில் வெளிவருதல் வேண்டும். அம் முயற்சிக்கு தமிழ்ப் பெரும் மக்கள் மனப்பூர்வமான உதவி அளிப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

இரங்கூன்
10—3—36

சுப. க. அ. லட்சுமணன் செட்டியார்
காரியதரிசி, நாட்டுக் கோட்டைச்
செட்டியார்கள் சங்கம், பர்மா.

பொருளடக்கம்

1. எனது ஜப்பான் யாத்திரை 1—94

பிரயாண ஆரம்பம்—கப்பல் யாத்திரை—ஹாங் காங் தரிசனம்—ஷாங்காய் அனுபவம்—கோபையின் காட்சி—டோக்கியோ, ஜப்பானின் தலை நகர்—பத்திரி காலயம், ஒரு தனி உலகம்—அங்கும் இங்கும்—சில குணங்கள்—ஜப்பானில் இந்தியர்கள்.

2. ஜப்பான்—ஒரு தனி நாடு. 95—168

சரித்திர வரலாறு—அரசியல் அமைப்பு—ஜப்பானியரின் தேசபக்தி—கல்வி முறை—ஜப்பானில் பத்திரிகைகள்—ஜப்பானியர்.

3. அனுபந்தம். 1—16

ஆப்டோன் படங்கள்.

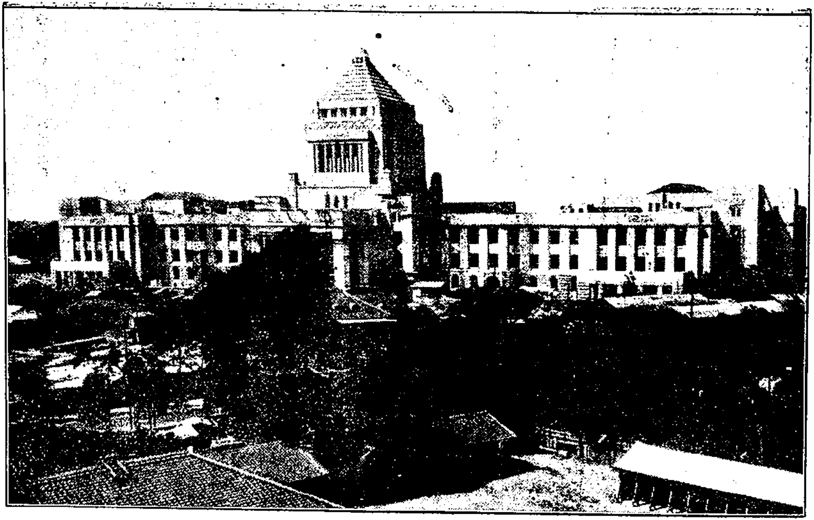

இம்பீரியல் டயட் (ஜப்பானியப் பார்லிமெண்டு)

ஜப்பான்

உ

வந்தே மாதரம்

I

எனது ஜப்பான் யாத்திரை

க. பிரயாண ஆரம்பம்

உலகத்து வல்லரசுகளில் ஒன்றாகத் திகழ்கின்றது ஜப்பான். சென்ற அரை நூற்றாண்டுக்குள்ளாக அந் நாடு ஆச்சரியப்படத்தக்க விதமாக முன்னேற்ற மடைந்திருக்கிறது. சில மாதங்கட்கு முன் அந் நாட்டுக்குச் செல்லும்படியான சந்தர்ப்பம் எனக்கு வாய்த்தது. இந்தியன் என்ற முறையில் என் உள்ளத்தில் உண்டான உணர்ச்சிகளையும், எனது சிறு அநுபவங்களையும் ஒருவாறு கூற முயற்சிக்கின்றேன்.

ஒரு பிரயாணத்தை முடிப்பது மிகவும் சுலபம். ஆனால் பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதுதான் மிகவும் கஷ்டம். கப்பலேறியவுடன் வீட்டில் நாம் மறதியாக வைத்துவிட்டு வந்த சாமான்கள் நமது நினைவிற்கு வருவது வழக்கம். பிரயாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யும் நண்பர்களுடன் நீங்கள் பேசிப்பாருங்கள். சில சமயங்களில் நீங்கள் ஒரு கேள்வி கேட்டால் அவர்கள் ஒரு பதில் சொல்வார்கள். சிலருக்குக் கப்பலேறும்வரை தூக்கம் பிடிப்பதில்லை.

ஒரு பிரயாணத்தைத் தொடங்குவதற்கு ஏதாவது ஒரு லட்சியம் இருக்கவேண்டும். காரணமின்றிக் காரியம் நிகழாது. உலகில் எத்தனையோ நாடுகள் இருக்க ஜப்பானுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று நான் நினைத்தது ஏன் எனக் கேட்கலாம். இதற்குக் காரண மில்லாமலில்லை. நாம் கீழ் நாட்டினர். எனவே, கீழை நாடுகளை முதலில் சுற்றிப்பார்க்க வேண்டு மென்ற எண்ணம் எனது பள்ளிக்கூட நாட்களிலேயே எனக்கு உதித்தது. சந்தர்ப்பத்தைத்தான் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அன்றியும் கீழ்த்திசை நாடுகளில் உண்மையில் சுதந்தர முள்ள நாடு, ஜப்பான் ஒன்றுதான். இந் நாட்டைப்பற்றி ஒரு நாளாவது நான் பத்திரிகைகளில் படிக்காம லிருந்த தில்லை. ஐம்பது வருடத்திற்குள் உலகில் சிறந்த வல்லரசுகளில் ஒன்றாக வந்துள்ள இந் நாட்டைப் பார்க்க யாருக்குத்தான் பிரிய மிராது? அன்றியும் 'தஸ் பைசா' (இரண்டரை அணா) சாமான்களைப் பார்த்த பின்னர், இச் சாமான்களை உற்பத்தி செய்யும் நாட்டையும், நாட்டு மக்களையும் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் நாளுக்கு நாள் எனக்கு அதிகரித்து வந்தது.

காசிசர்வகலாசாலை ஆசிரியர்கள் ஐவர், திரு. திவாரியின் தலைமையின் கீழ் ஜப்பானுக்குச் சென்று திரும்பினர். திரும்பும் காலையில் இரங்கூனுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களை வரவேற்கும் பாக்கியத்தில் எனக்கும்

ஒருபகுதி கிடைத்தது. அன்று மாலை அவர்கள் கம்பை தனவைசியர் கல்வி நிலயத்தில் செய்த சொற்பெருக்கு என் மனதில் வெகு நாளாய்ப் பதிந்திருந்த ஆசையை அதிகமாக்கிவிட்டது. அன்றியும் அப்பொழுதுதான் ஜப்பானுக்குச் சென்று திரும்பிய ஜஸ்டிஸ் வெங்கட சுப்பராவ் அவர்களின் அபிப்பிராயத்தை "பிரீ பிரஸ்" பத்திரிகையில் பார்த்தேன். எனது ஜப்பானிய நண்பர் திரு. நோடா அன்புடன் அளித்த பத்திரிகைகளையும் புத்தகங்களையும் படித்து ஜப்பானைப் பற்றிய விஷயங்களை ஒருவாறு அறிந்தேன். அன்று தினத்திலிருந்து மூன்று மாதங்கள்வரை எனது பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினேன்.

'ஐந்துக்கு இரண்டு பழுதில்லை' என்று கூறுவார்கள். ஆனால் அப் பழமொழியும் என் விஷயத்தில் பொய்யாகிவிட்டது. முதன் முதலில் ஐந்து நண்பர்கள் சேர்ந்து இப்பிரயாணத்தைத் தொடங்குவதாக ஏற்பாடுசெய்தோம். ஆனால் தவிர்க்கமுடியாத பல காரணங்களை முன்னிட்டு எனது அரிய நண்பர்கள் குறிப்பிட்ட காலத்தில் புறப்பட இயலாது போயிற்று. எனவே தனிமையில் புறப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. நண்பர்களின் மாசற்ற அன்பையும், பெரியார்களின் ஆசீர்வாதத்தையும் துணைகொண்டு பிரயாணம் செய்யத் துணிவுகொண்டேன்.

பிரயாணத்திற்கு முதலாவது வேண்டுவது 'பாஸ் போர்ட்.' என்னைப் பொறுத்த வரையில் எனக்குப் 'பாஸ் போர்ட்' கிடைக்குமா என்று பலரும் ஐயமுற் றனர். என்ற போதிலும் சென்ற மூன்று வருட காலமாக நான் இரங்கூனில் 'நல்லபிள்ளை' யாக நடந்து கொண்டிருப்பதால், 'பாஸ்போர்ட்' கிடைக்கலாம் என்றும் சில நண்பர்கள் கருதினர். இங்கிலேயில் நான் புறப்படுவதற்கு முப்பத்திரண்டு தினங் கட்கு முன்னதாக 'பாஸ்போர்ட்பார' த்தில் கௌரவ மாஜிஸ்திரேட் முன்னிலையில் கையெழுத்திட்டு 'ரிவர் போலீஸ்' ஆபீசில் எனது 'பாரத்தை' அதற்குரிய தட்சணையுடன் சேர்ப்பித்தேன். சுமார் பத்து தினங் கள் வரை ஒரு தகவலும் தெரியவில்லை. பின்னர் ஒரு நாள் சி. ஐ. டி. உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் என்னைக்கண்டு பேசிச் சென்ருர். "உங்களைப்பற்றிய விஷயங்கள் எனக்குத்தெரியும். பார்த்து விட்டுப் போகத்தான் வந்தேன். எனது கடமையை நான் செய்ய வேண்டு மல்லவா ?" என்று கூறி விட்டுச் சென்ருர் அவர்.

ஒரு வாரம் சென்றதும் மற்ளுெரு சி. ஐ. டி. உத் தியோகஸ்தர் அதிகாலேயில் ஆபீசுக்குவந்து சேர்ந்தார். சுமார் இரண்டுமணி நேரம் பேசினுர். அவர் பேசியதிலி ருந்து, உலகத்தில் என்னைப் பற்றி என்னைவிட அதிக மாகக் கவலைப்படுபவர் அவர் ஒருவர்தான் என எனக்

குத் தோன்றிற்று. "அடடா! மாமிசம் சாப்பிட மாட்டீர்களே! கப்பலில் என்ன செய்வீர்கள்? ஜப்பானில் எப்படி சாப்பிடுவீர்கள்?" என்றார். சிறிதுநேரம் கழித்து, "நீங்கள் தனியாகச் செல்கிறீர்களே! உடம்புக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் யார் கவனிப்பது?" என்று வருந்தினார். சிறிது மௌனத்திற்குப் பின்னர், மீண்டும் என்னை நோக்கி "ஜப்பானில் உங்கள் பத்திரிகைக்குச் சந்தா சேர்க்கப் போகிறீர்களா?" என்றார். என்னை அறியாமலே எனக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது! "தங்கள் போன்ற திறமையுடையார் துணையிருப்பின் அதுவும் செய்யலாம்" என்றேன். கடைசியாக எனது பணவிஷயத்தைப்பற்றிப்பலமுறை வற்புறுத்திக்கேட்டார்.நான் அவரிடம் நிச்சயமாகக் கடன்வாங்க வருவதில்லை என்று எவ்வளவோ உறுதி கூறியும் அவர் என்னை நம்பவில்லை. கடைசியாக, தான் வற்புறுத்திக்கேட்ட விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாத நிலைமையிலேயே அவர் என்னிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

தினங்கள் பல கழிந்தன. எனது பிரயாண விவரம் பத்திரிகையில் வெளியாகு முன்னரே பலருக்குந் தெரிந்தது. 'பாஸ்போர்ட்' கிடைக்காத நிலைமையில், நண்பர்களுடைய கேள்விகட்குத் திட்டமாகப் பதில் கூற முடியாது திகைத்தேன். தினந்தோறும் 'பாஸ்போர்ட்' ஆபீசுக்குச் சென்று, எனது 'பாஸ்போர்ட்டி'ன் கதியை ஆவலோடு விசாரித்துக்கொண்டேன். சில தினங்க

ளில் எனது 'பாஸ்போர்ட்' போலீஸ் உத்தியோகஸ்தரால் கையெழுத்திடப் பெற்றது. பின்னர் 'செக்ரட்டரியேட்'கட்டடத்திலுள்ள 'பாஸ்போர்ட்' ஆபீசுக்கு, எனது பாஸ்போர்ட் பிரயாணம் செய்தது.

அன்று முதல் தினந்தோறும் 'செக்ரட்டரியேட்'டுக்கு யாத்திரை செய்தேன். செப்டம்பர் ஐந்தாந் தேதி பிரயாணம். நாள் வர வர நெருங்கிற்று. 'பாஸ்போர்ட்' வந்து சேர்ந்த பாடில்லே. முதல் தேதி, இரண்டாந் தேதி மூன்றுந் தேதியும் ஆகி விட்டது. நாலாந்தேதி ஒரு நாள் தான். ஐந்தாந் தேதி காலே ஆறு மணிக்குக் கப்பல். இந் நிலேயில், எனது மன நிலேமை எவ்வாறு இருக்கு மென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள் ? நாலாந் தேதி காலே பதிஞெரு மணிக்கு நிச்சயமாகக் கிடைத்து விடுமென்று அதிகாரி கூறினர். காலே பத்து மணிக்கே சென்று விட்டேன். ஒரு மணி வரை காத்திருந்தேன். எனது 'பாஸ்போர்ட்'டைத்தவிர ஏனேய 'பாஸ் போர்ட்'டுகளெல்லாம் வந்து விட்டன. மனதில் எழுந்த உணர்ச்சிகளே எல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு மௌனமாகச் சென்று உணவருந்தினேன்.

சரியாக இரண்டு மணிக்கு மீண்டும் 'செக்ரட்டரியேட்' ஆபீஸ் சென்றேன். "உங்கள் பாஸ் போர்ட் இதோ இருக்கிறது" என்று அந்த அதிகாரி புன்முறுவலோடு கூறி 'பாஸ்போர்ட்டை' என் கையில் கொடுத்தார். அதனே வந்தனத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு

"கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக! இப்பொழுதாவது பாஸ்போர்ட் கிடைக்கும்படி செய்தீர்களே!" என்று கூறிவிட்டு வெளியில் வந்து ஸ்தானீகர்கள் வசிக்கும் இடங்களின் பெயர்களை டெலிபோன் புத்தகத்தில் பார்த்தேன்.

பொதுவாக ஸ்தானீகர்கள் நல்லவர்கள் தான். அவர்களிற் பலர், குறைந்தது ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மணி நேரமாவது வேலை செய்வார்கள் என்று தான் நம்பவேண்டியிருக்கிறது. சில ஸ்தானீகர்கள் ஆபீசிலிருந்து வேலை செய்யப் பிரியப்படுவதில்லை. சிலர் நகர வாசம் பிடிக்காமல் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தில் இருப்பார்கள். சில ஸ்தானீகர்கள் சில கம்பெனிகளில் வேலை பார்த்துக்கொண்டு, தங்கள் கடமையையும்கவனிப்பார்கள். அதிகம்வளர்ப்பானேன்? எனது நண்பருடன் நான் ஐந்து மைல் தூரத்திலிருந்த சீன ஸ்தானீகர் ஆபீசை அடைந்தேன். நல்ல வேளையாக் அங்கு ஒரு சீனப் பெண் இருந்தாள். எனது பிரயாணத்தின் தன்மையை அவளுக்கு விளக்கிக் கூறி வழக்கமான சடங்குகளைச் செய்தேன். அரை மணி நேரத்திற்குள்ளாக எனது பாஸ் போர்ட்டில் சீன ஸ்தானீகரின் 'விஸா' பெற்றேன். சீன ஸ்தானீகரின் 'விஸா' பெறுவதற்கு, பத்துடாலர் அதாவதுபதிமூன்று ரூபாய் பதினான்கணு கட்டணம் செலுத்த வேண்டும்.

இச் சடங்கு முடிந்ததும் நேராக ஜப்பான் ஸ்தானீகர் காரியாலயத்திற்குச் சென்றேன். என்னைவிட

உயரமானவரும், எனது நண்பரும் ஜப்பான் ஸ்தானீ கருமான திரு. உட்டானியைக் கண்டேன். எனது பிரயாணத்தை அவர் முன்னரே அறிவாராதலால் சுமார் பன்னிரண்டு அறிமுகக் கடிதங்கள் கொடுத்தார். ஜப்பானிலுள்ள பிரபல பத்திரிகாசிரியர்கள், சர்வ கலா சாலைகள், ஒஸாக்கா வியாபாரசபை, இந்தோ-ஜப்பானியர் சங்கம், ஜப்பான் டூரிஸ்ட் போர்டு முதலியவை கட்கு அவர் கொடுத்த கடிதங்கள் பெரிதும் பயனுள்ளவைகளாய் இருந்தன. பொதுவாக ஜப்பானில் அறிமுகக் கடிதங்கள் இல்லாவிடில் ஸ்தாபனங்களைப் பார்வையிடுவது கஷ்டம். நிற்க ஜப்பான் ஸ்தானீகர் கடிதங்கள் கொடுத்ததுமன்றி, சில புத்திமதிகளும் கூறினார். ஐந்து நிமிஷ நேரத்தில் எனது 'பாஸ்போர்ட்'டில் ஜப்பான்ஸ்தானீகரின் 'விஸா' பெற்றேன். இதற்கு ஐந்து ரூபாய் எட்டணா கட்டணம் செலுத்தவேண்டும்.

'பாஸ்போர்ட்' விஷயம் ஒருவாறு முடிந்தது; மனமும் அமைதியடைந்தது. ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்திருந்தபடி கதர் துணியில் 'மேலை நாட்டு' உடைகளை உரிய காலத்தில் பெற்றேன். டாக்டர்களின் தொந்தரவுகளிலிருந்து தப்புவதற்காக அம்மை குத்திக்கொண்டு அதற்குரிய 'சர்டிபிகேட்'டையும் பெற்றேன், அவசரமாக டிக்கட்டுகள் வாங்கி, எனதுபணத்தை 'தாமஸ்குக் டிராவலர் செக்கு'களாக மாற்றினேன். எனது பிரயாணத்தை வெற்றிகரமாகச் செய்ய எனது நண்பர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் என்றும் மறக்க முடியாதன.

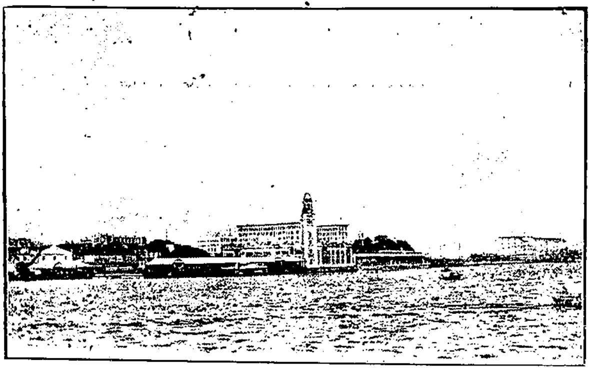

கோலூன் துறைமுகம்

செப்டம்பர் மாதம் ஐந்தாந் தேதி காலை 6 மணிக்கு இரங்கூனிலிருந்து "எஸ். எஸ் கண்டாலா" எனும் கப்பலில் புறப்பட்டேன். பெரியார் பலர் ஆசிர்வதித்தனர். நண்பர்கள் மலர்ந்த முகத்துடன் வழியனுப்பினர்.

உ. கப்பல் யாத்திரை

கப்பல் சிறிது தூரம் செல்லச் செல்ல மனதில் பல வித எண்ணங்கள் உதித்தன. கடல் கொந்தளிப்பாயிருந்ததால் கப்பற் பிரயாணம் மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக அருவருப்பைக் கொடுத்தது. கப்பலிற் பிரயாணம் செய்த முதலாவது இரண்டாவது வகுப்பிலுள்ள பதினான்கு பிரயாணிகளில் ஏழு பேர் ஜப்பான் செல்பவர்கள். ஆனால் ஒரு மார்வாரி நண்பரையும் என்னையும் தவிர்த்து மற்றவர்கள் வெவ்வேறு கப்பலில் செல்பவர்களாய் இருந்தனர். மார்வாரி நண்பரும் நானும் 'நாகரிக'த்திற்குப் புதியவர்களாய் இருந்தமையால் சுலபமாக ஒன்று சேர்ந்தோம். அன்றியும் நாங்களிருவரும் மாமிச உணவு அருந்தாத கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

எட்டாந் தேதி காலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் "கண்டாலா" பினாங்குத் துறைமுகத்தை நண்ணிற்று. வழக்கப்படி எல்லா உத்தியோகஸ்தர்களும் பிரயாணிகளைப் பார்வையிட்டனர். தனிப்படகில் வந்த தனவணிகப் பெரியார்களுடன் மார்வாரி நண்பரும் நானும் விரைவிற் கரை சேர்ந்தோம். பினாங்கு நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் சங்கத்தினரும், மற்ற நண்பர்களும் காட்டிய அன்பும், ஊட்டிய உற்சாகமும் அளவிடற்பாலதன்று. எனது நண்பரும் நானும் நண்பர்களின் அன்பு வெள்ளத்தில் மிதந்தோம் என்று கூறுவது சாலப்

பொருந்தும். வனப்பு வாய்ந்த பினங்கு நகரைப் பார்வையிட்ட பின்னர், இரவு ரயிலில் சிங்கப்பூருக்குப் பிரயாணமானோம்.

காலை ஆறு மணிக்கு ரயில் கோலாலம்பூரை யடைந்தது. மூன்று மணி நேரம் அரிய நண்பர்களுடன் தங்கி உரையாடிய பின்னர் 'காக'ருடன் ஒன்பது மணிக்கு சிங்கப்பூர் சென்றோம். நமது சமூகத்தாருக்கு இயற்கையாய் அமைந்துள்ள அன்பையும் அபிமானத்தையும் அங்கும் நன்கு கண்டோம். அன்று இரவில் சிங்கப்பூரின் காட்சிகளைச் சிறிது கண்டு களித்தோம்.

மறு நாள், செப்டம்பர் மாதம் பத்தாம் தேதி. நண்பர்கள் அனைவரிடமும் விடைபெற்று, மார்வாரி நண்பருடன் பகல் பதினொரு மணிக்கு "சூவாமாரு" கப்பலை யடைந்தேன். கப்பலில் சுமார் ஒரு மணி நேரம் நண்பர்களோடு இன்னுரையாடினேன். பன்னிரண்டு மணிக்குக் கப்பல் நகர்ந்தது. நண்பர்கள் மலர்ந்த முகத்துடன் ஆசிகூறி விடை அளித்தனர்.

கப்பலில் எனது அறைக்குள் சென்று சாமான்களை ஒழுங்கு செய்த பின்னர் மேல் தட்டிற்கு வந்தேன். நான் பார்த்த முகங்களெல்லாம் எனக்குப் புதியவைகளாய் இருந்தன. இந்திய நண்பர் இருவர், ஜப்பானியர் பலர், துருக்கி தேசத்தார் ஒருவர் முதலியோர் இரண்டாவது வகுப்பில் இருந்தனர். அனைவரும் என்னை

உற்று நோக்கினர். நான் அணிந்திருந்த கதர் வேஷ்டியும் கதர் துண்டும் தான் எனது கவர்ச்சிக்குக் காரணமென அறிந்தேன்.

மறுநாட் காலையில் எனது மார்வாரி நண்பர் சிரித்துக்கொண்டே என்னை அணுகினர். அவர் சிரிப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று எனக்கு விளங்கவில்லை. "நேற்றிரவு ஒரு தமாஷ் நடந்தது; அது உங்களைப்பற்றி" என்றார். "என்னைப் பற்றியா; என்ன சமாசாரம்?" என்றேன். மார்வாரி நண்பர் பின் வருமாறு கூறினர்:—

"நேற்று இரவு ஒரு ஜப்பானிய நண்பர் என்னையணுகி உங்களைப் பற்றி விசாரித்தார். நீங்கள் காந்தி பைத்தியம் பிடித்தவரென்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு மனிதரென்றும் வேடிக்கையாகக் கூறினேன். அவர் அணிந்திருக்கும் வஸ்திரம் என்ன என்று கேட்டார். நான், அது இந்தியத் துணியென்றும் கையால் நெய்த துணி என்றும் கூறினேன். மேலும் நீங்கள் மது, மாமிசம் அருந்த மாட்டீர்கள் என்றும், சிகரெட் முதலியவைகள் உபயோகிக்க மாட்டீர்களென்றும் கூறினேன். அவர் ஆழ்ந்து யோசித்து 'அவர் அவ்வளவு பரிசுத்தமானவரா? அப்படியானல் அவர் ஒரு பாதிரியா?' என்றார். நான் சிரித்தேன், அவரும் சிரித்தார். ஆனல் அவர் உங்களைப்பற்றி மிக உயர்ந்த எண்ணம் கொண்டுள்ளார். ஏனெனில் நீங்கள் காந்தி பைத்தியம் பிடித்தவரல்லவா?"

மார்வாரி நண்பர் இவ்வாறு கூறியதும் சிறிது யோசித்தேன். உடனே எனது ஆடைகளை மாற்றி மேனாட்டுமுறையில் தயாரித்த கதர் உடையை யணிந்து குறிப்பிட்ட ஜப்பானிய நண்பரை யணுகி உரையாடினேன். அன்று முதல் அவரும் நானும் சிறந்த நண்பர்களானோம்.

"ரூவாமாரு" கப்பல் நான் எதிர்பார்த்தபடி அவ்வளவு வசதியுடையதாக இருக்கவில்லை. என். ஒய். கே. கம்பெனியாருடைய பழைய கப்பல்களில் இதுவும் ஒன்று. ஆனால் கப்பல் வேலைக்காரர்கள் மிகவும் அன்பாகவும் மரியாதையாகவும் நடந்து கொண்டனர். மணியடித்ததும் எல்லோரும் சாப்பிடும் இடத்திற்குச் செல்வது வழக்கம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் எனது அறையிலேயே உணவு உட்கொண்டேன். நான் முதலிலேயே மாமிசம் அருந்துவதில்லை என்று தெரிவித்தபடியால் எனக்காகத்தனியே காய்கறிகள் சமைத்தனர். சாதம், பிரெஞ்ச் பட்டாணி, உருளைக்கிழங்கு, கீரைத்தண்டு முதலியனதான் எனது ஆகாரம். சமையல் நன்றாகவிருந்தபோதிலும் அதன் சுவை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. பெயரளவில்தான் சாப்பிட்டேன். குறைந்தது பிரெஞ்ச் பட்டாணியும் ஐஸ்கிரீமும் பழங்களும் சாப்பிடத் தெரிந்ததை முன்னிட்டு என்னை நானே பாராட்டிக்கொள்வதுண்டு. சாப்பாட்டைப் பொறுத்தவரை "ரூவாமாரு" கப்பல் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் வேலைக்காரர்கள் காட்டிய

அன்பு காரணமாக நான் சில 'கேக்கு'களையும் ஆரஞ்சுப் பழ ரசத்தையும் உட்கொண்டு எனது பசியைத் தணித்துக்கொண்டேன்.

சிங்கப்பூரிலிருந்து ஹாங்காங் நகரை ஆறுவது தினத்தில் தான் காணமுடிந்தது. இப்பிரயாணத்தில், ஒரு நாள் முழுதும் பிரயாணிகள் கொடுங்காற்றின் காரணமாய்த் துன்புற்றனர். என்ற போதிலும் கப்பற் பிரயாணத்தைக் கூடியவரை இன்பமுள்ளதாகச் செய்ய கப்பல் வேலைக்காரர்கள் முயற்சி செய்கின்றனர். தினந்தோறும் (ஒலி பரப்பும் கருவி) ரேடியோ மூலம் உலக விஷயங்களை ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டோம். ஹாங்காங் நகரையடைவதற்கு இரண்டு தினங்கள் முன்பாகக் கப்பலில் சினிமா காண்பித்தனர். ஹாங்காங் துறைமுகம், ஜப்பானின் இயற்கைக் காட்சிகள், கொலம்பியா தீவு, டெக்ஸாடாமி எனும் கதை முதலியவைகளைச் சினிமாவிற் கண்டு களித்தோம்.

௩. ஹாங்காங் தரிசனம்

செப்டம்பர் மாதம் 15-ந் தேதி காலை மூன்று மணிக்கு எங்கள் கப்பல் ஹாங்காங் நகரையணுகிற்று. காலை ஏழு மணிக்கு கோலூன் துறை முகத்தை யடைந்தோம். ஹாங்காங் மலைமேலமைந்த நகரம். சுமார் நூறு வருட காலமாக இப்பட்டணம் பிரிட்டிஷார் கையில் இருந்து வருகின்றது. இது ஒரு கவர்னரின் ஆளுகைக்குட்பட்டது. இதற்கு எதிரிலுள்ள கோலூன் நகரமும் பிரிட்டிஷாரின் ஆதீனத்திலேயே இருக்கின்றது. ஹாங்காங் துறை முகத்தை (Land Locked Harbour) அதாவது நிலம் சூழ்ந்த துறைமுகமென்று கூறலாம். எங்குத்திரும்பிப் பார்த்தாலும் மலைகள்தான். கப்பல் எவ்வழியில் செல்லும் என்பதை யறிவது கஷ்டம். அன்றியும் ஆயிரக் கணக்கான படகுகளில் மக்கள் வாழ்வதைக் காண்பது உண்மையிலேயே வியப்பைத்தருவதாகும். எந்தச் சமயத்தில் பார்த்தாலும் ஹாங்காங்-கோலூன் துறைமுகம் சுறுசுறுப்பாகவே யிருக்கும். பல நாட்டுக் கப்பல்களையும் பல நாட்டு மனிதர்களையும் இங்குக்காணலாம்.

15 ந் தேதி காலை 7 மணிக்கு கோலூன் துறைமுகத்தில் இறங்கினோம். அங்கிருந்து படகில் ஹாங்காங் துறைமுகத்தை யடைந்தோம். அன்று தினம் ஞாயிற்றுக்கிழமை யாதலால் தாமஸ் குக்கில் 'செக்' கை மாற்ற முடியவில்லை. எனவே பண மாற்றுபவர்

(Money Changer) ஒருவரிடம் சென்று இரண்டு பவுனுக்கு ஹாங்காங் டாலர்கள் மாற்றினோம். நாணய மாற்றுப்படி எங்கட்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய தொகையிலிருந்து நாற்பது செண்ட் குறைவாகக் கிடைத்தது. வேறு வழியில்லாததால் இக்குறைந்த தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு வாடகை மோட்டாரில் ஹாங்காங் தீவைச் சுற்றிப் பார்த்தோம்.

ஹாங்காங்தீவு சுமார்40மைல் சுற்றளவுள்ளது. பல இயற்கைக்காட்சிகளைக்கொண்டது. இங்குள்ள இந்தியர் சிலரின் வியாபார ஸ்தலங்கட்குச் சென்றோம். வழியில் ஹாங்காங் சர்வகலாசாலை, அபர்டீன் பாதிரியாரின் தொழிற் கல்விச்சாலை, வனப்பு வாய்ந்த ரீபல்ஸ் பே, குடி தண்ணீர்த்தேக்கம் முதலியவைகளையும் பார்த்து விட்டு நகரின் மத்தியில் வந்து சேர்ந்தோம். பத்துப் பன்னிரண்டு மாடிகளையுடைய கட்டிடங்கள் பல, வரிசையாய் இருக்கின்றன. செட்டார் ரோடில் பல பாங்குகளின் பெரிய கட்டிடங்கள் கம்பீரத் தோற்ற மளித்தன. எல்லாவற்றிலும் குறிப்பிடத் தக்கது. புதிதாகக் கட்டப்பெறும் அழகுமிக்க "ஹாங்காங் அன்-ஷாங்கே பாங்கிங் கார்ப்பொரேஷன்" கட்டடந்தான்.

ஹாங்காங் நகர்வாசம், அதிகபணச்செலவுடையது. அரண்மனை போன்றபல ஹோட்டல்கள் இங்குஇருக்கின்றன. சில ஹோட்டல்களில்ஒரு அறையில் ஒருநாளைக்குத் தங்குவதற்கு மட்டும் பத்து டாலர்கள் கொடுக்க

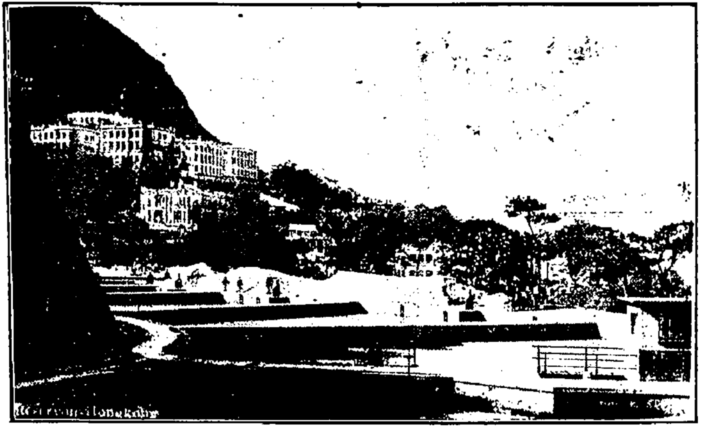

ஹாங்காங் குடிதண்ணீர் தேக்கம்

வேண்டும். சாப்பாடு 'ரெஸ்டாரண்டுகள்' பல அமெரிக்க முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கப்பலில் 'நல்ல சாப்பாடு' கிடைக்காத நிலையில் எனது மார்வாரி நண்பரும் நானும் இந்திய உணவுச்சாலை எங்கேனும் இருக்கிறதா என்று தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டோம். சுமார் ஒரு மணி நேரம் நல்ல வெயிலில் அலைந்த பின்னர் ஒரு மூலையில் 'இந்தியன் கேப்' எனும் பலகையொன்று தொங்குவதைக் கண்டோம். 'இன்று நல்ல அதிர்ஷ்டம். ரொட்டியும் டாலும் (பருப்பும்) திருப்தியாகச் சாப்பிடலாம்' என்று நினைத்துக்கொண்டு 'இந்தியன் கேப்' கதவைத் தட்டினோம். ஐந்து நிமிஷம் வரை பதிலேயில்லை. பின்னர் தைரியமாகக் கதவைத் திறந்தோம். அப்பொழுது பகல் பதினொரு மணியிருக்கலாம். மூன்று சீனர்கள் பெஞ்சுகளின் மேல் படுத்து உறங்கினர். எங்களைக் கண்டதும் அவர்கள் மெதுவாக எழுந்து கண்களைத் துடைத்தனர். 'இந்தியன் கேபி'ல் சீனர்களிருக்கிறார்களே என்று சந்தேகம் இருந்தபோதிலும் "இந்தியச் சாப்பாடு வேண்டும்" என்று ஆங்கிலத்தில் கூறினோம். "அப்படியா! ஆர்டர் கொடுத்தால் மூன்று மணி நேரத்தில் செய்வோம். 'மட்டன்' வேண்டுமா? 'சிக்கன்' வேண்டுமா?" என்று அரை குறையான ஆங்கிலத்தில் கேட்டான் ஒரு சீனன். எங்கட்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. நண்பர் என்னைப் பார்த்தார். நான் அவரைப் பார்த்தேன். மறு கணத்தில் அவரும் நானும் அத்தூங்கு மூஞ்சிகளின் பார்வையிலிருந்து விலகி வேகமாய் நடந்தோம்.

ஹாங்காங்நகரில் போலீஸாரில் பெரும்பாலோர் இந்தியர்-பஞ்சாபிகள். சுமார் 800 பஞ்சாபி போலீஸ்காரர்கள் தற்பொழுது இருப்பதாகத் தெரிகிறது இவர்களிற் பெரும்பாலோர் எப்பொழுதும் ஆயுத பாணிகளாகவே திகழ்கின்றனர். பெரிய பாங்குகளிலும் வியாபார ஸ்தாபனங்களிலும் பஞ்சாபிகளே காவற்காரர்களாய் இருக்கின்றனர். சில சீனப் பிரபுக்கள் வீடுகளிலும் பஞ்சாபிகள் தான் காவற்காரர்கள் என்பதை யறிய வியப்புற்றோம். சீனர்களைச் சீனர்களே நம்பவில்லையானல், அன்னியர்களாகிய நாம் அவர்களை எப்படி நம்புவது ? தெருவில் மூலைக்கு மூலை தாடி மீசையுடனும், பெருந் தலைப்பாகையுடனும் காட்சியளித்த இந்தியப் போலீஸ்காரர்களை அணுகி 'எங்கேனும் கொஞ்சமாவது இந்திய உணவு கிடைக்குமா?' என்று ஹிந்துஸ்தான் பாஷையில் கேட்டோம். ஒவ்வொருவரும் சுமார் பத்து நிமிஷ நேரம் மௌன விரதம் பூண்ட பின்னர் 'கிடைக்காது' என்று பதிலளித்தனர். இனியும் விசாரிப்பதில் பயனில்லை என்று தீர்மானித்து, எனது நண்பரும் நானும் ஒரு 'ரெஸ்டாரண்டு'க்குச் சென்று, உருளைக்கிழங்கு வறுவலும், ஐஸ்கிரீமும் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் ஊர்சுற்ற ஆரம்பித்தோம். சில சி. ஐ. டி. கள் எங்களைப் பின்தொடர்ந்ததால் எங்களைப்பற்றிய கவலை எங்கட்கு இல்லாதிருந்தது.

பகல் ஒரு மணி. நல்ல வெயில். இந்நேரத்தில் மலை ரயிலுக்குச் சென்றோம். முப்பது செண்டு கட்டணத்தில்

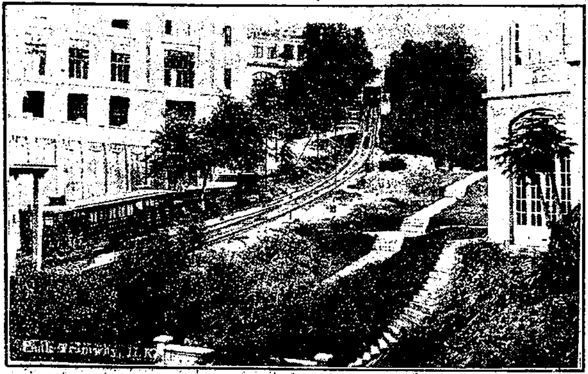

ஹாங்காங் மலை ரயில்

1305 அடி உயரம் சென்ருேம். உயரச் செல்லச் செல்ல, ஹாங்காங் நகரின் தோற்றம் நன்கு தெரிந்தது. இருபுறங் களிலும் அமைந்துள்ள இயற்கைக் காட்சிகள் கண் களுக்குப் பெருவிருந்தளித்தன. மலைமீது கவர்னரின் மாளிகை முதலியன அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எங்கு பார்த்தாலும் ரஸ்தாக்கள், பசுமையான தோற்றம். முதல் தரமான வாடகை மோட்டார்களும், செடான் நாற்காலி களும் எப்பொழுதும் தயாராயிருக்கின்றன. பொதுவாக இங்கு நிறபேதம் காண்பதற்கில்லை. பணத்தை யார் தண் ணீர் போல் வாரியிறைக்கின்ருர்களோ—அவர்கள் எந்நிறத்தவர்களாயிருந்தாலும் சரி—இங்குச் சுகமாக இருக்கலாம். மலை உச்சியில் குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரே வசிக்கின்றனர். அங்கு வசிப்பவர்களையும் அவர்கள் வேலைக்காரர்களையும் தவிர யாரும் இரவு நேரங்களில் அங்குத் தங்கக்கூடாது என்ற கருத்துடைய ஒரு விளம் பரத்தைக் கண்டோம். இயற்கையும் செயற்கையும் கலந்து விளங்கும் ஹாங்காங் மலைச் சிகரம், வசிப்பதற்கு மிகச் சிறந்தவிடம் என்பதில் ஐயமில்லை.

பர்மாவில் நாங்கள் கண்ட சீனர்களுக்கும் ஹாங் காங்கில் நாங்கள் சந்தித்த சீனர்களுக்கும் சில வித்தியா சங்கள் இருந்தன. சீனர்களிற் பலர் இப்பொழுது மேலை நாட்டு நாகரிகத்தில் மூழ்கி வருகின்றனர். பொதுவாக ஐரோப்பிய உடை, சீனர்களிற் பலருக்கு— சிறப்பாகப் பெண்கட்கு அவ்வளவு பொருத்தமான த

கத்தோன்றவில்லை. கையில் ஒரு பவுடர் டப்பியை வைத்துக்கொண்டு முகத்திற்கு வர்ணந் தீட்டும் சீனப் பெண்களை அடிக்கடி காணலாம். சீனர்களின் வியாபார ஸ்தலங்களில் கூட்டம் எப்பொழுதும் அதிகம். இரங்கூனில் 'ஐந்தடி' என்று சொல்கின்றோமல்லவா, அது உண்மையில் ஐந்தடி அகலந்தான் இருக்கிறது. சில வீதிகள் தவிர ஏனைய வெல்லாம் குறுகியதாகவே யிருக்கின்றன. பினங்கில்சீனர்களின்வீதியைப்போலவே ஹாங்காங்முதலிய விடங்களில் பல வீதிகளைப் பார்த்தோம். சீனர்களின் மார்க்கெட் மிகவும்ஆபாசம்;அருகே செல்ல முடியாதவாறு அவ்வளவு துர்நாற்றம்.பொதுவாக மார்க்கெட்டுக்ளில் சீனர்களும் அவர்களுடைய உணவும்-நாங்கள் பார்த்த வரை சுத்தமாயில்லை என்று தான் கூறவேண்டும்.

கொலை, களவு முதலியன சீனாவில் சர்வ சாதாரணம். இதற்கு முக்கிய காரணம் விபசாரந்தான். ஹாங்காங் முதலிய விடங்களில் விபசாரம் சட்டபூர்வமாகத் தடுக்கப்பெற்றிருக்கிறது. ஹோட்டல்களிலும் மற்றும் சில இடங்களிலும் இரவு நேரங்களில் போலீசார் விபசாரிகளைக் கண்டால் உடனே கைதுசெய்துவிடுகின்றனராம். இருந்தபோதிலும் விபசாரத் தொல்லை ஒழிந்தபாடில்லை. இதனைப்பற்றிப் பல செய்திகளை திரு. கே. சி. பானர்ஜி பி. எ. (சைகிளில் உலகத்தைச் சுற்றி வருபவர்) என்னிடம் கூறியிருக்கின்றார். அவர் ஹாங்

காங் நகரில் ஒரு ஹோட்டலில் ஓரிரவு தங்கினாராம். அன்றிரவு சுமார் பதினைந்து முறை அவரை எழுப்பி 'சீனப்பெண் வேண்டுமா' என்று கேட்டார்களாம். இத் தொந்தரவைச் சகிக்க முடியாத அவர், மறு நாள் அந்த ஹோட்டலை விட்டு வெளிவந்துவிட்டாராம். காண்டன் நகருக்குச் சமீபத்திலுள்ள கிராமமொன்றில் சில சீனக் கொள்ளைக்காரர்கள் அவருடைய பணத்தையும் சைக்கிளையும் பறித்துச் சென்றதாகக் கூறினார். சீனர்களைப்பற்றிக் கூறப்படும் கதைகள் பல. ஆனால் எனது அநுபவத்தில் ஒன்றும் நிகழவில்லை.

இந்தியரொருவர் சில மாதங்கட்கு முன் ஹாங் காங் சென்றார். இரவு எட்டுமணிக்குக் கப்பல் துறைமுகத்தினெதிரே சிறிது தூரத்தில் நங்கூரம் போட்டிருந்தது. ஹாங்காங் நகரிலுள்ள தமது நண்பரைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலோடு, அவ்விந்தியர் சீனப் படகு ஒன்றில், கரை சேர்வதற்கு இரண்டு டாலர் எனப்பேசிக்கொண்டு ஏறினார். படகு சிறிது தூரம்சென்றதும் "ஐந்து டாலர்கொடுத்தால்தான்கரை சேர்ப்பேன்; இல்லாவிடில் என் படகிலே எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டியதுதான்" என்று படகுக்காரன் கூறினான். இவர் வேறு வழியின்றி ஐந்து டாலர் கொடுத்துவிட்டுக் கரை சேர்ந்தார். இவரை நாங்கள் சந்தித்தபொழுது "சீனு மோசமான தேசம்; ஜாக்கிரதையாய் இருங்கள்" என்று புத்திமதி கூறினார்.

ஹாங்காங் ஷாங்காய் முதலிய நகரங்களில் ஒவ்வொரு பாங்குகளும் நோட்டுகள் வெளியிடுகின்றன. பத்து செண்டு, இருபது செண்டு முதலியவைகட்கெல்லாம் நோட்டுகள் வழங்கப்படுகின்றன. தபால் தந்தி முதலியவைகளின் கட்டணம் மிக அதிகம். உள் நாட்டில் குறிப்பிட்ட சில விடங்கட்கு ஆகாயத் தபால் வசதியிருக்கிறது.

'மொஹுச்சான்' அல்லது 'கருப்புப் பேய்கள்' என இந்தியர்களைச் சில சீனர்கள் அழைப்பதாகக் கேள்விப்பட்டோம். ஆனால் அந்தக் 'கருப்புப் பேய்'களுக்குத் தான் சீனர்கள் பயப்படுகின்றார்கள். சீனர்கள் வசிக்குமிடத்திற்கு தனியாகச் செல்வது எப்பொழுதும் ஆபத்துதான். அத்தகைய இடங்களில் அன்னியர்கள் பட்டப்பகலிலே வழிமறித்துக் கொள்ளையடிக்கப்படுவது சாதாரண நிகழ்ச்சியே யாகும். சீனப் போக்கிரிகளை யடக்குவதற்குத் தக்க முரட்டுத்தனமான முறையிலேயே இந்தியப் போலீசார் நடந்து கொள்ள வேண்டி ஏற்படுகிறது. சீனர்களிற் பலர் இந்தப் போலீசாரைக் கொண்டு தான் இந்தியர்களை மதிக்கின்றனர். இந்தியர்கள் நாகரிக மற்றவர்களென்றும், தாடி மீசையுடைய முரட்டு மனிதர்களென்றும், அதிக அபின் சாப்பிடுபவர்களென்றும் சீனர்கள் எண்ணுகின்றனர். பொதுவாக இந்திய விஷயங்களைக் குறித்துப் படித்த சீனர்கள் என்பவர்களுக்குக் கூட உண்மையான விஷயங்கள்

தெரியாது என்று தான் கூற வேண்டும். வீதிகளில் செல்லுகின்ற அன்னியர்களை சீனப்போக்கிரிகள் சூழ்ந்து கொண்டு தொந்தரவு கொடுப்பதை நாங்கள் அநுபவத்தில் கண்டோம்.

கோலூன் நகரம்,ஹாங்காங்கிற்கு எதிரே யமைந்திருப்பது. சில ஆண்டுகளாக இதுவும் பிரிட்டிஷார் கையில் தான் இருக்கின்றது. இங்கு டிராம், பஸ் முதலியவைகள் ஒழுங்கான முறையில் நன்கு அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவைகளில் முதலாவது, மூன்றாவது வகுப்பு என இரண்டுண்டு. காண்டன் நகரத்திற்கு இங்கிருந்து ரயில் பாதை செல்லுகின்றது. பெரும்பாலான அன்னியர்கள் இங்கு தான் வசிக்கின்றனர். மிகவும் நாகரிகமான சிறிய பங்களாக்களை இங்கு நூற்றுக் கணக்காகக் காணலாம். ஒரே வரிசையில் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பங்களாக்கள் ஒரே மாதிரியாக அமைக்கப் பெற்றிருப்பதைப் பல விடங்களில் காணலாம். அமைதியாகவும் சௌகரியமாகவும் வசிப்பதற்கு இந்நகரம் ஏற்றதொரு இடமாகும். சகல நாகரிக வசதிகளும் இங்கிருக்கின்றன. முப்புறமும் கடல் சூழ்ந்த இந்நகரம் நாளுக்கு நாள் அபிவிருத்தி யடைந்து கொண்டு வருகின்றது.

ச. ஷாங்காய் அநுபவம்

பத்து மணி நேரத்திற்குள்ளாக ஒருவாறு ஹாங் காங் பிரயாணத்தை முடித்துக்கொண்டு கப்பலேறினோம். 18ந் தேதி பகல் இரண்டரை மணிக்கு ஷாங்காய் துறைமுகத்தை நண்ணியது எங்கள் கப்பல். யாங்ட்ஸே நதியில் பிரயாணம் செய்தபொழுது, ஐராவதி நதியில் பிரயாணம் செய்த ஞாபகம் வந்தது. பல மைல் தூரம் வரை இரு புறங்களிலுமுள்ள தொழிற்சாலைகளையும், கட்டிடங்களையும், நிலப் பரப்புகளையும் கண்டோம். ஷாங்காய் துறைமுகத்தில் நூற்றுக் கணக்கான கப்பல்களும் ஆயிரக்கணக்கான படகுகளும் நின்றன. கப்பலை விட்டுக் கீழே இறங்கியதும் அருகிலுள்ள வீதியில் நடந்து சென்றோம். இரண்டு மூன்று சீனப் போக்கிரிகள் எங்களைத் தொடர்ந்தனர். ரிக்ஷாக்காரர்களும் 'டாக்ஸீ டிரைவர்'களும் தங்களால் முடிந்த வரை எங்களுடன் உரக்கப் பேசியும் பயனிலாய்த் திரும்பினர். ஆனால் போக்கிரிகள் மட்டும் சென்றபாடில்லை. அந்த அயோக்கியர்களின் முகத்தோற்றத்தை நினைத்தாலே இன்னும் பயமாகத்தான் இருக்கின்றது. 'சைனா பீபி மங்க்தா' 'சீனப் பெண் வேண்டுமா' என்று பலமுறை கேட்டனர். நல்ல வேளையாக அங்கிருந்த இந்தியப் போலீஸ் கான்ஸ்டேபில் அந்தச் சீனப் போக்கிரிகளைத் தூரத்தியடித்தார். மீண்டும் அவர்கள் கையில் சிக்காதிருப்பதற்காக ஒரு மோட்டாரில் ஏறி ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்தோம்.

ஷாங்காய் நகரிலுள்ள பெரிய கட்டிடம்

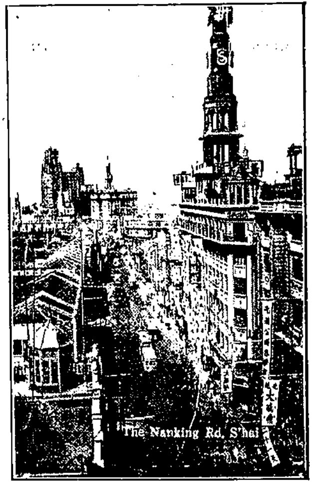

ஷாங்காய் நகரிலுள்ள நாங்கிங் வீதி

ஜனத் தொகைக் கணக்குப்படி ஷாங்காய், உலகில் ஐந்தாவது பெரிய நகரமாகக் கருதப்படுகிறது. இப்பட்டணம் மூன்று பிரிவாக வகுக்கப் பெற்றுள்ளது. ஒன்று, இன்டர் நாஷனல் டவுன். இரண்டு, பிரெஞ்ச் கன்ஸெஷன். மூன்று, சைனீஸ் டவுன். இதில் முதலாவது தான் மிகப்பெரியது. வியாபார ஸ்தலமும் இதுவே. இது பல வல்லரசுகளின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டது. இரண்டாவது பிரெஞ்ச் கன்ஸெஷன். இது வியாபார ஸ்தலமன்று; வசிக்குமிடம். அன்னியர்கள் பலர் இங்குதான் வசிக்கின்றனர். மூன்றாவது சைனீஸ் டவுன். மிகவும் மோசமான இடம் இதுதான். தனியாகச் செல்லும் அன்னியர்கள் கதி கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்.

இருபது அல்லது இருபத்தைந்து மாடியுடைய கட்டிடங்கள் பலவற்றை இங்கு காணலாம். குடித்துவிட்டுக் கூத்தாடும் மக்களுக்கு இது ஒரு நல்ல நகரம். ஐரோப்பியபாஷை பலவற்றிலும், சீன பாஷையிலும் இங்கு தினசரிப் பத்திரிகைகள் வெளியாகின்றன. ஆற்றங்கரை வீதி, நாங்கிங் வீதி முதலியவைகளின் இரவு காட்சிகள் கவர்ச்சியுடையனவாகும். மின்சார விளம்பரமும் ஓரளவு குறிப்பிடத் தக்கதேயாகும்.

பொதுவாக ஷாங்காய் நகரை நாங்கள் விரும்பவில்லை. விரைவில் கப்பலுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். மறுநாள் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு கப்பல் புறப்பட்டது.

பல ஜப்பானியர்கள் புதிதாக எங்கள் கப்பலில் ஏறினார்கள். அவர்களை வழியனுப்ப பல ஜப்பானியர்கள் 'கப்பலடி' க்கு வந்திருந்தனர். பன்னிரண்டடிக்கப் பத்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் நூதனமான ஒரு காட்சியைக் கண்டோம். பல வர்ணங்களில் ஒரு இஞ்சு அகலமும் அதிக நீளமுமுள்ள காகித உருளைகளை (ரோல்) கீழே நின்றவர்கள் வைத்திருந்தனர். கப்பலில்நின்றவர்கள் அதன் தலைப்பைக் கெட்டியாகப்பிடித்துக் கொண்டனர். கப்பல் நகர, நகர, கீழே நின்றவர்கள் காகிதத்தை உருளையினின்று பிரித்துக் கொண்டேயிருந்தனர். கீழே நின்றவர்கட்கும் கப்பலில் நின்றவர்கட்குமிடையே நூற்றுக்கணக்கான வர்ணக்காகிதங்கள் காட்சியளித்தன. கப்பல் சில கஜதூரம் நகர்ந்ததும், காகிதங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அறுந்து விழ ஆரம்பித்தன. பின்னர் கீழே நின்ற ஜப்பானியர்களும், கப்பலில் நின்ற ஜப்பானியர்களும் தங்கட்கு இயற்கையாய் உள்ள உற்சாகத்துடன் விடைபெற்ற காட்சி மிக உருக்கமாய் இருந்தது.

௫. கோடையின் காட்சி

இருபத்தோராந்தேதி காலை ஆறு மணிக்கு ஜப்பானின் முதலாவது துறைமுகமாகிய மோஜி நகரைக் கண்டோம். ஆனால் எங்கள் கப்பல் அங்கு நிற்கவில்லை. நேராகச் சென்றது. வழி நெடுக நூற்றுக்கணக்கான சிறு தீவுகளைக் கண்டோம். இதற்கிடையில் புதிய ஜப்பானிய நண்பர்கள் உண்டாயினர். பொதுவாக கப்பலி லிருந்த ஜப்பானியர் அனைவரும் மிகவும் மரியாதை யாகவும் அன்பாகவும் நடந்துகொண்டனர். ஒரு நாள் கிராமபோனில் 'ஜப்பானியப் பாட்டு' களை மிகவும் உற்சாகத்தோடு உற்றுக் கேட்டேன். 'இந்த ரிகார்டு மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது. இதன் பெயரென்ன?' என்று அருகிலிருந்த ஜப்பானிய நண்பரை வினவினேன். உடனே அவர் அந்த ரிகார்டைப்பார்த்து அதன் பெயரை ஆங்கிலத்தில் கூறினார். 'இம்மாதிரி ரிகார்டு ஒன்றை விலைக்கு வாங்கி எனது தாய் நாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்ல எண்ணுகிறேன். இதன் விலை என்ன? இது எங்கே கிடைக்கும்?' என்றுகேட்டேன். 'அப்படியா மிகவும் சந்தோஷம். தயவு செய்து இதனை நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று பணிவோடு கூறினார். 'இது உங்களுடைய தல்லவா?' என்றேன். 'பாதகமில்லை தயை செய்து எனது அன்பளிப்பாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்றார். அவர் கூறியதைத் தட்ட முடி

யாது அந்த ரிக்கார்டை ஏற்றுக்கொண்டேன். அதற்குரிய விலையைக் கொடுப்பதற்கு மும்முறை முயன்றேன். ஆயினும் எனது முயற்சி பயனளிக்கவில்லை.

மறு நாட் காலை ஆறு மணிக்கு கப்பல் கோபை துறைமுகத்தையடைந்தது. மிகவும் குளிர்ந்த காற்று வீசியது. ஆயினும் அது சுதந்தரக் காற்றாயிருந்தமையால் நாங்கள் குளிரைப் பொருட்படுத்தவில்லை. பனி அதிகமாயிருந்ததால் கோபை நகர் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. வர வர ஒரு சில தொழிற்சாலைகளின் புகைக் கூண்டுகள் மட்டுமே தெரிந்தன. அவ்வளவு அதிகாலையிலும் கூட ஏராளமான படகுகள் 'சக் சக்' எனும் சப்தத்துடன் அங்கு மிங்கும் சென்று கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு ஜப்பானிய டாக்டர் எங்களை ஒரு முறை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு தமது கடமையை நிறைவேற்றிவிட்டதாக எண்ணும் பார்வையோடு மூன்றாவது வகுப்புக்குச் சென்றார்.

பின்னர் வந்தவர்கள் சுங்க இலாகா கஸ்டம் ஆபீஸர்கள். பொதுவாக இவர்கள் பிரயாணிகட்கு கஷ்டம் விளைவிப்பது வழக்கம். ஆனால் ஜப்பானில் எங்கள் அனுபவம் வேறு. புகையிலை—புத்தகம் ஆகிய இரண்டையும் தவிர வேறு விஷயங்களில் இவர்கள் கவனம் செலுத்தவில்லை. புகையிலை ஜப்பானில் அரசாங்கத்தாரின் யேக போக உரிமை. அன்னிய நாட்டுப் புகையிலையோ

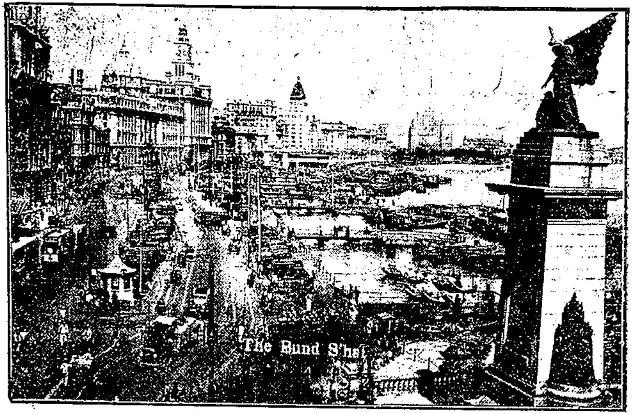

ஷாங்காய் நகரின் ஆற்றங்கரை

அன்றி சிகரெட், சுருட்டு முதலியவைகளோ ஜப்பா னுக்கு வருவதை அரசாங்கத்தார் விரும்பவில்லை. சில சமயங்களில் அன்னிய நாட்டு புகையிலை முதலியவை கட்கு அரசாங்கத்தார் நூற்றுக்கு முன்னூறு வீதம் வரி விதிப்பதாகவும் தெரிகிறது. புத்தகங்களைப்பற்றி அரசாங்கத்தார் பயப்படுவதற்கு காரணம் போல்ஷ்விக் புத்தகங்கள் தான்.

சுறு சுறுப்புடன் கூடிய இரண்டு ஜப்பானிய அதி காரிகள் எங்களை யணுகி 'தயை செய்து தங்கள் பெட்டி' என்றனர். சாவியைக் கொடுத்தோம். ஒழுங்காகத் திறந்து பார்த்து மூடினர். சிலநிமிஷநேரந்தான். "சிரமத் திற்குத் தயை செய்து மன்னியுங்கள்" என்று பணி வோடு கூறினர் அவ்வதிகாரிகள். எங்கள் பெட்டியைப் பரிசீலனை செய்ததாகக் கையொப்பமிட்டுச் சென்றனர். பின்னர் கப்பலின் மற்றொருபகுதிக்குச் சென்று போலீ சார் அருகில் நின்றோம்.

மூன்று போலீஸ் அதிகாரிகள் ஆழ்ந்த மனதோடு அமர்ந்திருந்தனர். பிரயாணிகள் ஒருவர் பின் ஒருவராக போலீசாருக்கு எதிரிலிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து தங்கள் பாஸ்போர்ட்டுகளைக் காண்பித்தனர். போலீசார் கொடுத்த பாரங்களைப் பூர்த்திசெய்து கொடுத்தோம். பொதுவாகப் போலீசார் நல்லவர்கள் தான். என்றாலும் அவர்கள் கேட்கின்ற கேள்விகள் மட்டும் பல சம யங்களில் அசம்பாவிதமாகவும், சில சமயங்களில் சம்

பந்த மின்றியும் இருக்கும். போலீசார் சாதாரணமாகப் பிரயாணிகளைப் பார்த்து "உங்கள் சொந்த நாடு எது? உங்கள் தந்தையார் உயிருடன் இருக்கின்றாரா? ஜப்பானுக்கு வருவதில் உங்கள் நோக்கமென்ன? எப்பொழுது எந்தக் கப்பலில் திரும்ப உத்தேசித்திருக்கிறீர்கள்?" என்ற கேள்விகளையும் இன்னும் பல கேள்விகளையும் கேட்டுவிட்டு, தங்கள் கடமை முடிவதாக எண்ணி மகிழ்வார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை இச் சடங்குகள் இரண்டு நிமிஷத்தில் முடிந்தன. ஆனால் எனது நண்பர் சாமானியப்பட்டவரல்ல. போலீசார் ஒரு கேள்வி கேட்டுவிட்டால் போதும். ஐந்து நிமிஷம வரை தான் பதில் சொல்லுவதை நிறுத்தமாட்டார். 'எப்பொழுது இங்கிருந்து செல்வீர்கள்?' எனப் போலீசார் ஒரு கேள்வி தான் கேட்டனர். ஆரம்பித்து விட்டார் கதையை எனது நண்பர். "நான் ஒரு வேலையாக வந்திருக்கிறேன். எனது வேலை முடிந்ததும் திரும்பிச் செல்ல உத்தேசித்துள்ளேன். மத்தியில் டோக்கியோ முதலிய இடங்கட்கும் போய் வருவேன். என். ஒய். கே. கம்பெனியில் ரிட்டர்ன் டிக்கட் எடுத்துள்ளேன். அவர்களுக்குப் பல கப்பல்கள் இருக்கிறதாமே. அதில் ஒரு நல்ல கப்பலில் செல்ல என்னை அனுமதிப்பார்களா?" என்று பேச ஆரம்பித்தார். இவர் பதிலைக் கேட்கப் பொறுமை யில்லாத போலீசார் இவரை ஐந்து நிமிஷத்தில் விடுவித்து விட்டனர்.

பதினைந்து தினங்கள் ஒன்ருகப் பிரயாணம் செய்த நண்பரைப் பிரிவதென்ருல் வருத்தந்தான். ரயில் சிநேகித்தை விடக் கப்பல் சிநேகம் சிறிது பலமுள்ளதல்லவா? 'மீண்டும் சந்திப்போம்-ரங்கூனில்' என்ற வார்த்தைகளோடு பிரிந்தோம் கப்பலில் பிரயாணம் செய்த பெரும்பாலான ஜப்பானியர்கள்-எங்கட்கு அறிமுகமில்லாத சிலரும் கூட-ஜப்பானிய முறைப்படி வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றனர். கப்பல் வேலைக்காரர்களும் நாங்களும் விடைபெற்ற காட்சியை இன்னும் என் மனக் கண்களிலே காண்கின்றேன். சாமான்களையெல்லாம் ஒரு போர்ட்டரிடம் கொடுத்துவிட்டு கப்பலில் மேல்தளத்திற்கு வந்தேன். புன்சிரிப்புடன் கூடிய நூற்றுகணக்கான ஜப்பானியர்களின் முகங்களைப் பார்த்தேன். தாய்நாட்டைவிட்டு ஐயாயிரம் மைல் தூரம் வந்துள்ள இந்நாட்டில் எல்லாம் எனக்குப் புதுமையாகத் தோன்றியது. கப்பலை விட்டுக் கீழேயிறங்கி சிறிது தூரம் சென்றேன். எனது போர்ட்டர் 'டாக்குஸி டாக்குஸி' என்று கத்தினன். அவன்உச்சரிப்பை கேட்டதும் என்னை யறியாமலே சிரித்தேன். எனக்கு எதிராக ஏழெட்டு ஜப்பானியப் பெண்கள் மேனட்டு உடையணிந்தவராய் வந்துகொண்டிருந்தனர். என்னைக் கண்டதும் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் புன்சிரிப்புக்கொண்டனர். ஒரு பெண் மற்ருெருபெண்ணின் காதில் 'இந்தோ' என்று கூறியது எனக்குக்கேட்டது.

இந்தியர்களை 'இந்தோ' என்றுதான் ஜப்பானியர் அழைக்கின்றார்.

ஜப்பானில் வாடகை மோட்டார்களைப் பற்றி எவ்வளவோபடித்தும் கேட்டும் இருக்கின்றேன். நான் கேள்விப்பட்டதும் படித்ததும் முற்றிலும் உண்மையே என்பதை எனது அனுபவத்தில் கண்டேன். ஒரு அழகிய போர்டு செடான் மோட்டார் என்னெதிரே வந்து நின்றது. மிக ஒழுங்காக ஆடை யணிந்திருந்த டிரைவர் காரை நிறுத்திவிட்டு கீழே இறங்கி நின்று வணங்கி நின்ருன். எனது நண்பருடைய விலாசத்தைக் காண்பித்து 'இங்கு செல்ல வேண்டும்' என்றேன். படித்துப் பார்த்துவிட்டு தலையைச் சொரிந்தான். விஷயம் தெரியாவிட்டால் ஜப்பானியர்களிற் பலர் தலையையாவது தலைப்பாகையையாவது சொரிவதைக் கண்டிருக்கின்றேன். அடுத்த நிமிஷத்தில் டிரைவர் சிரித்துக்கொண்டு தலையை ஆட்டினுன். சாமான்கள் மோட்டாரில் வைக்கப்பட்டன. போர்ட்டருக்குப் பணம் கொடுக்க என் கையில் ஜப்பான் நாணயம் கிடையாது. எனவே டிரைவரிடம் 'போர்ட்டருக்கு ஒரு யென் கொடு. வாடகையோடு இதனைச் சேர்த்துத் தருகின்றேன்' என்றேன். டிரைவர் மீண்டும் ஒரு முறை வணங்கி ஒரு யென் கொடுத்தான்.

எனது கார் நேராகப் போலீஸ் ஸ்டேஷன் எதிரே போய் நின்றது. டிரைவர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச்

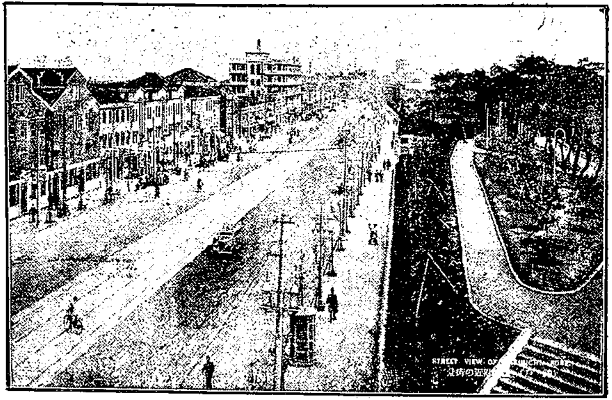

கோபை நகரில் ஒரு வீதி

சென்றான். நானும் சென்றேன். அங்கிருந்த கான்ஸ் டேபிள் என்னை மரியாதையாக வரவேற்று அங்கிருந்த நாற்காலியொன்றில் அமரும்படி வேண்டினான். டிரை வர் அந்த அதிகாரியைப் பணிந்து விலாசத்தைக் காட்டி னான். அதிகாரியும் டிரைவரைப் பணிந்து விட்டு அந்த வீதிப் படத்தை எடுத்து வீட்டைக் கண்டு பிடித்து டிரைவருக்குக் கூறினான். பொதுவாக ஜப்பானில் மூலைக்கு மூலை போலீஸ் ஸ்டேஷன் இருக்கின்றது. இந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷன்களில், அந்தந்தப் பகுதியி லுள்ள வீதிகளின் படமும், வீடுகளின் படமும் அவ் வீடுகளில் வசிப்பவர்களின் பெயர்களு மிருக்கின்றன. மற்றும் இந்தப் போலீஸார் பொது மக்கள் விரும்பு கின்ற விஷயங்கட்குக் கூடியவரை விளக்கமான பதி லளிக்கின்றனர்.

குறிப்பிட்ட நம்பருள்ள வீட்டினெதிரே மோட் டார் நின்றது. கதவைத்திறந்து உள்ளே சென்றேன். அது ஒரு ஜப்பானியர் வீடு. அந்த வீட்டிலுள்ள ஒரு பெண் வந்து ஜப்பானிய முறைப்படி மண்டியிட்டு வண ங்கி வரவேற்றாள். குறிப்பிட்ட இந்தியர் இருக்கின்றாரா என வினவினேன். அவள் விளங்காது சிரித்தாள். பின் னர் அங்கிருந்த (Name Board) பெயர் பொறித்த பல கையைக் காண்பித்தாள். அது ஒரு ஜப்பானியரின் பெய ராய் இருந்தது. 'தொந்தரவுக்கு மன்னித்துக் கொள்ளுங் கள்' என்று ஆங்கிலத்தில் அப்பெண்ணிடம் கூறினேன்.

நான் கூறியது அவளுக்கு விளங்கவில்லை யென்பதை அவள் முகத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்டேன். அவள் மீண்டும் புன்முறுவலோடு பணிந்தாள். நானும் ஜப்பானிய முறைப்படி பணிந்து, எனது டிரைவரை நோக்கி வேறொரு விலாசத்திற்குச் செல்லுமாறு கூறினேன்.

சரியான இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது மோட்டார். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையாதலால் நான் சென்றிருந்த காரியாலயம் மூடப்பட்டிருந்தது. மற்றவர் உதவியால் குறிப்பிட்ட இந்தியரின் வீட்டு விலாசத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். எட்டுமைல் தூரம் சென்றதும், ஒரு அழகிய ஆற்றின் மேற் கரையிலே திரு. ஷாகேயின் வீட்டைக் கண்டேன்.

திரு. ஷாகே ஜப்பானிய உடையில் தோன்றி புன்சிரிப்போடு வரவேற்றார். இந்திய விஷயங்களை ஆவலோடு விசாரித்தார். நான் பர்மாவிலிருந்து சென்றதால் விபரமாக இந்திய விஷயங்களைக் கூற முடியவில்லை. திரு. ஷாகேயின் அறையில் இந்திய தேசியக்கொடியையும், ஜப்பானியக் கொடியையும் கண்டேன். இந்திய தேசாபிமானிகளின் படங்களும் அவ்வறையை அழகு செய்தன. எழு வயதுள்ள ஒரு பெண். திரு. ஷாகேயின் குமாரி அறைக்குள் ஓடிவந்தாள். என்னைக் கண்டதும் 'வந்தே மாதரம்' என்று கூறி

வணங்கினாள். நானும் வந்தேயாதரம் கூறி எனது வணக்கத்தைத்தெரிவித்தேன். திரு. ஷாகேயின் குமாரத்தி ஸ்டேஷன் வரை வந்து வழி விட, எலக்டிரிக் டிரெயினில் கோபை வந்து, 'இந்தியா லாட்ஜை' அடைந்தேன். லாட்ஜ் மானேஜர் இந்துஸ்தான் பாஷையில் வரவேற்றார். பூட்ஸை கழற்றிவிட்டு மேன் மாடிக்குச் சென்றேன். எல்லாம் எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது. மாவீடு. கீழே தரை முழுதும் பாய். ஒரு புறம் கண்ணாடி ஜன்னல்கள்; மறு புறத்தில் காகிதக் கதவுகள். பூட்டு என்பது கிடையாது, விருப்பத்திற்குத்தக்கபடி கதவுகளைத்தள்ளி வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். அறையின் மத்தியில் ஒரு மெத்தை. கனத்த தலையணை ஒன்று. மெதுவான தலையணை ஒன்று. (ஜப்பானியர் கனத்த தலையணையைத்தான் உபயோகிப்பது வழக்கம்) கனத்த ரஸாய் (போர்வை போன்றது) ஒன்று. கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தால் கோபை துறைமுகமும் தோட்டத்திலுள்ள அழகிய புஷ்பங்களும் கண்ணுக்குப் புலனாகும்.

இப் புதிய வாழ்க்கை எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை யளித்தது. அன்றியும் ரொட்டியும் டாலும் (பருப்பும்) கிடைத்தது எனது மகிழ்ச்சியை அதிகப்படுத்திற்று. முதன் முதலாக லாட்ஜிலிருந்து ஒரு மாணவரையும், திரு. கே. சி. பானர்ஜி (சைகிலில் உலகப்பிரயாணம் செய்பவர்) யையும்

சிநேகம் செய்துகொண்டேன். அவர்கள் மூலம் பெப்பு எனும் ஜப்பானியரை அறிந்தேன். மிஸ்டர் பெப்புவும் மிஸஸ் பெப்புவும் அடிக்கடி இந்தியா லாட்ஜுக்கு வருப வர்கள். மிஸ்டர் பெப்பு டன்லப் ரப்பர் கம்பெனியில் வேலை செய்கின்றார். அவர் இயந்திரத்தில் வேலைசெய்த பொழுது ஒரு ஆபத்து நேர்ந்தது.அந்தஆபத்தில் அவரு டைய இரு கைகளையும் (முழங்கை வரை) இழந்து விட் டார். இருந்தபோதிலும் அவர் சாப்பிடுவதையும் எழுது வதையும் பார்த்து பெரிதும் ஆச்சரியமடைந்தேன். மிஸ்டர் பெப்புவுக்கு இங்கிலீஷ் சுமாராய்த் தெரியும். மிஸஸ் பெப்புவுக்கு இங்கிலீஷ் தெரியாது.

தினந்தோறும் இத்தாலி எதியோப்பியா விஷயங்க ளைக்குறித்து மிஸ்டர் பெப்பு என்னிடம் கூறுவார்.இவர் உதவிகொண்டு சில ஜப்பானிய வார்த்தைகளை—சுமார் நூறு வார்த்தைகளிருக்கலாம்—கற்றுக்கொண்டேன். ஜப்பானியரின் வாழ்க்கையைக்குறித்த பல விஷயங்களை இவர் அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. மிஸஸ் பெப்புவுக்கும் எனக்கும் 'கொம்பான்வா' (இராவுவணக்கம்)'அரிகாதோ' (வந்தனம்) என்றவார்த்தைகளைத் தவிரவேறுசம்பாஷணை கிடையாது. நான் பர்மாவிலிருந்து எடுத்துச்சென்ற அப்பளத்தில் இருவருக்கும் பிரிய மதிகம். இந்தஅப்ப ளத்தின் மூலம் எங்கள் சிநேகம் அதிகமாக அபிவிருத்தி யடைந்தது என்று கூறலாம்.

உலகத்தில் எத்தனையோ விதமான பைத்தியங்களுண்டு. அதில் சினிமாப் பைத்தியம் ஒன்று. நான் இப் பைத்தியக்கார கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவனென்று ஒருவாறு கூறலாம். நான் கோவையில் இறங்கிய அன்று தினமே சினிமாவுக்குச் செல்ல எண்ணினேன். ஜப்பானில் குறிப்பிட்ட சில நகரங்களில் சினிமாத் தியேட்டர்கள் மிக நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. டோக்கியோ நகரிலுள்ள 'நிப்பன் கெய்ஜா' எனும் தியேட்டரில் நாலாயிரம் மக்கள் உட்காருவதற்குப் போதிய வசதியிருக்கிறது. சில பெரிய சினிமாக்களிலும் தியேட்டர்களிலும் முதல் வகுப்பு, இரண்டாவது வகுப்பு என்ற பேதம் கிடையாது. சாதாரணமாக நான்கணு அல்லது ஆறணுத்தான் டிக்கட். எல்லோருக்கும் ஒரேமாதிரியான வெல்வெட் 'குஷன்' நாற்காலிகள் தான்.

சினிமாக் காண்பிப்பதில் ஜப்பானுக்கும் இந்தியாவுக்கும் பெருத்த வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்தியாவில் மூன்றரை மணி, ஆறரை மணி, ஒன்பதரை மணி என்று குறிப்பிட்ட காட்சிகள் நடக்கும். ஒரு படமும் சில செய்திகளும் (News) காண்பிப்பார்கள். ஆனல் ஜப்பானில் அப்படி யன்று. காலை 11 மணிக்குச்சினிமாத் தொடங்கி விட்டால் இரவு 11 மணிக்குத்தான் நிறுத்துவார்கள். இரண்டு அல்லது மூன்று படங்கள் சாதாரணமாகக் காண்பிப்பார்கள். இப் படங்களை ஒரு முறை பார்ப்

பதற்கு சுமார் நான்கு மணி நேரம் செல்லும். மீண்டும் திருப்பி இப்படத்தையே காண்பிப்பார்கள். ஒவ்வொரு படத்திற்கும் இடையில் பதினைந்து நிமிஷம் இடைக்காலம். ஜனங்கள் தாங்கள் விரும்புகின்ற சமயத்தில் சினிமாவுக்குச் செல்லலாம். ஒரு டிக்கட் வாங்கிவிட்டால் அன்று முழுதும் சினிமா பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கலாம்.

சினிமாக்களில் ஜப்பானிய பாஷைப் படங்களும் இங்கிலீஷ், பிரெஞ்ச் முதலிய பாஷைப் படங்களும் காண்பிக்கப்படுகின்றன. பொதுவாக ஜப்பானியர்களுக்கு அன்னிய பாஷைகளில் போதிய பயிற்சியில்லை. எனவே ஒவ்வொரு சினிமாத் தியேட்டரிலும் 'விளக்கிக் கூறுபவர்'(Speaker)ஒருவர் இருக்கின்றார். படம் காண்பித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அப்படத்தில் வரும் நடிகர்கள் அன்னியபாஷையில் பேசுவதை இவர் மொழி பெயர்த்துக் கூறுவார், ஆனால் இம்முறை வெற்றியளிக்கவில்லை யென்றுதான் கூறவேண்டும். அன்னியர்கள் இம்முறையைக் கண்டு அருவருப்படைகின்றார்கள். ஏனெனில், 'டாக்கி'யில் பேசுவதும் கேட்கவில்லை; இவர் கத்துவதும் விளங்கவில்லை. இந்நிலையில் யாருக்குத்தான் மனக் கசப்பு உண்டாகாது.

நானறிந்தவரை ஜப்பானியர்களிற் பலரை 'சாக்லட் பிரியர்'கள் என்று தான் கூற வேண்டும். தியேட்டர்க

ளிலும் மற்ற விடங்களிலும் ஜப்பானியர்கள் ஆண்க ளும் பெண்களும், வயோதிகர்களும், இளைஞர்களும் சாக்லெட்டைப் பிரியமாகச் சாப்பிடுவதைப் பார்த்துள் ளேன். ஆனால் இந்த சாக்லெட் இந்தியாவிலும் பர்மாவி லும் நாம் காண்கின்ற 'நெஸ்ல்ஸ் சாக்லட்' அல்லவென் பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஜப்பானிய சாக்லட்டுகள் உயர்ந்த ரகமாயில்லாத போதிலும், மிக மலிவாய் இருக்கின்றன.

தியேட்டர்களிலும் மற்றப் பொதுவிடங்களிலும் ஜப்பானியர் நடந்துகொள்ளும் முறை மிகவும் போற் றத் தக்கது. மிகவும் அமைதியாக இருப்பார்கள். அநா வசியமாகப்பேசமாட்டார்கள். அப்படிப் பேசச் சந்தர்ப் பம் ஏற்பட்டாலும் மிகவும் மெதுவாகப் பேசுவார்கள். சிரிப்பது, கைதட்டுவது போன்றவைகள் கூட ஒரு அள வுக்கு உட்பட்டன என்பதையறிந்து வியப்புற்றேன். தியேட்டர்களில் லாகிரி வஸ்துக்கள் உபயோகிப்பது கிடையாது. சிகரெட் குடிக்கும் மக்களுக்காக, தியேட் டர்களில் தனியே சில அறைகள் ஒதுக்கி வைத்திருக் கின்றனர்.

காகிதங்களையும் குப்பைகளையும் யாரும் கீழே எறி வதில்லை. அதற்கென வைக்கப்பட்டுள்ள கூடைகளில் தான் குப்பைகளைப் போடுவார்கள். படம் காண்பித்து வரும் பொழுது மத்தியில் தடைப்பட்டுப் போனால் நம் நாட்டைப்போன்று கை தட்டிக்கூப்பாடு போட்டுப்போர்

புரிய மாட்டார்கள். சிறிது உரத்த சிரிப்போடு விஷயம் திருப்தியாக முடிந்துவிடும். நம் நாட்டில் நாடகங்கள் முதலியன நடத்தும்பொழுது பாதுகாப்புக்குப் போலீ சார் உதவியை நாடுவது சாதாரணம். இங்கு அவ்வழக்கம் அறவே கிடையாது. இருபது அல்லது முப்பது இளம் பெண்கள் தான் தியேட்டர்களில் வேலை செய்கிறனர். எத்தகைய சண்டை சச்சரவுகளும் பொதுவாக ஏற்படு வதில்லை. டிக்கட் வாங்குவதிலும் கூட நெருக்கடியில்லை. ஒருவர் பின் ஒருவராகச் செல்வார்கள்.

ஒஸாக்கா நகரில் பாவைக்கூத்து ஒன்றுக்குச்சென் றிருந்தேன். நம்நாடு பாவைக் கூத்திற்குப் பேர் பெற்றது. ஆனால் அக்கலையை ஆதரிப்பார்இப்பொழுது யாருமிலர். பாவைக் கூத்துக்கள் இப்பொழுது நடப்பதைக் காணேம். அப்படி நடந்தாலும் யாரும் அதனைப் பார்க்கப் போவதில்லை. யாராவது பார்க்கச் சென்றாலும் அவர்களுக்குப் பைத்தியக்காரப் பட்டம் கட்ட மற்றவர்கள் முனைந்து நிற்கின்றார்கள். ஜப்பானில் நிலைமைவேறு. பழமையை உண்மை யாகப்போற்றுவதில் அவர்கட்கு விருப்பமதிகம். இந்தப் பாவைக்கூத்து விநோதமானது. ஒரு நல்ல தியேட்டரில் (சிலநாற்காலிகள்உண்டு) ஜப்பானிய முறைப்படி கீழே பாய்விரித்து அதன் மீது திண்டு போட்டு, ஜப்பானியர் அமர்ந்திருப்பார்கள். இத்தியேட்டரில் இரண்டு வகுப் புகள் உண்டு, முதலாவது வகுப்புக் கட்டணம் இரண்

பாவைக்கூத்தில் ஒரு காட்சி

டரை யென். இரண்டாவது வகுப்புக் கட்டணம் ஒன்றேகால் யென். குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு முன்னதாக ஏராளமான மக்கள் தியேட்டருக்கு வருகின்றனர். இப்பாவைக்கூத்து தினந்தோறும் நடைபெறுகிறது. என்ற போதிலும் சிலதினங்களில் இங்கு டிக்கட்கிடைப்பது கஷ்டமாகி விடுகிறது. இக்கூத்திற்கு விஜயம் செய்கின்றவர்கள் பெரும்பாலும் வயது முதிர்ந்தோர்களே.

சாதாரண மனிதர்களிற் பாதியளவுள்ளபொம்மைகளை இரண்டு அல்லது மூன்று மனிதர்கள் தூக்கிக்கொண்டு வருவார்கள். அதில் ஒருவர் தவிர மற்றவர்கள் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை முகத்தையும் மறைத்து கருப்பு உடை யணிந்திருப்பார்கள். எல்லாப் பொம்மைகளைக் கொண்டு வருபவர்களும் இம்மாதிரியே. தியேட்டரின் மறுபுறத்தில் இருவர் அமர்ந்திருப்பர். ஒருவர் புத்தகத்தைப் பார்த்து இசையுடன் பாடுவார். பிறிதொருவர் இசை யிசைப்பார். இவர் பாடுவதற்குத் தக்கபடி பொம்மை ஆட்டப்படும். இது நம்போன்றோர்க்கு அவ்வளவு ஸ்வாரஸ்யமாகத் தோன்றாது. என்றாலும் வயது முதிர்ந்த ஜப்பானியர்கள் இதனை விரும்பிப் போற்றி ஆதரிக்கின்றனர்.

முக்கியமாகக்குறிப்பிட வேண்டுவது தாக்காரஸுக்கா தியேட்டர். தாக்காரஸுக்கா எனும் அழகிய சிறு நகரம்

கோபைக்கும் ஒஸாக்காவுக்கும் மத்தியில், மலையடிவாரத்தில் ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ளது. பிரபலமான தாக்கரஸுக்கா தியேட்டர் இங்குதான் இருக்கிறது. நம் நாட்டு மன்னர்களுடைய அரண்மனை யொன்றிற்கு இதனை ஒப்பிடலாம். அழகிய நந்தவனத்தின் மத்தியில் அமைந்துள்ள தியேட்டரிலிருந்து நோக்கினால் ஒருபுறம் உயர்ந்த மலையும், மற்றொருபுறம் அழகிய ஆறும் தென்படும். நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் அமர்ந்து சாப்பிடுவதற்கேற்ற உணவுச் சாலைகள் இங்குள. எங்கு நடந்தாலும் வெல்வெட் மீதுதான் நடக்க வேண்டும். தினந்தோறும் இருமுறை (பகல் ஒரு மணியிலிருந்து ஐந்துமணிவரை, மாலை ஆறுமணியிலிருந்து இரவு பதினொரு மணிவரை) நாட்டியங்களும், நவீன டான்சுகளும் நடைபெறுகின்றன. சுமார் இருநூறு இள நடிகர்கள் நடிக்கின்றனர். அனைவரும் பெண்கள்தான். ஐயாயிரம் மக்களுக்குமேலாக இங்கு அமர இடமுண்டு. கட்டணம் நான்கணைதான். எல்லோருக்கும் ஒரேமாதிரியான நாற்காலிதான். கீழ்நாட்டிலுள்ள மிகப் பெரிய தியேட்டர்களில் இதுவும் ஒன்று. சீன்கள் மிக உயர்ந்த முறையில் இயற்கையைப் போன்றிருக்கின்றன. பலநாட்டு நடனங்களையும், பண்டைய—புதிய ஜப்பானியப் பாடல்களையும் கேட்கலாம். சுருங்கக் கூறினால் கன்னையா கம்பெனி ஆண்டாள் திருக்கல்யாண நாடக சீன்கள் அனைத்தையும் இதில் இரண்டு சீன்களுக்கு ஒப்பிடலாம்.

கூட்டம் நிறைந்த தியேட்டர்களை விட்டு விட்டு நந்தவனங்கட்குச் சென்று அமைதியாகக் காலங் கழிப்போம். ஜப்பானை 'நந்தவனங்களின் நாடு' என்று கூறினால் மிகையாகாது. டோக்கியோ நகரில் மட்டும் 128 நந்தவனங்கள் இருக்கின்றன. நந்தவனங்கள் இல்லாத ஊரைப் பார்ப்பது மிகவும் கஷ்டம். நாராபார்க் என்பது 1300 ஏக்கர் நிலப் பரப்புள்ளதாகும். டோக்கியோவிலுள்ள கெபியா பார்க்கும், ஊனோ பார்க்கும் மிகப் பெரியது. நிக்கோ-எங்கும் நந்தவனங்கள் தான். மலை மீதும் சரி, ஆற்றங் கரையிலும் சரி, சம வெளியிலும் சரி எங்கும் நந்தவனங்களையும் நறுமண மலர்களையும் காணலாம். ஜப்பானின் தேசீயப் புஷ்பம் 'செரி'யும் 'கிரிஸாந்த'மும் தான். 'உங்கள் நாட்டு தேசீயப் புஷ்பம் எது?' என்று ஒரு ஜப்பானிய நண்பர் என்னைக் கேட்டபொழுது ஒன்றும் கூறாது சிரித்துக் கொண்டிருந்தேன். நாம் சுயாட்சி பெற்றவுடன் தேசீயப் புஷ்பத்தை நிர்ணயித்துக்கொள்வோம் என்று எண்ணிக்கொண்டு எனது நண்பருக்குச் சரியான பதில் கூறாது எனது சம்பாஷணையை வேறுவழியில் திருப்பினேன்.

கோபைக்கு அருகில் அக்காஸி என்ற விடத்திலுள்ள விவசாயப் பண்ணைக்குச் சென்றேன். அப்பண்ணை ஒரு ஜில்லாவின் (Prefecture) தலைமை ஸ்தாபனமாகும். அங்கு நெல், பழ வர்க்கம், புஷ்பங்கள் முதலியன பயிரிடப்பட்டிருக்கின்றன. சுமார் இருபது

மாணவர்கள் அங்கு தங்கிப் பயில்கின்றனர். அப்பண்ணையின் தலைமையதிகாரி மிக அன்புடன் வரவேற்றார். மற்ற அதிகாரிகளுக்கு அறிமுகப் படுத்தினார். சென்ற சில வருடங்கட்கு முன் பர்மாவிலிருந்து ஜப்பானுக்கு அரிசி இறக்குமதியாயிற்றென்றும் இப்பொழுது ஜப்பான் மற்ற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதிக்கு செய்யக்கூடிய நிலைமையி லிருக்கிறதென்றும் கூறினார். பழங்களை எவ்வாறு பக்குவப்படுத்தி டப்பிகளில் அடைப்பது என்பதை அனுபவபூர்வமாய்க் காண்பித்தார். பண்ணையில் அடிக்கடி விவசாயிகளின் கூட்டம் நடைபெறுமென்றும், அப்பொழுது விவசாயத்தை எப்படி அபிவிருத்தி செய்வது என்பது குறித்துப் பிரசங்கங்கள் நடைபெறுமென்றும் கூறினார். சுமார் இரண்டுமணி நேரத்தில் எல்லாவற்றையும் பார்த்த பின்னர் 'விசிட்டர் ஹாலு'க்குச் சென்றோம். கிரேப் ஜூஸ், அருமையான 'நாஸி' (ஜப்பானிய பியர்ஸ்) மணமுள்ள கிரிசாந்தப் புஷ்பம் முதலியவைகளை அன்புடன் அளித்து விதிவ்வரை வந்து வணங்கி வழிவிட்டனர் அவ்வதிகாரிகள்.

ஜப்பானில் எந்த விடத்திலும் சரி, டிராம், பஸ், முதலியவைகள் மிகவும் சௌகரியமாக விருக்கின்றன. கண்டக்டர்கள் அனைவரும் பெண்கள்தான். முக்காலணவுக்கு ஒரு டிக்கட் வாங்கிவிட்டால் ஐந்து அல்லது ஆறு மைல் தூரம் டிராம் வண்டியில் பிரயாணம்

செய்யலாம். டிராம் வண்டியைவிட பஸ் அதிக சௌகரியமானதென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. பஸ் டிக்கட் குறைந்தது ஒன்றேகால் அணு. அதற்குமேல் பிரயாணம் செய்யும் தூரத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் கட்டணம் வசூலிக்கின்றனர். டிராம், பஸ் முதலியவைகளில் வகுப்பு வித்தியாசம் கிடையாது. எல்லோரும் ஒரு மாதிரி தான். பெரும்பாலும் டிராம் வண்டிகளில் கூட்டம் அதிகமிருக்கும். ஏராளமான ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவர்மீது ஒருவர் சாய்ந்துகொண்டும் நிற்பார்கள். ஆனல் இதுவரை ஒருவராவது முறைதவறி நடந்ததாக ஒரு புகாரும் இல்லை. ஒவ்வொருவரும் தனது வேலையைத்தான் கவனிக்கின்றனர். மற்றவர் விஷயத்தில் அநாவசியமாகத் தலையிட்டுக் கொள்வதில்லை. குழந்தைகள் விஷயத்தில் ஜப்பானியர் அனைவருமே மிக அன்பாக நடந்துகொள்கின்றனர். டிராம் அல்லது பஸ் முதலியவைகளில் ஒரு குழந்தை நிற்பதைக் கண்டால் உடனே அவர்கள் எழுந்து நின்று குழந்தையை அன்போடு தூக்கி தாங்கள் இருந்த விடத்தில் உட்காரவைக்கும் காட்சி மிகவும் உருக்கமானதாகும்.

கூ. டோக்கியோ—ஜப்பானின் தலைநகர்

கோபையிலிருந்து டோக்கியோவுக்கு எக்ஸ்பிரஸ் டிரெயினில் இரண்டாவது வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தேன். 350 மைல் தூரம், பத்துமணி நேரத்தில் எக்ஸ்பிரெஸ் டோக்கியோவை அடைந்தது. அப் பிரயாணத்தில் எனக்கு களைப்போ அன்றிச் சோர்வோ ஏற்படவில்லை. ரயிலில் பிரயாணம் செய்ததாகவே எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏதோ ஊஞ்சலில் இருப்பது போலத் தோன்றிற்று. ரயில் பிரயாணத்தில் இயற்கையாயுள்ள 'கடக் கடக்' என்ற சப்தத்தை நான் கேட்கவேயில்லை. அன்றியும் இந்த ரயில்களில் ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால், இவைகள் கத்துவதேயில்லை. குறிப்பிட்ட காலம் தவறுவதுமில்லை. பிரயாணிகள் தங்கள் சாமான்களை தங்களுடன் வைத்துக்கொண்டு மற்ற பிரயாணிகட்குத் தொந்தரவு கொடுப்பதில்லை. சாமான்களை—சிறிய தோல் பைகள் அல்லது பெட்டிகள் தவிர—ஸ்டேஷனில் இதற்கெனவுள்ள அதிகாரியிடம் சேர்ப்பிக்கின்றனர். அவர் ஒரு ரசீது கொடுக்கிறார். பிரயாணிகள் தாங்கள் இறங்கியதும், அந்த ஸ்டேஷனில் இதற்குள்ள அதிகாரியிடம் இந்த ரசீதைக்கொடுத்து தங்கள் சாமானைப் பெறுகின்றனர். இச் சிறந்த முறையினால் காலதாமதமும், பணச் செலவும் மற்ற பிரயாணிகட்கு நேரும் கஷ்டங்களும் குறைகின்றன.

ரயில், ஸ்டேஷன்களில் நின்றதும் 'கார்டு' பிரயாணிகளின் சாமான்களை ரயிலினின்று கீழே எடுத்து வைத்து பணிந்து நிற்கும் காட்சியைக் கண்டேன். இந்தக் கார்டுகள் குழந்தைகளை அன்போடு தூக்கிச்சென்று ரயிலைவிட்டுக் கீழிறக்கி தாய்மார்களிடம் கொடுப்பது மிகவும் சர்வசாதாரணம். இவைகளைப் பார்த்தபொழுது எனக்கு 'இந்தோ—சிலோன் போட்மெயில்' ஞாபகம் வந்தது. நமது 'கார்டு'கள் பிரயாணிகளை அவர்களின் கையைப் பிடித்து இழுத்து ரயிலினின்று வெளியேற்றுவதையோ அல்லது புளிமூட்டை போல ரயில் வண்டிக்குள் தள்ளுவதையோ பலமுறை பார்த்திருக்கின்றேன். நல்ல வேளையாக அத்தகைய 'கார்டு'கள் இங்கில்லை. இங்குள்ள அதிகாரிகள் தங்களைப் பொது மக்களின் வேலைக்காரர்களாகக் கருதுகின்றார்களே தவிர, தாங்கள் பொது மக்களைவிட உயர்ந்தவர்களென்று கருதுவதில்லை.

நானறிந்தவரை ஜப்பான் ரயில்கட்கு இணையாக எதையும் கூறமுடியாது. பர்மா ரயில்களில் யாராவது ஒரு பிரயாணி முதலில் வந்து மெத்தையை விரித்து விட்டால் அந்தவிடம் அவருக்கு 'ரிசர்வ்' ஆகிவிடும். இங்கு ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு நியாயமாக உள்ள இடத்தில் தான் அமருவார்கள். எதிரேயுள்ள ஆசனங்களில் காலைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களையோ அன்றி தங்கள் இடத்தில் படுத்துக் கொண்டிருக்

கும், மக்களையோ பார்க்க முடியாது. சிகரெட், சுருட்டு முதலியன ரயில் வண்டிகளில் உபயோகிக்கக் கூடாது. எனவே புகை நாற்றத்தைப் பற்றிய கவலையில்லை. ரயில் வண்டிகள் புறப்படும் சப்தமோ அல்லது நிற்கும் சப்தமோ பல சமயங்களில் கேட்காது. ஒரு முறை இந்த ரயில் என்னை ஏமாற்றி விட்டது. கோபையிலிருந்து டோக்கியோவுக்கு மூன்ருவது வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தேன். மூன்ருவது வகுப்பு வண்டிக்குச் சென்று அமர்ந்தேன் நமது நாட்டு முதலாவது, வகுப்பு வண்டிகளை விட இவைகள் மிக உயர்ந்த முறையிலிருந்தன. இது மூன்ருவது வகுப்புத் தானு என்ற சந்தேகத்துடன் ரயிலை விட்டுக் கீழிறங்கி, வண்டியின் வெளிப்புறத்தில் குறிக்கப் பெற்றுள்ள நம்பரை இரு முறை உற்று நோக்கினேன். மூன்று என்று தான் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது. பின்னர் 'தைரியமாக' எனது இடத்தில் அமர்ந்தேன்.

டோக்கியோப் பிரயாணத்தைச் சிறிது கூறுவோம். இரண்டாவது வகுப்பில் பிரயாணம் செய்த மக்கள் மிகவும் சொற்பம். ஒரு ஆங்கிலேயரும் எனக்கு அடுத்தாற் போலிருந்த இடத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் தூங்கிய நேரம் தவிர ஏனைய நேரங்களில் சில ஜப்பானியர்களோடு பேசினேன். எனக்கு ஜப்பானிய பாஷையில் எவ்வளவு 'பாண்டித்யமோ' அவ்வளவு 'பாண்டித்யம்' தான் அவர்களுக்கு ஆங்கில பாஷையில் இருந்தது. ஆனல் ஒரு ஜப்

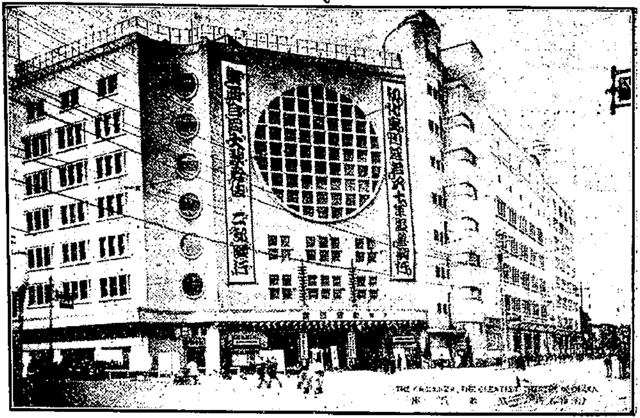

ஒஸாக்கா நகரிலுள்ள ஒரு தியேட்டர்

பானியப் பெண் மட்டும் நன்ருக ஆங்கிலம் பேசினுள். வழி நெடுக நாங்கள் கண்ட காட்சிகளின் தன்மையை விளக்கிக் கூறினுள். பின்னர் 'ஜப்பானைப்பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?' என்ருள். இம்மாதிரியான கேள்விகள் கேட்பது ஜப்பானியர்கட்கு வழக்கமாகிவிட்டது. உயர்ந்த அதிகாரி முதல் காபி கிளப்பில் வேலை செய்யும் பெண் வரை இம்மாதிரியான கேள்விகளைக் கேட்கின்றனர்.

சில மணி நேரம் சென்றதும் ஒரு ஸ்டேஷனில் ஜப்பானியப் பெரியார் ஒருவர் நானிருந்த வண்டிக்குள் வந்து என்னருகில் அமர்ந்தார். உடனே ஜப்பானியப் பெண்மணி என்னை நோக்கி 'இவர் தான் திரு. காங்கி. ஜப்பானில் முதல் தரமான நாவலாசிரியர். பல பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்' என்று கூறி அறிமுகப் படுத்தினுள். அப்பெரியார் ஜப்பானிய முறைப்படி வணங்கி தமது பெயர் பொறித்த சீட்டை என்னிடம் கொடுத்தார். நானும் வணங்கி எனது பெயர் பொறித்த சீட்டை அவர் பால் கொடுத்தேன். அவர் அதனைப் படித்து விட்டு 'நாமிருவரும் ஓரினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான்' என்று கூறி கை குலுக்கினுர். "இந்தியாவின் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது? திரு. காந்தி சௌக்கியமா? திரு. தாகூர் சுகமாய் இருக்கின்ருரா?" என்று கேட்டார். பின்னும் அவர் கூறினுர்:—'காந்தியடிகளை ஜப்பானியர் பெரிதும் போற்றுகின்றனர். அப்பெரியாரை உலகம்

முழுவதும் போற்றுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. கவி தாகூரை ஜப்பானியர் நன்கறிவர். அவர் கதைகளில் ஜப்பானியருக்கு மோகமதிகம். ஜப்பானிய பாஷைகளில் அவருடைய நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றுள்ளன.'

சிறிது மௌனத்திற்குப் பின் 'இத்தாலி-எதியோப்பியாவைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?' என்று கேட்டார் நாவலாசிரியர். "பலமுள்ளவன் எது வேண்டு மானாலும் செய்யலாம். மற்ற வல்லரசுகள் முன்னே என்ன செய்தனவோ அதைத்தான் இத்தாலி இப்பொழுது செய்கின்றது. ஜப்பான் தனது பலத்தால் மஞ்சூரியாவை எடுத்துக்கொண்டது. இத்தாலி தனது பலத்தால் எதியோப்பியாவை எடுத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கிறது. தவறென்ன இதில்?" என்று பதில் கூறினேன். "நீங்கள் கூறுவது உண்மைதான். என்றாலும் ஜப்பான் மஞ்சூரியாவை நாகரிகப்படுத்த முயற்சிக்கிறது" என்றார். "இம்மாதிரிதான் இத்தாலியும் எதியோப்பியாவை நாகரிகப் படுத்த முயற்சிக்கிறது" என்றேன். எங்கள் சம்பாஷணை ஒருவாறு முடிந்ததும் அவர் யோகஹாமா ஸ்டேஷனில் இறங்கினார். இறங்கும் பொழுது டிராமா டிக்கட் ஒன்றை என்னிடம் கொடுத்து 'அவசியம் இந்நாடகத்திற்கு வாருங்கள்.' என்று கூறி அன்புடன் விடைபெற்றுச் சென்றார். அந்தக் குறிப்பிட்ட நாடகம் இவரால் எழுதப் பெற்றதென பின்னர் அறிந்து கொண்டேன்.

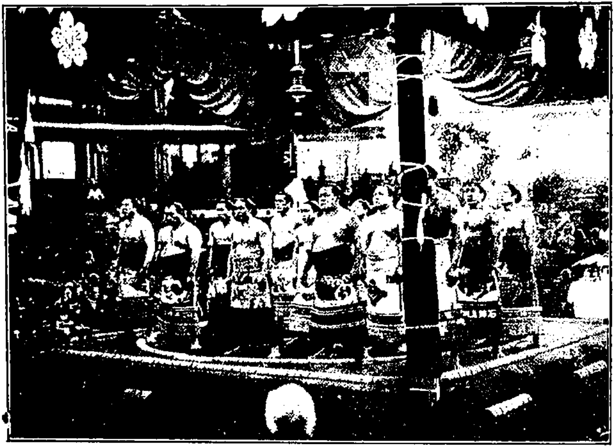

ஜப்பானியப் பயில்வான்கள்

ரயில் டோக்கியோ ஸ்டேஷனை அடைந்தது. டோக்கியோ ஸ்டேஷனின் முகப்புத் தோற்றம் ரங்கூன் ஸ்டேஷனின்தோற்றம் போலவே இருந்தது. ரயிலை விட்டுக் கீழிறங்கியதும், என்னைவிட உயரமான ஒரு அரிய நண்பர்என்னை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார். இவர்தான் திரு. வி. சொக்கலிங்கம். திரு. கண. உல. வெ. வெள்ளையப்ப செட்டியாரின் குமாரர். சென்ற ஒன்றரை வருட காலமாக டோக்கியோ டெக்னிகல் யூனிவர்சிடியில் எலக்ட்ரிக் என்ஜினீரிங் பயின்று வருகின்றார். அங்குள்ள இந்திய மாணவர் சங்கத்திற்கும் இவர் தான் காரியதரிசி. இவரைக் கண்டதும் மிகவும் ஆர்வத்தோடு தமிழில் பேசினேன். அப்பொழுது நானடைந்த மகிழ்ச்சி எல்லையற்றதாகும். அன்னிய நாட்டுக்குச் செல்லும் போது தான் தாய்மொழியின் இனிமையும் அதன் பெருமையும் நன்கு புலனாகின்றது.

டோக்கியோ மிகவும் பெரிய நகரம். ஜனத்தொகை 57 லட்சம். உலகத்தில் மூன்றுவது ஸ்தானம் வகிக்கிறது. பிரயாண வசதிகள் மிக அதிகம். ரிக்ஷாக்களை இப்பொழுது ஜப்பானில் காண்பது மிகவும் அபூர்வம். வெளிநாட்டு யாத்ரீகர்களை முன்னிட்டு சில ஹோட்டல்களில் மட்டும் ரிக்ஷாக்கள் வைத்திருக்கின்றார்கள். ரிக்ஷாக்களை ஜனங்கள் ஆதரிக்கவில்லை. பறக்கும் உலகத்தில் ரிக்ஷாக்களுக்கு இடமேது? வாடகை மோட்டார்கள் ஆயிரக்கணக்காய் இருக்கின்றன. நான்கு

வுக்கு மூன்று மைல் தூரம் சாதாரணமாகப் பிரயாணம் செய்யலாம். ஆறு அல்லது ஏழு அணுவுக்கு எட்டு மைல் பிரயாணம் செய்யலாம். ஜப்பான் டாக்ஸிகள் மிகவும் வேகமாகச் செல்லுகின்றன. டோக்கியோவில் டிராம், பஸ் முதலியவைகளில் கூட்டம் எப்பொழுதும் அதிகம். டோக்கியோ, ஒஸாக்கா, கோபை முதலிய விடங்களில் பூமிக்குக் கீழ் எலெக்ட்ரிக் டிரெயின்கள் ஓடுகின்றன. மிகமிகச் சொற்ப கட்டணத்தில், இவை களில் விரைவாகப் பிரயாணம் செய்யலாம். ஜப்பானில் சைகில் வண்டிகளை அபரிமிதமாக உபயோகிக்கின்றார் கள்.

"நிக்கோவைப் பார்ப்பதற்கு முன் எதையும் அழ குடையதென்று சொல்லாதே" என்பது ஜப்பானியப் பழமொழி. இது முற்றிலும் உண்மையாகும். ஜப்பா னின் அழகெல்லாம் நிக்கோவில் ஒருங்கே திரண்டிருக் கிறது என்று கூறினாலும் பொருந்தும். டோக்கியோவிலி ருந்து புறப்படும் எலக்ட்ரிக் ரயில் மூன்றுமணி நேரத்தில் நிக்கோ ஸ்டேஷனை அடைகிறது. சிறிது தூரத்திலுள்ள பண்டைய ஆலயங்களைப்பார்வையிட குறைந்ததுஇரண்டு மணி நேரமாவது செல்லும். இரண்டு மணி நேரப் பிரயாணத்தில் மலையுச்சியை அடையலாம். வழி முழு தும் இயற்கைக் காட்சிகள் கண்கட்கு விருந்தளிக்கின் றன என்று கூற வேண்டும். மோட்டார் பல மலை களைப் பாலங்கள் மூலம் கடந்து செல்லும் காட்சி உண்

மேலைநாட்டு
உடையில் ஜப்பானியப் பெண்கள்

மையிலேயே இன்பம் பயப்பதாகும். மலை யுச்சியில் பெரியதொரு நீர் வீழ்ச்சி. நானூறு அடி உயரமிருக்க லாம். மலையைக் குடைந்து மூன்னூறு அடி (Lift) கீழே சென்று நீர் வீழ்ச்சியை நன்கு காணலாம். பல மலைகள் மத்தியில் அமைந்துள்ள ஏரியும் பார்க்கத் தக்க வொன்றே. வருட முழுதும் இம்மலையில் ஏராள மான மக்களைக் காணலாம். ஜப்பானியர்கள் பொது வாக இயற்கையை நேசிப்பதிலும் பூசிப்பதிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

ஜப்பான் இலக்கியச் சபைக்குச் சென்றிருந் தேன். இதன் தலைவர் திரு. வுஜி சாவா. இது அர சாங்க ஆதரவு பெற்ற ஸ்தாபனம். வாரத்திற்கு ஐந்து முறை இங்கு கூட்டங்கள் நடைபெறும். வியாழக்கிழமை தோறும் மேலைநாட்டினருக்கு. வெள்ளிக்கிழமைதோறும் ஆசியாக்காரர்களுக்கு. பிரசங்கங்கள் ஆங்கிலத்தில் நடை பெறுகின்றன. வெள்ளிக்கிழமைப் பிரசங்கமொன்றுக் குச் சென்றேன். டோக்கியோவிலுள்ள இந்திய மாண வர்கள் பலர் வந்திருந்தனர். அன்று பிரசங்கியார் திரு. வுஜிசாவாதான். அவருடைய பிரசங்கத்தை அரைமணி நேரம் கேட்ட பின்னர் சில வார்த்தைகள் புரிந்து கொண்டேன். "ஆபிரிக்காவில் வெடிகுண்டுச் சப்தம் கேட்கின்றது. கடைசியாகப் போர் மூண்டுவிட்டது. இப்போருக்கு முக்கிய காரணம் நிறபேதம். வெள்ளை நிறமென்றால் என்ன? எந்த விதத்தில் உயர்வானது?

இப் போர் இத்தாலியையும் எதியோப்பியாவையும் பொறுத்ததன்று. மேலே நாட்டையும் கீழை நாட்டையும் பொறுத்ததாகும். இப்போர் வெள்ளையர்களல்லாத வரையும் பொறுத்ததாகும்."

பிரசங்கத்திற்குப் பின்னர் எனக்குப் பலர் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பெற்றனர். ஜப்பானிய நண்பர்கள் பலர் என்னை யணுகி "இந்தியாவின் அரசியல் நிலை எவ்வாறிருக்கிறது; காந்தியடிகள். சௌக்கியமா?" என வினவினர். எனக்கும் ஒரு மாத காலமாய் இந்திய விஷயம் தெரியாததால் நான் அவர்கட்கு திருப்தியாக பதில் கூற முடியவில்லை. ஜப்பானியர்கட்கு இந்தியாவின் உண்மையான நிலைமை தெரியவில்லை. என்றாலும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவல்மட்டும் நிறைய்விருக்கிறது.

டோக்கியோவில் நான் தங்கி யிருந்தபொழுது 120 சண்டைக் கப்பல்கள் டோக்கியோ கடலையடைந்தன. அவைகளை வரவேற்குமுகத்தான் மூன்று தினங்கள் வரை தேசீயக் கொடியைப் பறக்கவிட வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தார் உத்தரவிட்டனர். அந்த மூன்று தினங்களிலும் வீடுகளிலும் சரி, வியாபார ஸ்தலங்களிலும் சரி, வீதிகளிலும் சரி ஜப்பானியக் கொடிகள் பறந்துகொண்டிருந்தன. சண்டைக் கப்பலைச் சேர்ந்த இருபதினாயிரம் போர் வீரர்கள் அணி

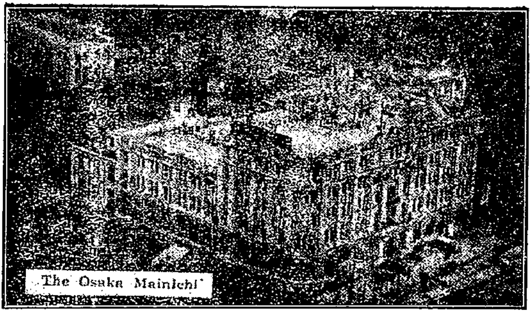

'ஒஸக்கா மைனிச்சி' பத்திரிகாலயம்

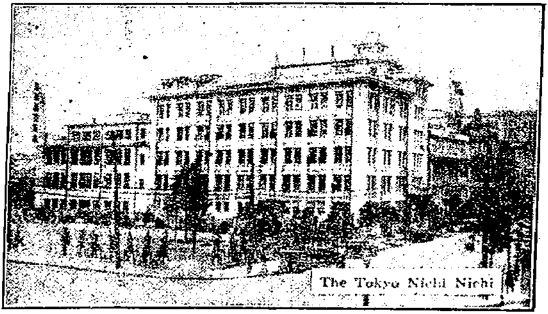

'டோக்கியோ நிச்சி நிச்சி' பத்திரிகாலயம்

வகுத்து அரண்மனையைச் சுற்றிவந்து சக்ரவர்த்தி தம் பதிகட்குத் தங்கள் மரியாதையைச் செலுத்தினர். அன்று சுமார் நூறு ஆகாயக்கப்பல்கள் பவனிவந் தன. எனது அருகிலிருந்த ஜப்பானிய நண்பரிடம் 'இத்தாலி-எதியோப்பியா காட்சிபோல் இருக்கிறது' என்றேன். எனது நண்பர் "ஆம் எனக்கு மட்டும் அதிகாரம் இருந்தால் இந்த விமானங்களை எதியோப் பியாவுக்கு இப்பொழுதே யனுப்புவேன்" என்றார்.

டோக்கியோ பழமையும் புதுமையும் கலந்த தொரு பட்டணம். சக்ரவர்த்தி தம்பதிகளின் அரண்மனை நக ரின் மத்தியில் அழகுற அமைந்துளது. அரண்மனையைச் சுற்றிலும் அகழ் ஒன்று. அதைச் சுற்றி அகலமான பாதைகள். சாலைகளில் ஏராளமான மரங்களையும், மின் சார விளக்குகளையும் காணலாம். உலகத்தில் அதிக மின்சாரம் உபயோகிக்கும் நகரங்களில் டோக்கியோ மூன்றாவது ஸ்தானம் வகிக்கிறது. ஏழை முதல் பணக் காரர் வரை சமைப்பதற்கு Gas உபயோகப் படுத்து கின்றனர். ஜின்ஸா, மருனோச்சி முதலிய விடங்களில் லட்சக் கணக்கான மின்சார விளக்குகளைக் காண லாம். பதினாயிரம் அறைகளுள்ள கட்டிடங்கள் சில வும் இப்பொழுது டோக்கியோவில் கட்டப் பெற்றுள் ளன. எவ்வகையிலும், மேலை நாட்டு நகரங்களின் அழகுக்கு எள்ளளவும் குறையாதவாறு, டோக்கியோ சிறந்த நகரமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

டோக்கியோவிலுள்ள சயன்ஸ் மியூசியம் எல்லாவற்றிலும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இயந்திரங்கள் செய்யும் விதமும், இயந்திரங்களை இயக்கும் விதமும் இங்கு நிதரிசனமாகக் காண்பிக்கப்படுகின்றன. இந்த இயந்திரங்களைக் கண்டு பிடித்த அறிஞர்களின் உருவப் படங்கள் இம் மியூசியத்தின் பல பகுதிகளை அலங்கரிக்கின்றன. டெலிபோன் எப்படி அமைக்கப் பெற்றுளது? காமிரா செய்வது எப்படி? மோட்டார் இயந்திரம் எவ்வாறு இணைக்கப் பெற்றுளது? எலக்ட்ரிக் பல்புகள் எப்படிச் செய்யப் படுகின்றன? என்பது போன்ற நூற்றுக் கணக்கான விஷயங்களை இங்கு காணலாம். காலை மாலை இரு வேளைகளிலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இங்கு வந்து இவைகளைப் பார்வையிடுகின்றனர். இதனைச் சாதாரணமாகச் சுற்றிப் பார்க்க குறைந்தது மூன்று மணி நேரம் செல்லும்.

'பழமையில் பிரேமை' ஜப்பானியர்கட்கு அதிகம். பண்டைக்கால மன்னர்களும் மக்களும் உபயோகித்த சாமான்களை பல பகுதிகளாகப் பிரித்துப் பல பொருட் காட்சி சாலைகளை அமைத்துள்ளனர். சித்திரப் பொருட் காட்சி சாலையில் பண்டையச் சித்திரங்கள் பலவற்றைக்காணலாம். பண்டை மக்கள் உபயோகித்த ஆடைகளும், ஆபாரணங்களும், ஆயுதங்களும், பல பொருட் காட்சி சாலைகளில் சேர்த்து வைக்கப்பெற்றுள்ளன.

டோக்கியோ நகரம்—ஆகாய விமானத்தினின்று

சென்ற பல பரம்பரைகளாக ஜப்பானியச்சக்ரவர்த்திகள் உபயோகித்த சாமான்கள் பலவற்றை பல பொருட் காட்சி சாலைகளில் காணலாம். இவைகள் எல்லாம் தேசீயச் செல்வமாகக் கருதப்படுகின்றன. ஜப்பானியர் கள் கட்டணம் செலுத்தி இப்பொருள்களைப் பார்வை யிடுகின்றனர். இவைகளைக் கண்டு பெருமையடைகின் றனர்.

பல முக்கிய பட்டணங்களில் வியாபாரப் பொருட் காட்சி சாலைகள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆங்காங் குள்ள வியாபாரச் சபையினர் இவைகளை நிர்வகிக்கின் றனர். ஜப்பானில் செய்யப்படும் அத்துணை சாமான் களையும் இங்கு காணலாம். இக் காட்சி சாலையிலுள்ள பொருள்களைக்கொண்டு ஜப்பானியர் எவ்வளவு தூரம் முன்னேற்ற மடைந்துள்ளார்கள் என்பதைச் சுலப மாக அறியலாம். குண்டூசி முதல் 'டாட்ஸன்' மோட் டார் வரை அழகாக வைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவை களை உற்பத்தி செய்யும் கம்பெனியாரின் விலாசமும் அச் சாமான்களின் விலையும் ஜப்பானிய பாஷையில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இங்குள்ள அதிகாரிகள் இப் பொருட்காட்சி சம்பந்தப்பட்ட கேள்விகட்கு, சீக்கிர மாகவும் திருப்திகாமாகவும் மரியாதையுடன் பதில் கூறுகின்றனர்.

எ. பத்திரிகாலயம்—ஒரு தனி உலகம்

1935, செப்டம்பர் 24ல் ஓஸாக்கா மைனிச்சி காரியாலயத்தின் முன்னர் நின்றேன். எட்டு மாடிகளுடைய அக் கட்டிடம் கம்பீரமான காட்சியளித்து நின்றது. நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் உள்ளே போவதும் வருவதுமாயிருந்தனர். வாசலிலிருந்த இரண்டு ஜப்பானியச் சிறுவர்கள் என்னிடம் ஓடிவந்து ஜப்பானிய முறைபடி வணக்கம்செலுத்தி உள்ளே விசிட்டர்கள் ஹாலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். மிகச் சிறந்த முறையில் அந்த ஹால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. வசதியான ஆசனங்கள் காணப்பட்டன. நான் உட்கார்ந்த மறு நிமிடத்தில் ஒரு ஜப்பானியப் பெண் தேத்தண்ணீர் கொண்டு வந்து என்னைச் சாப்பிடுமாறு வேண்டினாள். பிறகு ஒரு பெண் அரைகுறையான ஆங்கிலத்தில் நான் வந்த காரியம் என்னவென்று வினவினாள். நான் இந்தியாவிலிருந்து வந்திருப்பதாகவும் ஆசிரியரைப் பார்க்க வேண்டுமெனவும் கூறி எனது விசிட்டிங் கார்டைக் கொடுத்தேன். உடனே அப்பெண் எனது வருகையை டெலிபோன் மூலமாக ஆசிரியர்கட்கு அறிவித்தாள். இரண்டு நிமிஷத்தில், நன்கு உடையணிந்த சுறுசுறுப்புள்ள இரு வாலிபர்கள் என்னை ஏழாவது மாடியிலுள்ள ஓர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். சில நிமிஷ நேரங்களில் மூன்று பேர் அங்கு வந்தனர். அவர்க

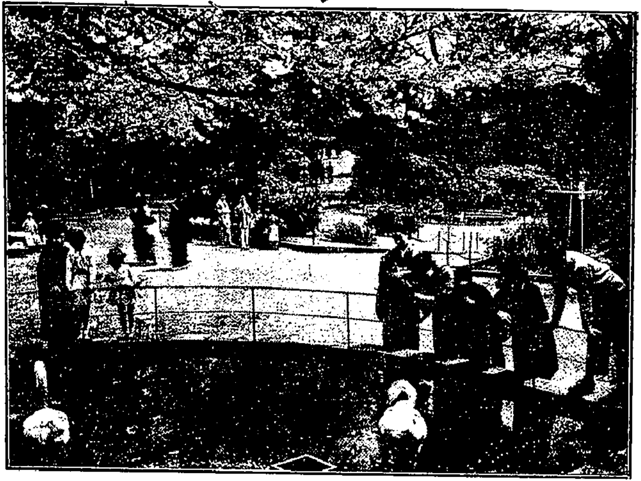

ஒரு அழகிய நந்தவனம்

ளில் ஒருவர் என்னை நோக்கி "பிரதம ஆசிரியர் டோக்கியோ சென்றுள்ளார். உதவி ஆசிரியர் வெளியே சென்றுள்ளார். ஒஸாக்கா மைனிச்சி ஆங்கிலத் தின சரியின் வெளிநாட்டு ஆசிரியர் பதவியை நான் வகிக்கின்றேன். பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள உங்களைச் சந்திக்க மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன்" என்று கூறி கை குலுக்கினர். மற்றவர்கட்கு என்னை அறிமுகப் படுத்தினர். பின்னர் விசிட்டிங் கார்டுகளை மாற்றிக் கொண்டோம். இந்நிலையில் எங்களனைவரையும் இருமுறை புகைப்படம் பிடித்தனர்.

இரண்டு நிமிஷம் மௌனம். பின்னர் வெளிநாட்டு ஆசிரியருக்கும் எனக்கும் பின்வரும் சம்பாஷணை நடைபெற்றது.

நீங்கள் எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள் ?
இரங்கூனிலிருந்து.
இரங்கூன். ஓ பர்மாவின் தலைநகரா ?
ஆம்.
நீங்கள் இந்துவா ? முஸ்லீமா ?
நான் ஒரு இந்தியன்.
இந்துவா? முஸ்லீமா? என்பதைச் சொல்லலாமா?
நான் ஒரு இந்து.
இந்தியாவில் இந்து முஸ்லீம் கலகம் அதிக மென்கிறார்களே. இப்பொழுது நிலைமை எப்படியிருக்கிறது.?

இந்தியா முப்பத்தைந்துகோடி மக்கள்கொண்ட நாடு. பல சமூகங்கள் இருக்கின்றன. சிறு சச்சரவுகள் நேருவது இயற்கை. இவைகளை எங்கள் எதிரிகள் பிரமா தப்படுத்திக் காட்டுகின்றார்கள். நீங்கள் நினைக்கின்ற அளவு எங்கள் நாட்டில் இந்து முஸ்லீம் கலகமில்லை.

திரு. காந்தியும் திரு. தாகூரும் சௌக்கியமா யிரு க்கின்றார்களா ?

ஆம். காந்தியடிகள் அரசியலிலிருந்து விலகிவிட் டார்கள். இப்பொழுது கிராமப் புனருத்தாரண இயக் கத்தை ஆரம்பித்துள்ளார்கள்.

அதிருக்கட்டும். தீண்டப்படாத ஜாதியார் என ஒருபகுதியார் இருக்கின்றார்களே; அவர்கள் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றார்களா?

இக்கேள்வியைக் கேட்டதும் என் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. தீண்டாமைக் கொடுமை ஐயாயிரம் மைல்கட் கப்பாலும் நம்மை விட வில்லை. இருந்தாலும் அவர்களை நோக்கி 'மனிதனை மனி தனாக மதிக்கவேண்டும், மனிதனாக நடத்த வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி இப்பொழுது இந்திர்கட்கு உண்டாகி யிருக்கிறது. காந்தியடிகளின் உண்ணாவிரதத்தினாலும் பொது நல ஊழியர்கள் பேருழைப்பினாலும் தீண் டாமைக் கொடுமை மறைந்து வருகின்றது. இன்

னும் பத்தாண்டுகளிலே உங்கள் காரியாலயத்துக்கு நான் மீண்டும் வரக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமானல் எங்கள் நாட்டில் தீண்டாமை இல்லை யென்று தலை நிமிர்ந்து சொல்லக்கூடிய பாக்கியம் கிடைக்குமென நம்புகின்றேன்'' என்று கூறினேன்.

"பர்மாப் பிரிவினையைப் பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?'' என்றார் அங்கிருந்த நண்பர்.

'பிரித்தாள்வது பிரிட்டிஷாரின் கொள்கை என்பதை உலகறியும். இந்நிலையில் நான் ஒன்றும் கூறுவதற்கில்லை. பொதுவாகப் பிரிவினை தீமை பயக்கும் என்பது நீங்கள் அறியாததல்ல' என்று கூறினேன்.

இன்னும் பல கேள்விகள் கேட்டனர். அனைத்திற்கும் இயன்றவரை பதில் கூறினேன். பின்னர்தான் எனது நிலையை உணர்ந்தேன். அவர்களைக் கேள்விகள் கேட்டு அவர்களிடமிருந்து விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் நான் அங்கு சென்றேன். ஆனால் நிலைமை மாறிவிட்டது. அவர்கள் என்னைக் கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்தனர்.

அவர்களை நோக்கி 'உங்கள் பத்திரிகை எவ்வளவு பிரதிகள் அச்சிடப்படுகின்றன' என்றேன்.

'இருபத்தைந்து லட்சம்' என சாதாரணமாகப் பதில் கூறினர். உடனே 'உங்கள் பத்திரிகை எவ்வளவு

அச்சிடப்படுகின்றது' என்றார். என் நிலை மிகக் கஷ்ட மாகிவிட்டது. உள்ளதைக் கூறினால் மிகக் குறைவு. சாதாரணமாகப் பத்திரிகைக்காரர்கள் கூறுவது போன்று பொய்யைக் கூறுவதற்கும் மனம் துணிய வில்லை. சிறிது நேரம் யோசித்த பின்னர் 'போதுமான அளவு பத்திரிகை வெளியிடுகிறோம்' என்றேன். மீண்டும் அவர் வற்புறுத்திக் கேட்டார். நான் எனது சம்பாஷணையை வேறு விதத்தில் திருப்பி 'உங்கள் பத்திரிகை யின் கொள்கை யென்ன ?' என்றேன்.

'தேச முன்னேற்றமே எங்கள் பத்திரிகையின் லட்சியம். நாங்கள் எந்த அரசியல் கட்சிகளையும் ஆதரிப் பதில்லை. எங்கள் அபிப்பிராயங்களை நடு நிலைமையுடன் பட்சபாதமின்றி வெளியிடுவோம். உண்மையான விஷயங்களை உண்மையாக விரைவில் வெளியிடுவதே எங் கள் பத்திரிகையின் கொள்கை" என்றார்.

'உங்கள் பத்திரிகை இவ்வளவு அபிவிருத்தியடை யக் காரணமென்ன?' என்றேன்.

" எங்கள் பத்திரிகை 1876ல் தொடங்கப் பெற் றது. இடையில் பல கஷ்டநஷ்டங்கள் நேர்ந்தன. இப்பத்திரிகை சொந்தக்காரர்கள் பல தியாகங்கள் செய் திருக்கின்றனர். உண்மையான விஷயங்களைத் தைரிய மாக வெளியிட இப்பத்திரிகை என்றும் பின் வாங்கிய தில்லை. பொதுமக்களின் அன்பிற்கும் நம்பிக்கைக்கும்

இப்பத்திரிகை பாத்திரமாயிருக்கிறது. ஜப்பானிலுள்ள மிகப் பிரபல எழுத்தாளர்கள் இப் பத்திரிகையில் தினம் எழுதுகின்றார்கள். தனிப்பட்ட மனிதர்களை தாக்கும் கேவல முறையை நாங்கள் அனுஷ்டிப்பதில்லை. செய்திகளை மிக விரைவில் வெளியிடுவதற்கு எங்களுக்கு மிக வசதிகள் இருக்கின்றன. உலக முழுவதிலும் எங்களுக்கு 1200க்கு மேற்பட்ட நிருபர்களிருக்கின்றார்கள். கற்றவர்கள் அனுப்பும் செய்திகட்கும் கட்டுரைகட்கும் நிறையப் பணம் கொடுக்கின்றோம். பொது மக்கட்கு விருப்பமான விஷயங்களை வெளியிடுவதில் நாங்கள் பணச்செலவைச் சிறிதும் பொருட்படுத்துவதில்லை. இத்தகைய காரணங்களினால்தான் எங்கள் பத்திரிகை முன்னேற்றமடைந்துளது. இன்னும் முன்னேற்றமடையுமென்று எதிர்பார்க்கிறோம்." என்று கூறினார்.

பின்னர் அக்காரியாலயத்தார் வெளியிடும் பத்திரிகைகளில் ஒவ்வொரு பிரதிகள் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தனர். மூன்று மணி நேரத்திற்கதிகமாக அந் நிலையத்தைப் பார்வையிட்டேன்.

௮. அங்கும்-இங்கும்

எலக்ட்ரிக் பல்ப் செய்யும் தொழிற்சாலை ஒன்றுக்குச் சென்றிருந்தேன். ஒரு சிறிய வீட்டில் இருபது பெண்களும் ஐந்து ஆண்களும் வேலை செய்தனர். தினந்தோறும் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பல்புகள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. மிகவும் சுத்தமான உடையில், மலர்ந்த முகத்துடன் இப் பெண்கள் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கின்றனர். ஆணைவிடப் பெண் செய்யும் வேலைஅதிகம் என்று கூறினால் மிகையாகாது. ஒரு பெண் ஒரே சமயத்தில் இரு கைகளால் இரு வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். சில பெண்கள் சந்தோஷமாகப் பாட்டு பாடிக்கொண்டே வேலை செய்கின்றனர். இவர்களைக் கண்காணிக்க ஒரு மேஸ்திரியாவது கிடையாது. இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கருமத்திலேயே கண்ணுயிருக்கின்றனர். சுருங்கக் கூறினால் மின்சாரத்தால் இயக்கப்பெறும் ஒரு இயந்திரத்தை விடச் சுறுசுறுப்பாகவே இப் பெண்கள் வேலைசெய்கின்றார்கள் என்று கூறவேண்டும்.

பல தொழில்களிலும் ஜப்பான் முன்னேற்றமடைந்திருப்பது போல 'யாத்திரைத் தொழிலி'லும் முன்னேற்ற மடைந்திருக்கிறது. ஜப்பான் டூரிஸ்ட் பீரோ, ஜப்பான் டூரிஸ்ட் போர்டு இண்டஸ்ட்ரி

அமெரிக்க முறையில் ஜப்பானியப் பெண்களின் நடனம்

போன்ற அரசாங்கத்தாரால் நடத்தப்பெறும் ஸ்தாப னங்கள் நல்ல வேலைகளைச் செய்கின்றன. சென்ற ஆண்டில் 21 ஆயிரம் யாத்ரீகர்கள் ஜப்பானுக்கு விஜ யஞ் செய்தன ரென்றும், அவர்கள் ஜப்பானில் செலவு செய்த பணம் சுமார் 35 லட்சம் ரூபாய் இருக்கலா மென்றும் ஒரு அறிக்கை கூறுகிறது. இந்த ஸ்தாப னங்கள் யாத்ரீகர்கட்கு வேண்டிய உதவிகளை இலவச மாக மனமுவந்து செய்கின்றன. அன்றியும் யாத்ரீகர் கட்குப் பயனுள்ள பல சிறு புத்தகங்களையும் இல வசமாக வழங்குகின்றன.

ஒரு நாள் காலையில் ஜப்பான் டூரிஸ்ட் போர்டு மானேஜிங் டைரெக்டர் திரு. டென் அவர்களைக் கண்டு பேசினேன். இவர் மிகவும் சுவாரஸ்யமான ஒரு மனிதர். சாதாரண ஜப்பானியர்களைப்போலின்றி வெகு நன்றாகவும் சுத்தமாகவும் ஆங்கிலம் பேசினார். தமது அறையில் மிக அன்புடன் வரவேற்றார். 'இரங் கூனில் உஷ்ணம் அதிகமல்லவா' என்ற அவருடைய கேள்வியோடு எங்கள் சம்பாஷணை ஆரம்பமாயிற்று. இரண்டு மணி நேரத்திற்கதிகமாக உரையாடினோம். நான் கேட்ட கேள்விகட்கெல்லாம் விளக்கமாகவும் திருப்திகரமாகவும் பதிலளித்தார். மிக உயர்ந்த நிலை மையிலுள்ள ஒரு உத்தியோகஸ்தர் இவ்வளவு பணி வாகவும் அன்பாகவும் நடந்துகொண்டதைக்கண்டு நான் ஆச்சரியமுற்றேன். எங்கள் சம்பாஷணை முடிக்

தனும் ஏராளமான புத்தகங்களை என்னிடம் கொடுத்து "இவைகளைப் படிப்பதால் ஜப்பானைப்பற்றி நீங்கள் அதிகம் தெரிந்துகொள்ளலாம்" என்றார். "பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்க நல்ல புகைப்படங்கள் எங்கு கிடைக்கும்?" என்றேன். கேட்டதுதான் தாமதம். அடுத்த நிமிஷம் வேறொரு பெரிய அறைக்குச் சென்றோம். சுமார் மூவாயிரம் போட்டோ படங்கள் உள்ள "ஆல்பங்"களை என்னிடம் கொடுத்து "வேண்டிய படங்களை தயவுசெய்து எடுத்துக்கொள்க" என்றனர். மிகக் குறைந்த நாற்பது படங்களோடு நான் திருப்தியடைந்தேன். ஆகா! தங்கள் நாட்டைப்பற்றி ஜப்பானிய அரசாங்கத்தார் எத்தகைய பிரசாரம் செய்கின்றனர்.

டோக்கியோவிலிருந்து ஒஸாக்கா ஆகாயவழியில் இருநூறு மைல். தினந்தோறும் ஆகாயக் கப்பல் போக்குவரத்து உண்டு. ரயிலில் பத்துமணி நேரம் பிரயாணம் செய்வதற்குப் பதிலாக இரண்டரைமணி நேரத்தில் டோக்கியோவிலிருந்துஒஸாக்காவந்துசேர்ந்தேன். இதற்குரியகட்டணம் 30 யென். அதாவது சுமார் 24 ரூபாய். (ஆனால் நமது நாட்டை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இரங்கூனிலிருந்து பாங்காக் ஏறக்குறைய இதே தூரந்தான். கட்டணம் 270 ரூபாய். இந்த லட்சணத்தில் பொது மக்கள் ஆகாயக் கப்பல் பிரயாணத்தை ஆதரிக்க வில்லையென்று குறை கூறுவதில் என்ன பிரயோஜனம்) எனது பிரயாணம் மிகவும் சந்

வுஜி மலையும் அதற்கருகிலுள்ள ஏரியும்

தோஷமாக விருந்தது. வுஜி மலையின் தோற்றம், உள் நாட்டுக் கடலின் காட்சி, ஹாக்கோன் ஏரியின் அமைப்பு முதலியவைகளைக் கண்டு இன்புற்றேன். ஆகாயக் கப்பலில் பிரயாணம் செய்தவர் அறுவர். அதில் ஒரு வியாபாரியையும் என்னையும் தவிர மற்ற நான்கு பேரும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நெப்போலியனும் வெல்லிங்டனும் கண்ட விடத்தில் நினைத்த நேரத்தில் தூங்குவார்களென்று படித்திருக்கின்றேன். அதைப் போன்று ரயில், பஸ், டிராம் முதலிய விடங்களில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஜப்பானியர்களை எப்பொழுதும் பார்க்கலாம்.

கியோத்தோ நகரம் ஜப்பானிய அரசாங்கத்தின் பழைய தலைநகர். பண்டைய கோட்டை கொத்தளங்களும் அரண்மனைகளும் இங்குள. தொழில் விஷயத்தில் கியோத்தோ முன்னணியில் நிற்கின்றது. இந்நகரம் விளையாட்டுப்பொம்மைகள் செய்வதில் மிகவும் பேர்பெற்றது. பீவா ஏரியும், ஹேற மலையும் காண வேண்டிய முக்கிய விடங்களாகும். இவ்விடங்கட்குச் செல்ல மலை ரயில்களும் ஆகாய ரயில்களும் அமைந்திருக்கின்றன. மிக நல்ல ஹோட்டல்கள் பல இங்குள்ளன. தற்செயலாக வீதியில் சந்தித்த ஒரு ஜப்பானிய மாணவர் என்னுடன் ஆறுமணி நேரம் தங்கி முக்கியமான விடங்களைச் சுற்றிக் காண்பித்தார். கடைசியாக அவர் என்னிடம் விடைபெறும் பொழுது கேட்ட கேள்வி இதுதான்:-

"ஜப்பானைப்பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயமென்ன கியோத்தாவை நீங்கள் விரும்புகின்றீர்களா?"

கியோத்தோவிலிருந்து 40 நிமிஷத்தில் ஒரு மின் சார ரயில்வண்டி நம்மை நாரா நகரில் சேர்த்து விடும். நாரா நகருக்கும் சரித்திரப் பெருமை யில்லாமலில்லை. 74 வருடங்கள் இப்பட்டணம் தலை நகராயிருந்ததாம். இங்குள்ள 'பார்க்' ஜப்பானிலேயே பெரிது. 1300 ஏக் கர் விஸ்தீரணம். இங்குள்ள "பெருமை"களை ஒரு ரிக் ஷாக்காரன் இரண்டு மணி நேரத்தில் எனக்குக் காண் பித்தான். புத்தரின் பெரிய உருவம், பெரிய மணி, ஆயி ரம் வருடத்திற்கு மேற்பட்ட பைன் மரம், முக்தியளிக் கும் தீர்த்தம், ஷிண்டோ ஷ்ரைன் முதலியவைகளைப் பார் வையிட்டேன். சுமார் ஆயிரம் மான்கள் அங்கு பயமின் றித் திரிகின்றன. அங்கு செல்வோர் அருகில் அவை வந்து விளையாடுகின்றன. அவர்கள் கொடுக்கும் ரொட் டித் துண்டுகளைத் தின்று விளையாடுகின்றன. இவைக ளெல்லாம் எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. அந்த ரிக்ஷாக்காரக் கிழவன் சுத்தமான ஆங்கிலத்தில் சுறுசுறுப்பாய் பேசினனே, அதுதான் எனக்கு ஆச்ச ரியமா யிருக்கிறது.

டிபார்ட்மெண்ட் ஸ்டோர்கள் ஜப்பானில் மிக அதி கம். ஒவ்வொரு ஸ்டோர்களும் ஒன்பது அல்லது பத்து மாடிகளுள்ள கட்டிடங்கள். மாட்சூய்ா, மிட்சுகோஸி,

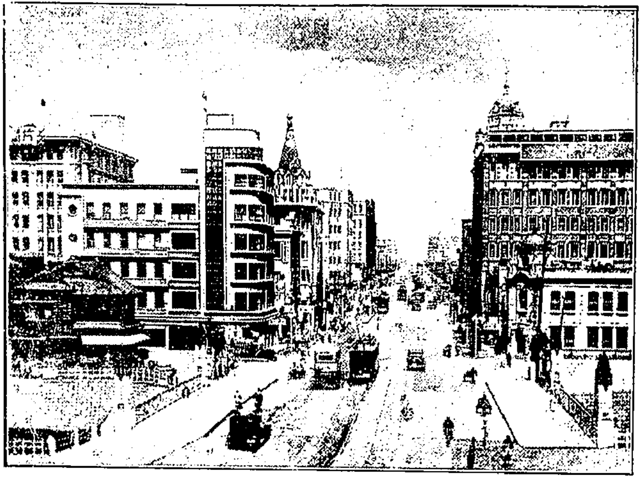

டோக்கியோ நகரில் ஒரு வீதி

டைமாரு போன்ற ஸ்டோர்கள் மிகவும் பிரபலமான தாகும். ஸ்டோர்களிலே எல்லாச் சாமான்களையும் வாங்கலாம். சாமான்கள் மிகவும் அழகான முறையி லும், காண்போர் மனதைக் கவரத்தக்க வகையிலும் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஸ்டோர்களின் உச்சி மாடியில் பெரும்பாலும் ரெஸ்டாரண்டுகள் உள் ளன. இவைகளில் ஏக காலத்தில் நானூறு அல்லது ஐந்நூறு மக்கள் சாப்பிடலாம். இந்த ரெஸ்டாரண்டு களில் மேலைநாட்டு முறையிலேயே உணவுகள் பரிமாறப் படுகின்றன. குச்சிகளின் உதவிகொண்டு சாப்பிடும் பழக்கமுடைய ஜப்பானியர்கள் இந்த ரெஸ்டாரண்டு களிலே கத்தி, போர்க் முதலியவைகளை உபயோகித்துச் சாப்பிடுகின்றனர். ஸ்டோர்களில் பூமிக்குக் கீழுள்ள கட்டிடத்தில் பெரும்பாலும் உணவுச் சாமான்களே விற்கப்படுகின்றன.

சாதாரணமாக ஒரு ஸ்டோரில் ஆயிரம் பேர் வேலை செய்தால் அவர்களில் எண்ணூறுபேர் பெண்கள். இவர் கள் கவர்ச்சிமிக்க நாகரிக உடையணிந்து என்றும் தவ ழும் புன் சிரிப்புடன் தங்கள் கடமைகளைச் செய்கின் றனர். ஒவ்வொரு ஸ்டோர்களிலும் மேன்மாடிக்குச் செல்லுவதற்கு ஏழெட்டு 'லிப்ட்' கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் வேலை செய்பவர்கள் எல்லாம் பெண்கள். பொதுவாக வியாபார ஸ்தலங்களிலே 'பேரம்' கிடை யாது. கறார் விலைதான். சாமான்கள் வாங்குவதில் பிரிய

யில்லாத மக்களும் கூட இந்த ஸ்டோர்களுக்குச் சென்றால் பெரும்பாலும் ஏதாவது ஒரு சாமானையாவது வாங்கிவருவார்கள். அவ்வளவு கவர்ச்சியான முறையிலே அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன இந்த டிபார்ட்மெண்ட் ஸ்டோர்கள்.

விளையாட்டு முதலியவைகளிலே ஜப்பானியருக்கு விருப்பமதிகம். 'கோல்ப்' 'பேஸ்பால்' முதலிய விளையாட்டுகள் இங்கு அதிக ஆதிக்கம் பெற்றுள்ளன. குத்துச் சண்டை, குஸ்தி, நீச்சல், வில் வித்தை, உறை பனி மீது சறுக்கி விளையாடுதல்,காற்பந்து போன்றவிளையாட்டுக்களும் சர்வசாதாரணமாக விருக்கின்றன. கிரிக்கெட் ஹாக்கி முதலியவைகளும் இல்லாமலில்லை. ஏராளமான, பந்தயங்கள் இங்கு அடிக்கடி நடைபெறும். இந்தப் பந்தயங்கட்கு லட்சக் கணக்கான மக்கள் கட்டணம் செலுத்தி வேடிக்கை பார்ப்பது வழக்கம். விளையாட்டுச் செய்திகட்கென்றே பல பத்திரிகைகள் ஜப்பானில் இருக்கின்றன. பள்ளிக்கூடங்களுக்கிடையே நடைபெறும் போட்டிப் பந்தயங்கள் மிகவும் விசேஷமானதாகும். கெய்யோ யூனிவர்சிட்டிக்கும் வாசடா யூனிவர்சிட்டிக்கும் நடக்கும் பந்தயங்கள் திருவிழாக்கள் போலவே தான் இருக்கும். ஆண்களும் சரி, பெண்களும் சரி, இளைஞராயினும் முதியராயினும் விளையாட்டுக்களைப் பார்ப்பதிலே அதிக ஆர்வமுள்ளவர்களா யிருக்கின்றார்கள்.

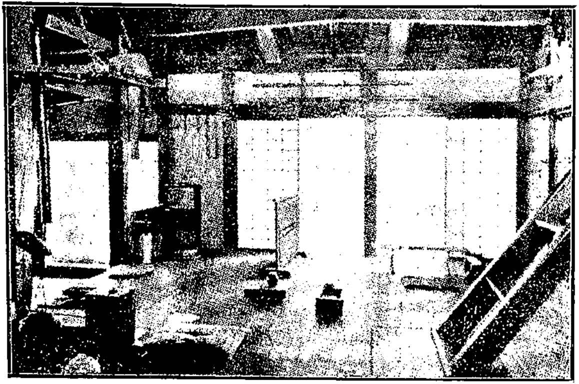

ஒரு ஜப்பானிய வீட்டின் உட்புறம்

இரங்கூனை விட ஜப்பானிலே கிராமபோன் தொல்லை, மிக அதிகம். நான்கு அல்லது ஐந்து 'யென்'னுக்குக் கூட ஒரு கிராமபோன் பெட்டி வாங்கி விடலாம். ஏராளமான கிராமபோன் ரிகார்டுகள் வருடந்தோறும் வெளியிடப்படுகின்றன. மேலை நாட்டுச்சங்கீத முறையிலேயுள்ள ஜப்பானிய பாட்டுக்களைத்தான் பெரும்பாலும் ஜப்பானியர்கள் விரும்புகின்றார்கள். பள்ளிக்கூடத்து மாணவர்கட்கென பதினாயிரக் கணக்கில் ரிக்கார்டுகள் வெளிவருகின்றன. இவைகளின் விலை சாதாரணமாக நான்கணு ஆகும். கிராமபோன்களை ஆதரிப்போர் தொகையும் அங்கு நாளுக்கு நாள் பெருகி வருகிறது. பலவிதமான தேசியப் பாட்டுகளைக் கிராமபோன் மூலம் கேட்டேன். சில ஜப்பானிய நண்பர்கள் அப்பாட்டுக்களின் உயரிய கருத்துக்களை அரைகுறையான ஆங்கிலத்தில் ஒருவாறு கூறினார்கள்.

ரேடியோக்கள், ஜப்பானின் தேசீய வாழ்க்கையை உயர்த்த ஒரு வகையில் உதவி செய்கின்றன என்று நான் கூற வேண்டும். ஜப்பானிலே இன்று தினம் ஏழு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட ரேடியோக்களைக் காணலாம். வியாபார ஸ்தலங்களிலும் தனிப்பட்டவர்கள் வீடுகளிலும், ரயில்வே ஸ்டேஷன்கள் முதலிய இடங்களிலும் ரேடியோக்கள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. அரசியல்நிலை, தினசரிச் செய்திகள், மார்க்கெட் நிலவரம் போன்ற விஷயங்கள் ரேடியோ மூலம் அறிவிக்கப் படுகின்றன.

அன்றியும் வாழ்க்கையின் பல துறைகளைப்பற்றி சிறந்த பிரசங்கங்களையும், இனிய சங்கீதக் கச்சேரிகளையும், இந்த ரேடியோக்களில் கேட்கலாம். வியாபார சம்பந்தமான விளம்பரங்கள் ரேடியோவில் இடம் பெருதவாறு கண்டிப்பான முறையில் தடுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. முக்கியமான அரசாங்க உத்தரவுகளும் கூட ரேடியோவில் கூறப்படுகின்றன. ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு ரேடியோவை உபயோகிப்பதற்குச் செலுத்த வேண்டிய கட்டணம் ஆறணுத்தான். ரேடியோக்களின் விலையும் மிகச் சொற்பம்.

தபால் தந்தி டெலிபோன் வசதிகளும் நன்கு அமைந்துள்ளன. உள் நாட்டில் ஒரு போஸ்ட் கார்டுக்கு ஒன்றரை சென் ஸ்டாம்பும், கவருக்கு மூன்று சென் ஸ்டாம்பும் கட்டணமாகும். வெளிநாட்டுக்கு போஸ்ட் கார்டுக்கு ஆறு சென்னும் கவருக்கு பத்து சென்னும் கட்டணமாகும். ஜப்பான் பாஷையில் தந்தி வார்த்தை ஒன்றுக்கு இரண்டு சென் அதாவது காலணுத்தான். ஐரோப்பிய பாஷைகளில் ஏதாவதொன்றில் தந்தி எழுதினுல் வார்த்தைக்கு ஐந்து சென் கட்டணம் வசூலிக்கின்றுர்கள். சமாச்சாரப் பத்திரிகைகட்கு தபால் கட்டணம் மிக மிகக் குறைவு. ஜப்பான் முழுதும் டெலிபோன் வசதியுண்டு. ஒரு கோடியிலிருந்து மற்ருேர் கோடியிலுள்ள சிறு கிராமத்திற்கும் டெலிபோன் பேசலாம். சாதாரணமாக நம் நாட்டில்

ஜின்ஸா வீதியின் இரவுத் தோற்றம்

டெலிபோனை எடுத்து "ஹலோ" என்று கூப்பிடுவது போல ஜப்பானிய பாஷையில் "மிஷி மிஷி" என்று கூப்பிடுகின்றார்கள். டெலிபோன் நம்பர்களை ஆங்கிலத்தில் கூறினால் தெரியாது. ஜப்பானிய பாஷையில்தான் கூறவேண்டும். இப்பொழுது லட்சக்கணக்கான மக்கள் டெலிபோனை உபயோகிக்கின்றனர். ஏழைகளும் உபயோகிக்கத் தக்க முறையில் டெலிபோன் கட்டணங்கள் மிகச் சொற்பமாக விருக்கின்றன.

உலகத்தில் அதிகமாக மின்சாரம் உபயோகிக்கின்ற நாடுகளில்ஜப்பானும் ஒன்று. காகித விளக்குகளைக்கையில் தூக்கித் திரிந்த ஜப்பானியர்கள் இன்று மின்சார ஜோதியில் மிளிர்கின்றனர். சமைப்பதற்கு விறகையோ அன்றிக் கரியையோ ஜப்பானியர்கள் உபயோகிப்பதில்லை. Gas உதவிகொண்டே ஏழை முதல் பணக்காரர் வரை சமையல் செய்வதாக ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளேன். வியாபாரிகள் தங்கள் விளம்பரங்கட்கு மின்சாரத்தை அதிகமாக உபயோகிக்கின்றனர். டோக்கியோ நகரில் ஜின்ஸா வீதியின் இரவுத் தோற்றம் மிகவும் கவர்ச்சியுடையது. அன்னிய நாட்டு பாண வேடிக்கைகள் போல விருக்கும் மின்சார விளக்குகளின் காட்சி, இரவா அல்லது பகலா என்று சந்தேகிக்கக்கூடிய விதத்தில் அவ்வளவு ஜோதி மயமாக பிரகாசிக்கின்றன. ஜப்பானிலுள்ள தொழிற்சாலைகளெல்லாம் அதிகப்படியான மின்சாரத்தை உபயோகிக்கின்றன. ஏராளமான மின்

சார ரயில்களும் டிராம் வண்டிகளும் தினந்தோறும் ஓடு கின்றன. ஏழைகளும் சாதாரணமாகக் கொடுக்கக்கூடிய அவ்வளவு குறைவாகவே மின்சாரக் கட்டணம் வசூ லிக்கப்படுகிறது.

தீப்பெட்டிகள் ஜப்பானிலே ஏராளம். யாரும் இதனை விலைகொடுத்து வாங்குவதில்லை. சாதாரணமாகக் கடைத்தெருவுக்குச் சென்று திரும்பினால் கையில் ஐந் தாறு தீப்பெட்டிகளுடன் வீடுவந்து சேரலாம். நம் நாட் டில் வீதிகளிலே வியாபார சம்பந்தமான துண்டுப் பிர சுரங்கள் கொடுக்கின்றார்கள் அல்லவா? ஜப்பானில் துண் டுப் பிரசுரங்கட்குப் பதிலாக தீப்பெட்டிகளைக்கொடுக் கின்றனர். தீப்பெட்டிகளின் மேலேஒட்டியுள்ள காகிதங் களில் அந்த வியாபாரிகளின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பெற் றிருக்கும். சாதாரணமாக ஒரு காபி ஹோட்டலுக் கோ அல்லது ஒரு வியாபார ஸ்தலத்துக்கோ சென்றால் அங்கு தீப்பெட்டிகளை இனமாக வழங்குவது வழக்கம்.

நாகரிகமான முறைகளிலே அமைக்கப்பட்ட பல ஹோட்டல்களை ஜப்பானிலே காணலாம். ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அறைகளுள்ள சில ஹோட்டல்களும் நூற் றுக் கணக்கான அறைகளுள்ள பல ஹோட்டல்களும் இருக்கின்றன. இங்கு இங்கிலீஷ் ஸ்டைல் அமெரிக் கன் ஸ்டைல் என இரு பிரிவாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஹோட்டலில் சாதாரணமாக இங்கிலீஷ் முறையில்

கிராமமொன்றில் குப்பை கூட்டும்
ஜப்பானியப் பெண்

அமைக்கப் பெற்றுள்ள அறையில் தங்குவதற்கு மூன்று முதல் எட்டு 'யென்' வரையிலும், அமெரிக்க முறையில் அமைக்கப்பெற்றுள்ள அறைகட்கு எட்டு முதல் பதினாறு 'யென்' வரையிலும் கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகின்றது. பெரும்பாலான ஹோட்டல்களில் ஒவ்வொரு அறைக்கும் டெலிபோன் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில ஹோட்டல்கள் ரயில்வே கம்பெனியார் நிர்வாகத்திலிருக்கின்றன. மற்ற ஹோட்டல்களெல்லாம் ஜப்பானியர்களால் தனிப்பட்ட முறையிலோ அன்றிக் கூட்டுக் கம்பெனி முறையிலோ நடத்தப் பெறுகின்றன. உணவுச்சாலைகளும் மிக அதிகம். பொதுவாக உணவுச் சாலைகளிலே பெண்கள் தான் வேலை பார்க்கின்றார்கள்.

டீ ரூம்கள் ஜப்பானிலே மிகவும் முக்கியமான ஒரு ஸ்தானத்தை வகிக்கின்றன. பெரும்பாலும் எல்லாக் கிராமங்களிலேயும் இவைகளின் தொகை ஆயிரக்கணக்காகும். இந்த டீ ரூம்களில் இளம் பெண்கள் வேலைக்கமர்த்தப் பட்டுள்ளார்கள். அங்கு வரும் ஆடவர்களின் எதிரே இப் பெண்கள் உட்கார்ந்து வேடிக்கையாகப் பேசி மகிழ்விப்பார்கள். சாதாரணமாக ஒரு கப் காபியின் விலை ஐந்து சென் என்று வைத்துக் கொண்டால் அதே காபிக்கு டீ ரூம்களில் பதினைந்து சென் வசூலிப்பார்கள். ஜப்பானியர்கள் பிரியமாக விரும்பும் அசாஹி பீரின் விலை இந்த டீ ரூம்களில் இர

ண்டு மடங்காகும். இந்த இடங்களிலே விபசாரம் நடை பெறுவிட்டாலும் கூட ஒழுக்கத்தவறு உண்டாவதற்கு ஒரு முக்கிய இடமாக விருக்கிறது. மேலை நாட்டு நாக ரிகம் ஜப்பானுக்குச் செய்த தீமைகளில் இதுவும் ஒன்று கும். போலீசார் இந்த டீரூம்களை அதிகமாகக் கண்கா ணித்துவருகின்றனர்.என்றாலும் கட்டுக்கடங்காத காளை யர்களின் விபரீதச் செயல்கள் ஒழிந்தபாடில்லை. சமீப த்தில் ஒரு ஜப்பானியப் பெரியார் தாம் எழுதியுள்ள ஒரு புத்தகத்தில் டீரூம்களில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை உண்மை யாகவும் தெளிவாகவும் எழுதியுள்ளார். மறைமுகமாக விபசாரத்தை அபிவிருத்தி செய்யும் முறையிலேயே இவைகள் அமைந்திருக்கின்றனவென்று கூறுவது மிகை யாகாது.

டான்ஸ் ஆடுவதில்ஜப்பானியர் கட்கு வரவர விருப் பம் அதிகரிக்கின்றது. ஹோட்டல்களிலும் டீரூம்களி லும் டான்ஸ் அதிகமாகிவிட்டது. ஆடவரும் பெண்டி ரும் மேலை நாட்டு உடையணிந்து நடனமாடுகின்றனர். சாதாரணமாக டான்ஸ் ஆடத்தெரியாதவர்களை நாகரிக மற்ற கர்நாடகமானவர்களென்று பெரும்பாலான ஜப்பா னியர்கள் கருதுகின்றார்கள். மேலை நாட்டினரைப் பின் பற்றியே நடனமாடுகின்றார்கள். சங்கீதமும் மேலை நாட் டுச் சங்கீதமே.

ஆண்களிற் பெரும்பாலோர் அன்னிய நாட்டு உடைகளையே அணிகின்றனர். ஒவ்வொரு காலங்கட்

ஒரு கடைத் தெரு

கும் ஒவ்வொரு விதமான ஆடைகளை யுடுத்துகின்றனர், மேலைநாட்டு உடையணிந்த போதிலும் உணர்ச்சியில் இவர்கள் ஜப்பானியர்களாகவே இருக்கின்றனர். வீடு களில் இருக்கும்பொழுது அனைவரும் தங்களின் நாட் டுடையாகிய "கிமோனு" வைத்தான் அணிகின்றார்கள் முதன் முதலாக ஜப்பானியர்கள் மேலை நாட்டுடையை அணிந்த சமயத்தில் அரசாங்கத்தார் ஒவ்வொரு முக்கிய இடங்களிலும் உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்து ஆடை யணியும் முறையை ஜனங்களுக்குக் கற்பித்ததாகக் கூறுகின்றார்கள். ஜப்பானியப் பெண்களில் பெரும் பாலோர் தங்கள் மயிரை நாகரிகம் என அவர்கள் கரு தும் முறையில் கத்தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆங்கில நாகரிகத்தைவிட அமெரிக்க நாகரிகத்துக்குத் தான் ஜப்பானில் ஆதிக்கம் அதிகம். அமெரிக்க நாகரிக முறைப்படி ஒரு கோட் தைப்பதற்கு ஜப்பானியர்கள் 17 யென் கூலி கொடுப்பார்கள் யென்றால் அது ஆச்ச ரியப்படத்தக்க ஒரு விஷயமல்ல.

நகைப் பைத்தியம் ஜப்பானியப் பெண்களுக்கு அறவே கிடையாது என்று சொல்லலாம். ஆனாலும் ஜப் பானிய ஆண் பெண் அனைவரும் எப்பொழுதும் நகை முகத்துடன் தான் தோன்றுகின்றார்கள். விலையுயர்ந்த அழகிய ஆடைகள் அணிவதிலே ஜப்பானியப் பெண்கட் கு ஓரளவு விருப்பம் இருக்கிறது. என்றாலும் தனது குடு ம்ப நிலை தெரியாது தனது கணவனைக் கட்டாயப் படுத்

தும் நிலையில் ஜப்பானியப் பெண்கள் இல்லையென்றுதான் கூற வேண்டும். பவுடர், சோப் முதலியன பொதுவாகப் பெண்களின் கவனத்தை இப்பொழுது ஈர்த்திருக்கின் றன. டீரூம்களில் உள்ள பெண்களும் டான்ஸ் ஹாலில் உள்ள பெண்களும் தங்களை 'மேக் அப் Make up செய்துகொள்ள தினமொன்றுக்குப் பல மணி நேரங்கள் செலவழிப்பார்கள். குழந்தைகளை முதுகிலே தூக்கிக்கொண்டு செல்வதை அநாகரிகமென்று கருதி இப்பொழுது கையிலே தூக்கிச் செல்ல ஜப்பானியப் பெண்கள் முன் வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் எத்தகைய ஆடைகள் அணிந்த போதிலும் அவைகள் எப்பொழுதும் சுத்தமாகவே யிருக்கும்.

சோறும் மீனுந்தான் ஜப்பானியர்களின் முக்கிய ஆகாரம். பார்லியையும் உபயோகப்படுத்துகின்றார்கள். சர்க்கரை வள்ளிக் கிழங்கு மிக மலிவு. பழ வகைகளை ஒரு சிலர் தான் விரும்புகின்றார்கள். சில முறை ஜப்பானியர்கள் வீட்டுக்கு விருந்துக்குச் சென்றுள்ளேன். அவர்களுடைய உணவின் சுவை எனக்குப் பிடிக்காத நிலையில் கையில் ரொட்டிகளுடன் செல்வது வழக்கம். அப்பளத்தைச் சுட்டுத் தரும்படி கூறுவேன். நமது நாட்டில் 'தடுக்கு' உபயோகிப்பது போல ஜப்பானிலும் 'தடுக்கு' உபயோகிக்கின்றார்கள். ஒரு சிறிய மேஜை, மத்தியில் இருக்கும். அதில் ஒவ்வொருவருக்கும் கோப்பைகளும் தட்டுகளும் வைக்கப் பெற்றிருக்

ஜப்பானியப் பெண்கள் பச்சை குத்திக் கொள்கின்றனர்

கும். வீட்டிலுள்ள முக்கியமான பெண் பரிமாறுவார். சந்தோஷமாகப் பல விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டு உணவருந்துவது வழக்கம். உணவுக்குப் பின் பழங்கள். இவைகளையும் கையால் எடுத்துச் சாப்பிடுவதில்லை. ஒரு சிறு குச்சியால் பழத் துண்டுகளைச் சாப்பிட வேண்டும். "ரோமாபுரியில் ரோமர்களைப்போல் நடந்துகொள்" எனும் பழமொழிக்கிணங்க, விருந்துகளிலே ஜப்பானியர்களைப்போலவே நானும் மண்டியிட்டுக் கொண்டு சாப்பிட்டேன்.

இயற்கையாகவே ஜப்பானியர்கள் மற்றவர்களிடத்தில் அன்பு காட்டுகின்றனர். விருந்தினர்களை நன்கு உபசரிப்பதில் அவர்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம். நாகரிகமான ஒரு ஜப்பானிய இளைஞன் தனது நண்பனை டான்ஸ் ஹாலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு செல்லவும் அசாஹி பீர் வாங்கிக்கொடுத்து அவனைத் திருப்தி செய்யவுமே தான் முயல்கின்றான். கோபை நகரில் எனது ஜப்பானிய நண்பரொருவரைத் தேடிச் சென்றிருந்தேன். நண்பர் வீட்டிலில்லை. நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒரு பெண்மணி—எனது நண்பரின் அத்தை—என்னை அன்புடன் வரவேற்றார். ஆங்கில ஜப்பான் அகராதிப் புத்தகத்தின் உதவிகொண்டு எனது நண்பரைப் பார்க்க வேண்டுமென அரைகுறையான ஜப்பான் பாஷையில் கூறினேன். உடனே அந்த அம்மையார் என்னை மேன் மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றார். தேயிலை, ரொட்டி

முதலியவற்றை எனக்குக் கொடுத்து விட்டு, கீழே சென்று டெலிபோன் மூலம் எனது நண்பரையழைத்து எனது வருகையைக் கூறினாள். அரை மணி நேரத்திற்குள்ளாக என் நண்பர் வந்து விட்டார். "இந்த எளிய குடிசைக்கு வந்தமைக்கு மிகவும் வந்தனம்" என அம்மையார் கூற, என் நண்பர் மொழி பெயர்த்தார்.

மூங்கிற் காட்டில்

கூ. சில குணங்கள்

வீதியிற் செல்லுகின்ற ஒரு ஜப்பானியனைப் பார்த்து குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் செல்லக்கூடிய வழி எது? என்று கேட்டால் உடனே அவன் ஒரு காகிதத்தை எடுத்து 'பிளான்' போட்டு நாம் போகவேண்டிய இடத்தைக் குறிப்பான். அது நமக்கு விளங்காவிட்டால் கை கால் முதலியவைகளைக் காட்டி சைகை செய்வான். அதுவும் பயனில்லையானல் நம்முடன் கூட வந்து உதவி செய்வான். ஒரு நாள் யோகஹாமாவில் கிராண்ட் ஹோட்டலுக்குச் செல்ல வேண்டிய திருந்தது. ஜப்பானியர் ஒருவர் ஹோட்டலுக்குப் பதிலாக அரசாங்க மாளிகையொன்றைத் தவறுதலாகக் காட்டிவிட்டார். மிகவும் சந்தேகத்துடனேயே அரசாங்க மாளிகைக்குச் சென்றேன். இரண்டாவது மாடிக்குச் சென்றதும் ஒரு அதிகாரி என்னை அன்புடன் நோக்கி 'என்ன வேண்டும்' என்ருர். எனது நிலையைக் கூறியதும் அவர் நகைத்து விட்டு 'என்னுடன் வாருங்கள், காண்பிக்கிறேன்' என்று கூறினர். அவரைப் பின் தொடர்ந்தேன். இரண்டு பர்லாங்கு தூரம் சென்ற பின்னர் கிராண்ட் ஹோட்டலின் எதிரே என்னை நிறுத்தி விட்டு 'வந்தனம், விடைபெறுகின்றேன்' என்று பணிவோடு கூறிவிட்டுத் திரும்பினர். அவருடைய செய்கை எனக்கு அதிக ஆச்சரியத்தைக்

கொடுத்தது. கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும் எத்தனையோ ஜப்பானியர் எனக்கு அன்புடன் வழிகாட்டியதை நான் மறக்க முடியாது.

ஜப்பானியர்கள் நாணயமுள்ளவர்கள். பண விஷயத்தில் விட்டுக்கொடுக்கமாட்டார்கள். தகப்பனும் மகனுமா யிருந்தபோதிலும் பண விஷயதில் சிறிது கடுமையாகவே நடந்து கொள்வார்கள். திருடுதல் மிகச் சொற்பம். இன்று தினம் கூட, நகரங்களில் சில வீடுகளுக்கும், கிராமங்களில் பல வீடுகளுக்கும் பூட்டு, தாழ்ப்பாள் முதலியன இல்லையென்று கூறலாம். ஜப்பானியரின் வியாபார நாணயம் பெரிதும் போற்றப் படுகின்றது. நான் அங்கிருந்தபொழுது ஒஸாக்கா நகரில் ஒரு சிறு சம்பவம் நேரிட்டது. ஒரு பணக்காரர் வாடகை மோட்டாரில் பிரயாணம் செய்தார். மறதியாக 1400 யென் நோட்டை மோட்டாரில் வைத்து விட்டுச் சென்றுவிட்டார். மோட்டார் டிரைவர் இதனைக் கண்டதும் ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று விஷயத்தைக் கூறி பணத்தைக் கொடுத்து ஒரு ரசீது வாங்கிக்கொண்டு சென்று விட்டான். இந்த டிரைவர் அறிவித்ததற்கு இரண்டு மணி நேரத்திற்கு முன்னதாக இந்தப் பிரபு ஒஸாக்கா நகரில் வேறொரு போலீஸ் ஸ்டேஷனில் தமது பணம் காணமற் போனது குறித்து அறிவித்தார். டெலிபோன் மூலம் போலீஸ் ஸ்டேஷன்களுக்கு விஷயம் தெரிந்ததும் இருவரையும் அழைத்து

விசாரித்துப்பணத்தை உரியவரிடம் கொடுத்து விட்டார்கள். இதே சம்பவம் நமது நாட்டில் நடந்திருந்தால் எப்படியிருக்கும் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள். மறுநாள் பத்திரிகையில் கீழ்க் கண்டவாறு வெளியாகலாம்.

"ஒஸாக்காவில் பெருந் திருட்டு!

1400 யேன் மறைந்து விட்டது!!

போலீஸார் புலன் விசாரிக்கின்றனர்"

ஆனால் இம்மாதிரி ஜப்பான் பத்திரிகைகள் வெளியிட வில்லை. நான்கு வரிகள் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி எழுதப்பெற்றன. இச்சிறிய சம்பவம் இரண்டு மணி நேரத்திற்குள்ளாக சாதாரண முறையில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டது.

எனக்கு நேர்ந்த சிறிய அனுபவமும் ஒன்றுண்டு. கோபை நகரிலிருந்து டோக்கியோ செல்லும்போது எனது பெட்டியை ரயில்வே அதிகாரிகளிடம் கொடுத்தேன். எனதுபெட்டிக்கு இரண்டு சாவிகளுண்டு. ஒன்று எனது சட்டைப் பையிலும் மற்றொன்று பெட்டிக்குள்ளும் இருந்தது. பிரயாண அவசரத்தில் எனது சாமான்களை பெட்டிக்குள் அள்ளித் திணித்திருந்தேன். பெட்டியைத் திறந்ததும் உடனே தெரிகின்ற நிலையில் நோட்டுகளையும் சில நாணயங்களையும் போட்டு வைத்திருந்தேன். அவசரத்தில் பெட்டியையும் பூட்ட மறந்து

விட்டதாகத்தான் எனக்கு ஞாபகம். டோக்கியோ சென்றதும் ரயில்வே அதிகாரிகள் எனது பெட்டியையும் அதன் சாவியையும் என்னிடம் கொடுத்தார்கள். சாவியைக் கண்டதும் ஆச்சரிய முற்றேன். வீட்டிற்குப்போய் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தேன். சாமான்கள் ஒழுங்காக அடுக்கப்பெற்றிருந்தன. பணத்தில் ஒரு சென் கூடக் குறையவில்லை.

ஜப்பானில் கல்வி பயிலும் ஒரு இந்திய மாணவர் தமது அனுபவமொன்றை என்னிடம் கூறினார் அவர் ஒரு நாள் ரயிலில் பிரயாணம் செய்தபொழுது தம்முடைய சிறிய சாமான் ஒன்றை மறதியாக ரயிலில் வைத்துவிட்டாராம். நல்ல வேளையாக அந்தச் சாமான் சுற்றப்பட்டிருந்த காகிதத்தின் பேரில் அவருடைய பெயரும் விலாசமும் குறிக்கப்பட்டிருந்ததாம். இரண்டு தினங்களிலே இவர் மறதியாக வைத்துவிட்டுச் சென்ற சாமான் இவருக்குத் தபால் மூலம் கிடைத்தது. ரயில்வே கம்பெனியார் தங்கள் சொந்தச் செலவில் சாமானை அனுப்பினார்கள். இதற்காக எத்தகைய கட்டணத்தையும் கம்பெனியார் இவரிடமிருந்து வசூலிக்கவில்லை. இந்திய மாணவர் தமது சாமான் கிடைத்ததைக் கண்டு பெருமகிழ்வெய்தி தமது நன்றியறிதலைக் கடித மூலம் ரயில்வேகம்பெனியாருக்குத் தெரிவித்தார்.

சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படியும் தன்மை ஜப்பானியர்களிடம் அதிகம். எதிரிகள் ஆகாய விமானங்களிற் பற

ந்து தங்கள் நாட்டுக்குச் சண்டை செய்ய வந்தால், ஜப்பானியர்கள் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக ஒரு தமாஷ் சண்டை நடைபெற்றது. கோபை, ஒஸாக்கா ஆகிய இரு பெரிய நகரங்களும் பரீட்சார்த்தமாக எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றன. குறிப்பிட்ட இரு தினங்களில் இரவு நேரங்களில் விளக்கு வெளிச்சமே இருக்கக்கூடாதென்று உத்தரவு போடப்பட்டது. என்ன ஆச்சரியம்! இரு நகரங்களும் இருளில் மூழ்கியிருந்தன. ஆனாலும் டிராம், பஸ், டாக்ஸி, டிரெயின் முதலியவைகள் விளக்கின்றி ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ஹோட்டல்களில் வெளிப்புறங்களில் கருப்புத் துணியைக் கட்டிவிட்டு கையில் பாட்ரி விளக்குடன் பெண்கள் வேலை செய்தனர். வியாபாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. மக்கள் விரைவிலே உணவருந்தி விட்டு கூட்டம் கூட்டமாக வீதிகளிலே உற்சாகத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தனர். ஜப்பான் ஆகாய விமானப் படைகள் இரு பிரிவாகப் பிரிந்து சண்டையிட்டன. "ஒஸாக்கா மைனிச்சி" "ஒஸாக்கா அசாஹி" பத்திரிகாலய விமானங்களும் இதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டன. இந்த இரண்டு இரவுகளிலும் அசம்பாவிதமான நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் நடக்கவில்லை.

பணிந்துசெல்வது ஜப்பானியர்கட்கு இயற்கை. பொது மக்களும் போலீசாரும் மற்ற அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களும் மாணவர்களும் மிகப்பணிவாக நடந்து

கொள்கின்றனர். பணிப் பெண்களின் பணிவு மிக மிக அதிகம். ஹோட்டல்களுக்கோ அல்லது வியாபார ஸ்தலங்களுக்கோ சென்ருல் அங்குள்ள பெண்கள் இயற்கையான புன்சிரிப்புடன் பணிந்து இன்னுரைகள் கூறுவார்கள். நாம் வெளியில் வரும்பொழுதும் வந்தனம் கூறிப் பணிவார்கள். ஒரு வீட்டிற்குச் சென்ருேமாஞல் அவ் வீட்டிலுள்ளோர் காட்டும் மரியாதை முதலில் பிரமிக்கத்தக்கதாகவிருக்கும். போலீசார்கள் சாதாரண வேலைக்காரர்கள்போல் நடந்துகொள்கின்றனர். ஒரு வாடகை மோட்டார் வேண்டுமெனப் போலீஸ்காரனிடம் கூறியபொழுது அவன் ஒரு மோட்டாரைச் கொண்டுவந்து கதவைத் திறந்தான். நான் உள்ளே ஏறி உட்கார்ந்ததும் கதவைச் சாத்திவிட்டு போலீஸ் முறைப்படி வந்தனம் செய்து நின்ருன். ஜப்பான் போலீசார் எனக்குப் பலமுறை உதவி செய்துள்ளார்கள். எதிரே வரும் வண்டிகளைக் கவனியாது நான் வீதியிற் சென்றபோது ஒரு போலீஸ்காரன் வண்டிகளை உடனே நிறுத்தி என் கையைப் பிடித்து மரியாதையாக அழைத்துச்சென்று ‘இனிமேல் இம்மாதிரி ஆபத்துகளில் சிக்கிக்கொள்ளாதீர்கள்; ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்’ என்று மிக அன்புடனும் பணிவுடனும் கூறியது எனக்கு நன்ருக ஞாபகமிருக்கிறது. வீதிகள் சந்திக்கு மிடங்களிலே டிராம்,

பஸ் முதலியவைகளை நிறுத்திவிட்டு போலீஸ்காரர்கள் கிழவிகளையும் சிறு குழந்தைகளையும் கையைப் பிடித்துச் செல்லும் காட்சியை அடிக்கடி காணலாம்.

மோட்டார் டிரைவர்கள் அதிக சுறு சுறுப்புள்ளவர்களாகவும், யோக்கியமானவர்களாகவும், பணிவுள்ளவர்களாகவும் இளைஞர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். இருபது வாடகை மோட்டார்கள் வரிசையாக நிற்குமானால் முதலாவதாகவுள்ள டிரைவர்தான் நம்மிடம் வந்து பேசுவான். மத்தியிலுள்ள மோட்டாரை வாடகைக்குப் பேச விரும்பினாலும் அந்த டிரைவர் இணங்க மாட்டான். டிரைவர்களெல்லாம் கூட்டங் கூடிக்கொண்டு பிரயாணிகளுக்குத்தொந்தரவு கொடுப்பதையோ அல்லது பிரயாணிகளின் சாமான்களை ஆளுக்கொன்றாக எடுத்துச் சென்று தங்கள் மோட்டாரில் வைப்பதையோ ஜப்பானில் நாம் பார்க்க முடியாது.

௰. ஜப்பானில் இந்தியர்கள்

என்றும் புன்முறுவலுடன் திகழும் ஜப்பானியர்களின் நாட்டிலே இப்பொழுது சுமார் ஐந்நூறு இந்தியர்கள் இருக்கின்றார்களெனத் தெரிகிறது. இவர்களிலே நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் ஏற்றுமதி செய்பவர்கள். மீதியுள்ளோர் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள். நாடு கடத்தப்பட்ட சிலரும் இருக்கின்றார்கள்.

வியாபாரிகளிலே, ஒரு சிலர் தவிர ஏனையோர் வட இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள். குஜராத்தி, பெங்காலி, சிந்தியர் முதலியோர் அதிகம். ஏறக்குறைய பாதி இந்துக்களும், மற்றொரு பாதித் தொகை முஸ்லிம்களும் இருக்கின்றனர். இவர்களிற் பலர் குடும்பத்துடன் வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். ஆடவர்கள் மேலைநாட்டு உடையிலும், பெண்கள் இந்திய உடையிலும் விளங்குகின்றனர்.

வியாபாரிகளில் நூற்றுக்கு எண்பது பேர் கோபை துறைமுகத்திலும், சிலர் யோகஹாமாவிலும், இரண்டொருவர் டோக்கியோ ஒஸாக்கா, கியாத்தோ முதலியவிடங்களிலும் இருக்கின்றார்கள். இந்த வியாபாரிகளில் பெரும்பாலோரிடத்தில் எனக்கு மதிப்புக் கிடையாது. இவர்கள் ஏற்றுமதி வியாபாரிகள்;எல்லாவற்றையும் ஏற்றுமதிசெய்து விட்டார்கள் என்றுதான் கருதுகின்றேன்.

ஜப்பானிலுள்ள இந்திய மாணவர்கள்

முதன் முதலாக கோபையில் ஒரு இந்தியரைச் சந்தித்து குறிப்பிட்ட இடம் எங்கே என்று கேட்ட பொழுது அப்பெரிய மனிதர் ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே சென்ருர். மற்ருெரு இந்தியரைச் சந்தித்த பொழுது அவர் அலட்சியமாகப் பதில் கூறினர். ஆம், அன்னியநாட்டுச் சாமான்களை தாய்நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்து 'தொண்டு' புரியும் இத் 'தேச பக்தர்' களை நாம் எப்படி மதிக்க முடியும்?

வியாபாரிகளிற் பலருக்கு நல்லெண்ணமில்லை. பெரும்பாலோர் பேசக் கூட மாட்டார்கள். தொழிற் கல்விக்குச் செல்லும் மாணவர்களை உற்சாகப்படுத்த வேண்டுவது இவர்கள் கடமை. ஆனல் இதற்கு மாருக அவர்களை அதைரியப் படுத்துவார்கள். மாண வர்கள் தொழிற் கல்வி கற்று இந்தியாவில் தொழிற் சாலைகளை ஆரம்பித்தால் எங்கு தங்கள் பிழைப்பில் 'மண்' விழுந்து விடுமோ என்று அஞ்சுகிருர்கள். இவர்கள் ஜப்பானியர்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதில்லை. வெளி நாட்டிலுள்ள செட்டியார்களைப் போல இவர்கள் தனித்து வாழ்கின்ருர்கள். கீழ்த்தரமான 'புரோக்கர்'களோடு வியாபாரம் செய்கின்ருர்கள். ஒரு 'சென்' வித்தியாசத்திற்கு பெரும் சண்டை போடுவார்கள். இத்தகைய வியாபாரிகளினல் இந்தியாவுக்கோ அல்லது இந்தியர்களுக்கோ எவ்விதப் பெருமையும் இல்லை என்பது தான் எளியேன் அபிப்பிராயம்.

தற்பொழுது ஜப்பானில் 23 மாணவர்கள் தொழிற் கல்வி பயில்கின்றனர். அவர்களின் படத்தைப் பிற்சேர்க்கையில் காண்க. இவர்களிலே தமிழ் மாணவர் ஒருவர் தான். அவர் பெயர் திரு. வி. சொக்கலிங்கம். ஜப்பான் இந்திய மாணவர் சங்கத்தின் காரியதரிசியாய் இருக்கின்றார். இவருடைய விருந்தினராக தங்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. பெரும்பாலான மாணவர்களைச் சந்தித்து உரையாடினேன். முகமலர்ச்சியுடனும் உற்சாகத்துடனும் மாணவர்கள் தோன்றினர். சயாம், பிலிப்பைன், ஜாவா முதலிய நாடுகளிலிருந்து நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் கல்வி பயில, நம் இந்திய மாணவர் தொகை மட்டும் குறைவாக விருக்கிறது.

அகில இந்திய தேசீய மகா சபையின் கிளை ஸ்தாபனம் ஜப்பானில் கோபை நகரில் இருக்கிறது. திரு. ஏ. எம். ஷாகே இதன் தலைவர். இவரை ஆசிரியராகக்கொண்டு காங்கிரஸ் சபையின் சார்பாக "வாய்ஸ் ஆப் இந்தியா" எனும் ஆங்கில ஜப்பான் மாதப் பத்திரிகை வெளிவருகிறது, திரு. ஷாகே சிறந்த காங்கிரஸ் தலைவர். மாணவர்கட்கு உதவிகள் புரிகின்றார். இந்தியர்களின் ஜீவநாடியாக திகழ்கின்றார் என்று கூறினால் மிகையாகாது. இவருடைய மனைவியார் திருமதி ஷாகே சிறந்த தேச பக்தர். இவர்களுடைய இரு குழந்

தைகள் ஜப்பான் பள்ளிக்கூடமொன்றிலே பயில்கின்றன.

கோவை நகரில், மலையடிவாரத்தில் காமிட்ஸைட்ஸி எனுமிடத்தில் இரண்டாவது வீதியில் இரண்டாவது கட்டிடமாகத் திகழ்வது இந்தியா லாட்ஜ். ஜப்பானிலுள்ள இந்தியர்கள் அளித்த பத்தாயிரம் யென் நன்கொடையில் இக்கட்டிடம் வாங்கப் பெற்றது. இக்கட்டிடம் அழகிய சிறிய தோட்டத்தினிடையே ஜப்பானிய முறைப்படி அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. பதினாறு அறைகள் இருக்கின்றன. ரொட்டி, சாதம், பருப்பு முதலிய இந்திய உணவுகள் அளிக்கப்படுகின்றன. மாணவர்கள் தங்கிச் சாப்பிடுவதற்கு மாத மொன்றுக்கு முப்பது யென். யாத்திரை வாசிகட்கு மாத மொன்றுக்கு நாற்பத்தைந்து யென். இதைவிடக் குறைந்த செலவில் ஜப்பானில் இவ்வளவு வசதிகள் கிடைக்காது. இந்தியா லாட்ஜை ஒரு அழகிய பெரிய கட்டிடமாகக் கட்ட எண்ணியுள்ளார்கள். தற்பொழுது இந்தியா லாட்ஜின் நிர்வாகம் காங்கிரஸ் சபையாரின் கையிலிருக்கிறது.

கோவையிலுள்ள இந்தியா லாட்ஜைப் போலவே டோக்கியோவில் ஏஷியா லாட்ஜ் அமைக்கப் பெற்றுளது. கீழை நாட்டு மாணவர்கள் யார் வேண்டுமானாலும் இதிற் சேரலாம். மாதமொன்றுக்கு சாப்பாடு உள்பட கட்டணம் முப்பது யென்தான். திரு. ராஷ் பிகாரி போஸ் இதனை நடத்தி வருகிறார்.

திரு. ராஷ் பிகாரி போஸ் இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னர் இந்தியாவிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்டவர். ஜப்பானில் அதிக செல்வாக்குடன் திகழ்கின்றார். சில ஆண்டுகட்கு முன் ஜப்பானியப் பெண்ணை மணந்தார். அவ்வம்மையார் சமீபகாலத்தில் காலமானார். இவருக்கு ஒரு ஆண் மகவும் பெண் மகவும் உண்டு. ஒரு பெரிய ஹோட்டலைச் சொந்தமாக நடத்தி வருகின்றார். 'ஏஷியா' எனும் சங்கத்துக்குத் தலைவர். அதன் சார்பில் வெளிவரும் 'ஏஷியா' ஆங்கில ஜப்பான் மாதப் பத்திரிகைக்கும் இவரே ஆசிரியர். ஜப்பானிய பாஷையை நன்கு படித்துள்ளார். சமீபத்தில் ராமாயண, மகாபாரதக் கதைகள் சிலவற்றை ஜப்பான் பஷையில் புத்தக ரூபமாய் வெளியிட்டுள்ளார்.

திரு கே. பி. சின்ஹா சிட்டகாங்கைச் சேர்ந்தவர். கப்பர்த் தொழிலிற் பயிற்சி பெற்றவர். சென்ற பத்து வருஷங்களாக ஜப்பானில் வசிக்கிறார். 'Indian Flag' என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையைச் சில காலம் நடத்தினார். இவர் மனைவி திருமதி. சின்ஹா ஜப்பானியப் பெண். அமெரிக்காவிற் பிறந்து வளர்ந்து நன்கு வாசித்தவர். அடக்கமும் அமைதியும் உள்ளவர். பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தனது குடும்பத்தாருடையவும், உற்றார் உறவினர்களுடையவும் விரோதத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் தான் காதலித்த இந்தியராகிய திரு. சின்ஹாவையே மணந்துகொண்டார். இவர்கள் சமீபத்தில்

இந்தியாவுக்கு வந்து ரப்பர்த் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க எண்ணியுள்ளார்கள். இத் தம்பதிகள் மலர்ந்த முகத்துடன் மாணவர்கட்கும் யாத்திரைவாசிகட்கும் தங்களால் இயன்ற வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கின்றனர்.

கோபை நகரில் நமது முஸ்லீம் சகோதரர்கள் எழுபதாயிரம் யென் செலவில் புதிய அழகிய மசூதி ஒன்றைக் கட்டியுள்ளார்கள். ஜப்பானிலே முதலாவது மசூதி இதுதான். இதன் திறப்பு விழா மிக ஆடம்பரமாக நடைபெற்றது. டார் ஹோட்டலில் பல வகுப்பைச் சேர்ந்த அறுநூறு பிரமுகர்கட்கு அளிக்கப் பெற்ற விருந்திலே கலந்து கொள்ள எனக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. பல பாஷைகளில் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தப் பெற்றன.

கோபை இந்திய வியாபாரிகள் சங்கம், இந்திய ஜப்பானிய வாலிபர் சங்கம், இந்தியப் பெண்கள் சங்கம், யோகஹாமா இந்திய வியாபாரிகள் சங்கம், டோக்கியோ இந்தோ-ஜப்பானிய சங்கம் முதலியவைகளும் குறிப்பிட்ட சில லட்சியங்களோடு உழைத்து வருகின்றன.

ஜப்பானிலிருந்து கப்பலேறும் பொழுது மிக வருத்தமாகத்தானிருந்தது. அழகிய நாட்டையும் அன்புள்ள மக்களையும் விட்டு விட்டு விரைவில் கப்பலேறுகின்

ரேமே என்ற எண்ணம் என் மனதில் எழாமலில்லை. ஜப்பானியர்களின் ராஜதந்திரமும் வியாபார தந்திரமும் என் கருத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டிருப்பது உண்மையே. என்ற போதிலும் உலகிற் சிறந்த மக்கள் கூட்டத்திலே ஜப்பானியர்கள் ஒரு ஸ்தானம் வகிக்க தகுதியுள்ளவர்கள் தான் என்பது எளியேன் கருத்து. கீழைநாட்டிலே மலாயா, சயாம், இந்தோ—சைனு, சீனுவின் சிலபட்டணங்கள் முதலியவைகளில் நான் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்த போதிலும், ஜப்பான் சுற்றுப் பிரயாணத்தில் கண்ட இன்பத்தை மற்ற சுற்றுப் பிரயாணங்களில் நான் அனுபவிக்கவில்லை யென்றுதான் கூறவேண்டும்.

நான் ஒரு கவியாக விருந்தால் ஜப்பானைப்பற்றிக் கவி பாடியிருப்பேன். ஒரு சித்திரக்காரனுகவிருந்தால் ஜப்பானை எனது சித்திரக் கண்ணுடியில் பிடித்திருப்பேன். ஆனுல் இரண்டிலும் நான் சேர்ந்தவனில்லையே! என்செய்வது ?

II

ஜப்பான்-ஒரு தனி நாடு

க. சரித்திர வரலாறு

சுமார் நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே மத்திய ஆசியாவிலிருந்தும் தெற்குத் தீவுகளிலிருந்தும் பலர் ஜப்பானில் குடியேறினர். மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் மஞ்சள் நிறத்தவர்கள். தெற்குத் தீவுகளிலிருந்து வந்தவர்கள் வெள்ளை நிறத்தவர்கள். இவர்கள் கரையோரங்களில் குடியேறினர். ஜப்பானின் சீதோஷ்ண நிலை அவர்களுக்கு ஏற்றதாயிருந்தது. எனவே, அங்கேயே தங்கியிருக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இவர்கள் குகைகளிலே வசித்தார்கள். கல்லினால் செய்த ஆயுதங்களையே உபயோகித்தார்கள். மீன் முதலியவைகளைச் சாப்பிட்டார்கள். சில காலத்திற்குப் பின்னால் இந்தோ-சைனாவிலிருந்து இங்கு குடியேறிய சிலர் பயிரிடும் விதத்தை இந்த ஆதிக் குடிகளுக்குக் கற்பித்தனர்.

பிற்காலத்தில் இவர்கள் பலவிதமான ஆடை அணிய ஆரம்பித்தார்கள். சிலர் ஆடையின்றியும் திரிந்தார்கள். இவர்கள் பூஜித்த பழைய விக்கிரகங்

களைக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது இவர்களில் ஆண்கள் இடையிலும் மேலிலும் ஆடையணிந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. பெண்கள் இடையில் மட்டும் ஆடை அணிந்திருந்தார்களென்று ஊகிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

வாவா மஞ்சள் நிறத்தவருக்கும் வெள்ளை நிறத்தவருக்கும் சம்பந்தங்கள் உண்டாயின. இவர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள்தான் ஜப்பானியர்கள். இவர்கள் ஆரம்பத்தில் நூற்றுக்கணக்கான குடும்பங்களாகச் சேர்ந்து சேர்ந்து வாழ்ந்தார்கள். இவர்களிடையே அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள் நேர்ந்தன. சட்ட ரீதியான அரசியல் ஸ்தாபனம் அக்காலத்தில் கிடையாது. இவர்கள் நாளடைவில் ஜப்பானின் வடமேற்கிலும், தென் கிழக்கிலும் குடியேறத் தொடங்கினார்கள்.

பரம்பரை ஆரம்பம்

முதலாவது ஜப்பானியச் சக்ரவர்த்தி ஜிம்மு. அவுடைய ஆட்சி முறையிலும் அதற்குப் பின் சிலருடைய ஆட்சி காலம் வரையிலும் ஜப்பான் அதிகமான முன்னேற்றமடையவில்லை. ஜிம்மு சக்ரவர்த்தி தேவதைகளைப் பூஜித்தார். பொதுஜனங்கள் தங்கள் முன்னோர்களை வீட்டுத் தெய்வங்களாக நினைத்து பூஜிக்கத் தொடங்கினர். இதுதான் ஷிண்டோ மதத்தின் ஆரம்பமாகும்.

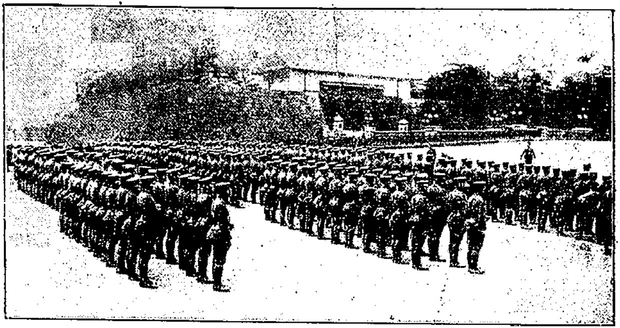

ஜப்பானியப் பட்டாளம்

கி. மு. 512ம் ஆண்டில் கிம்மே சக்ரவர்த்தி பௌத்த மதத்தைப் பரப்பினர். சீனு, இந்தியா முதலிய நாடுகளிலுள்ள மக்கள் ஜப்பானுக்கு விஜயம் செய்தனர். இதன் பயனுகப் பொது மக்களின் நாகரிகம் சிறிது வளர்ச்சியடைந்தது. வீரர்களுடைய கதைகளை ஜனங்கள் விரும்பினர்கள். பாமர மக்கள் உணர்ச்சி மிகுந்த நாட்டுப் பாடல்களைப் பாடுவதில் ஊக்கம் கொண்டனர். ஜனத்தொகை அதிகரித்தது. நிலங்கள் பொதுச் சொத்துக்களாயின. நிலமில்லாதவர்கள் பலமில்லாதவர்களைத் துன்புறுத்தி அவர்களிடமிருந்து நிலங்களைப் பறித்தனர். வலிமையுள்ளவர்கள் செல்வாக்கடைந்தனர். ஏனையோர் அவர்களிடம் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

கி. பி. 532--709

ஆருவது நூற்ருண்டில் வர்ணந் தீட்டுதல், நல்ல வீடு கட்டுதல் முதலிய கலைகள் பெருக ஆரம்பித்தன. பௌத்த மதத்தைத் தேசிய மதமாகச் செய்வதில் மோனேனைை என்ற குடும்பத்தாருக்கும், சோகா என்ற குடும்பத்தாருக்கும் பெரும் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டன. நாட்டினுடைய நிலமெல்லாம் அரச குடும்பம், ஜமீன்தார்கள் குடும்பம், கோயில் முதலியவைகளுக்கே சொந்தமாயிருந்தன. ஜமீன்தார்கள் தாங்கள் செய்த சேவைகளுக்காக அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து நன்

கொடையாகச் சில நிலங்களைப் பெற்றனர். ஜமீன்தார்களின் நிலங்கள் சிறு சிறு ராஜ்யங்கள் போலப் பெருக ஆரம்பித்தன. ஜமீன்தார்களின் அதிகாரமும் அதிகமாயிற்று. இந் நிலையில் தேசீய ஒற்றுமை குறைய ஆரம்பித்தது. ஜமீன்தார்கள் அதிக பணக்காரர்கள் ஆனார்கள். அவர்களுடைய எல்லைக்குள் அவர்களே சர்வாதிகாரிகள். உயர்ந்த அதிகார பதவிகளெல்லாம் பரம்பரைப் பாத்தியங்களாயின. சக்ரவர்த்திக்குச் செல்வாக்கில்லாத நிலை ஏற்பட்டது. பொது மக்கள் இதனைக் கண்டு அதிருப்தி அடைந்தனர்.

சீர்திருத்தம்.

சோகா ஜமீன் குடும்பத்தின் செல்வாக்கு கி. பி. 645 ம் வருஷத்தோடு முடிந்தது. சோகா இறந்த ஏழாவது தினத்தில் கோடகு சக்ரவர்த்தி சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார். முதலில் மந்திராலோசனை சபை ஏற்படுத்தி, அதற்கு இளவரசரைத் தலைவராக நியமித்தார். அதற்கு அக்காலத்திலிருந்த சிறந்த அறிஞர்களை அங்கத்தவர்களாக நியமித்தார். இச் சபையின் தலைவரான இளவரசர் தமது சொந்த நிலத்தைப் பொது மக்களுக் களித்த பொழுது பின்வருமாறு கூறினார்:—

"ஆகாயத்தில் இரண்டு சூரியன்கள் இல்லை. அதைப்போல ஒரு நாட்டை இரண்டு மன்னர்கள் ஆளமுடியாது. ஒரு நாட்டை ஒரு சக்ரவர்த்தி தான் ஆளவேண்டும்."

கோடகு சக்ரவர்த்தி கீழ்க்கண்ட மூன்று முக்கியமான சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார்.

1. ஜமீன்தார்களின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன.
2. மேற்கண்ட நிலங்கள் பொதுமக்களுக்கு வீதாசாரம் பங்கிட்டுக் கொடுக்கப் பட்டன.
3. ஜப்பான், சில பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ராஜப் பிரதிநிதிகளால் ஆளப்பட்டு வந்தது.

இப்பெரிய மாற்றங்கள் ஜமீன்தார்களின் ஆட்சி முறையைக் கவிழ்த்ததோடு புதிய சகாப்தத்தையும் உண்டாக்கின.

கி. பி 710—793

ஜப்பானியர் சீனர்களைப் பின்பற்றி தங்கள் தலைநகரை அழகு படுத்தினர். நாரா நகரம் சுமார் எழுபது வருடங்களுக்கு மேல் ஜப்பானின் தலைநகராக இருந்தது. இக்காலத்தில் பௌத்த மதம் நன்கு பரவிற்று. தேசம் நல்ல நிலையிலிருந்தது. மக்கள் சந்தோஷமாகவும் அமைதியாகவும் வாழ்ந்தனர்.

கி. பி. 794—1192.

காமு சக்ரவர்த்தி 794ல் ஜப்பான் தலைமை ஸ்தானத்தை நாரா நகரிலிருந்து கியோத்தோ நகரத்திற்கு

மாற்றினர். ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் மத்தியிலிருந்து வுஜிவாரா என்ற பிரபல குடும்பத்தார் அரச குடும்பத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டனர். அவர்களே அரசப் பிரதிநிதிகளாக ஆட்சி செலுத்தினர். தங்களைப் பற்றியும் தங்கள் உறவினர்களைப் பற்றியுமே அவர்கள் அதிக கவலை கொண்டனர்.

இங்கிலையில் மீண்டும் ஜமீன்தார்களின் ஆட்சி ஆரம்பமாயிற்று. சாதாரணக் குடியானவர்கள் ஜமீன்தார்களிடம் கடன்பட்டதால் அவர்களின் அடிமைகளாயினர். இந்த ஜமீன்தார்களின் அதிகாரம்அதிகமாயிற்று. அரசாங்க உத்தரவுகளையும் அவமதிக்கத் தொடங்கினர்.

நாட்டிலே குழப்பம் அதிகரித்தது. திருடர்களும் போக்கிரிகளும் அதிகமாயினர்.செல்வவந்தர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்பினர். இங்கிலையில் வாலிபர்களான விவசாயிகள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்து திருடர்களை முறியடித்தனர். இவ்வாலிபக் கூட்டத்தினருக்கு "சாமுராய்" என்று பெயர். சண்டை செய்வதே இவர்களின் தொழில். பணக்காரர்கள் பலர் இவர்களுக்குப் பணவுதவி செய்து தங்கள் பாதுகாப்பாளர்களாக ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இந்தச் சாமுராய்களின் ஆதிக்கம் நாளுக்கு நாள் அதிகப்பட்டது. நாளடைவில் இவர்கள் முக்கிய அரசாங்க பதவிகளையும் வகிக்க ஆரம்பித்தனர்.

பதினோராம் நூற்றாண்டில் சக்ரவர்த்தி வுஜிவாராக் குடும்பத்தின் தனியாட்சியை நிறுத்தி விட்டார்.

கி. பி. 1192—1337

ஜப்பான் சக்ரவர்த்தி தனது நாட்டின் பல பாகங்களிலும் சிறந்த யுத்த வீரர்களைக் கவர்னர்களாக நியமித்து அவர்களுக்கு அதிகப்படியான அதிகாரங்களைக் கொடுத்தார். இவர்களின் தலைவரான யாரிதோமா ஆட்சி செலுத்தினார். அவர் எளிய வாழ்க்கை நடத்தினார். அதைப்போலவே மற்றவர்களையும் நடக்கும்படி கூறினார். வியாபாரமும் விவசாயமும் விருத்தி யடைந்தது. கல்வி பரவிற்று. வரிகள் குறைக்கப் பெற்றன. யாரிதோமா தன்னலத் தியாகியாய் வாழ்ந்தார். ஜப்பானியர்கள் அவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

கி. பி. 1338—1602

கியோத்தோவைச் சேர்ந்த மாருமோச்சி என்பவர் இக்காலத்தில் அரசருக்குப் பதிலாய் ஆட்சி செலுத்தினார். 1368ல் ஜப்பானுக்கும் கொரியாவுக்கும் வியாபார சம்பந்தம் உண்டாயிற்று. ஷிண்டோ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பௌத்தமதத்தைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் இக்காலத்தில் சண்டை ச்ச்சரவுகள் உண்டாயின. ஒரு செல்வவந்தரிடம் வேலை பார்த்த ஓடா என்பவர் சுதந்தரப் புருஷராகத் தோன்றி, பலத்த பிரசாரம்

செய்து மாருமோச்சி ஆட்சி முறையை அடியோடு நிறுத்தினர். சக்ரவர்த்தியே தேசத்தை நேரில் ஆள வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினர்.

கி. பி. 1602—1867

ஐயே யாஸு சக்ரவர்த்தி டோக்கியோவிலிருந்து கொண்டு தமது அதிகாரத்துக் குட்பட்ட இருநூறு பிரபுக்களையும் பொது மக்களையும் ஆண்டு வந்தார். இவர் ஆட்சியில் பிரபுக்கள் தங்களின் செல்வாக்கை முழுதும் இழந்தனர்.

மெஜி அரசரின் காலம் 1868

1868ல் மெஜி அரசர் பட்டத்திற்கு வந்தார். முதலில் இவர் தனது விருப்பத்தைப் பின்வருமாறு தெரிவித்தார்:—

1. சபைகள் கூட்டப்பெற்று, பொது மக்கள் அபிப்பிராயத்திற்கிணங்க தேசம் அரசாளப்பட வேண்டும்.

2. மேல் வகுப்பு மனிதர்களும் கீழ் வகுப்பு மனிதர்களும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒன்று சேர்ந்து எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற்ற மடையவேண்டும்.

3. அரசாங்க அதிகாரிகளும் பொது மக்களும் ஒரே மாதிரியாகவே நடத்தப் படவேண்டும்.

4. தேவையற்ற பழைய வழக்கங்கள் ஒழியவேண்டும். மக்கள் ஒவ்வொரு துறைகளிலும் முன்னேறிச் செல்ல வேண்டும்.

5. உலகத்தில் முன்னேற்ற மடைந்த தேசங்கள் கற்பிக்கும் பாடத்தை ஜப்பான் கற்றுக்கொண்டு அதன்படி நடக்கவேண்டும்.

மெஜி அரசரின் காலத்தில் டோக்கியோ, ஜப்பானின் தலைநகராயிற்று. ஜப்பான் 26 ஜில்லாக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் கவர்னர் நியமிக்கப்பெற்றார்.

1871ல் கலப்பு மணம் அனுமதிக்கப்பட்டது. வெளி நாடுகளுக்குச் சென்ற ஜப்பானியர்கள் திரும்பி வந்து மேலை நாட்டு நாகரிகத்தை ஜப்பானில் புகுத்த ஆரம்பித்தனர்.

அரசாங்கத்தின் அதி தீவிரமான முற்போக்கைக் கண்டு பிற்போக்காளர் திகைத்தனர். பெருங் கிளர்ச்சி செய்தனர். பல அரசாங்க அதிகாரிகள் கொல்லப்பட்டனர். சைகோஎன்பவன் 15000 கொண்ட சேனையுடன் அரசாங்கச் சேனையை எதிர்த்தான். முடிவில் பெருந்தோல்வி யடைந்தான்.

1880ல் பல சங்கங்களைச் சேர்ந்த 114 பிரதிநிதிகள் ஒஸாக்கா நகரில் மகாசபை கூட்டினர். தேசீய

பார்லிமெண்டு திறக்கப்படவேண்டிய அவசியத்தைக் குறித்து வலியுறுத்தினர்.

1889ல் மெஜி சக்ரவர்த்தி, சக்ரவர்த்தினியாருடன் முதன் முதலாக மந்திராலோசனை சபைக்கு விஜயம் செய்து புதிய ஜப்பானின் அரசியல் அமைப்பை விஸ்தரித்துக் கூறினர்.

ரஷ்ய-ஜப்பான் யுத்தம்

ரஷ்யா, சீனவுக்கு மஞ்சூரியாவைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் விஷயத்தில் உதவி செய்வதாக உறுதி கூறியது. ஆனல் அதற்கு மாருக 1903ல் ஒரு பெரிய சேனையை மஞ்சூரியாவுக்கு அனுப்பியது. ரஷ்யச் சேனை போர்ட் ஆர்தர் என்னுமிடத்தைத் தங்கள் தலைமை ஸ்தாபனமாகக்கொண்டது. அலெக்ஸிவ் என்பவர் மஞ்சூரியாவில் கவர்னர் ஜெனரலாக ரஷ்யா அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டார். ரஷ்யர்கள் மஞ்சூரியாவை உண்மையில் ஆளத் தொடங்கினர். அதே வருடத்தில் கொரியாவின் வட பாகத்தையும் ஆக்ரமித்தார்கள். ரஷ்யர்களின் செய்கை ஜப்பானியர்கட்குப் பிடிக்கவில்லை. ஜப்பான் சில நிபந்தனைகள் கூறியது. ரஷ்யா அதனையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. எனவே 1904 பிப்ரவரி பத்தாந் தேதியில் ஜப்பான் ரஷ்யாவுடன் போர் தொடங்கிற்று.

ஜப்பானியரான தளபதி டோகோ, போர்ட் ஆர்தர் என்றவிடத்தில் ரஷ்யர்களின் கப்பற் படையைத்

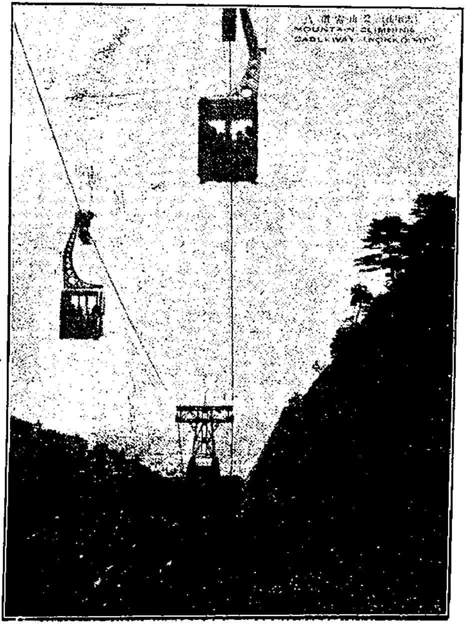

மலைக்கு மலை செல்லும் ரயில்
(Rope Railway)

தாக்கினர். மற்றும் மூன்று சேனாதிபதிகள் தரைமார்க்கமாகச் சென்று ரஷ்யர்களுடன் போர் புரிந்தனர். 1905 பிப்ரவரியில் ரஷ்யச் சேனை, ஜப்பானியச் சேனையை முக்டன் நகரில் முறியடித்தது.

ரஷ்யக் கப்பல்கள் ஜப்பானைத் தாக்குவதற்காக வந்துகொண்டிருந்தன. தளபதி டோகோ தமது கப்பல்களுடன் மறைவாக இருந்து ரஷ்யக் கப்பல்களை முறியடித்து வெற்றிகொண்டார்.

அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட் இவ்விரு நாடுகளையும் சமாதானப்படுத்தும் முயற்சியிலீடுபட்டார். இவ்விரு நாட்டின் பிரதிநிதிகளும் அமெரிக்காவில் சந்தித்துப் பேசினர். ஜப்பானுடைய உரிமைகளை ரஷ்யா அனுமதித்தது. ரஷ்யா ஜப்பானுக்குச் சில ரயில் பாதைகளையும் சில நிலக்கரிச் சுரங்கங்களையும் விட்டுக் கொடுத்தது.

1912ல் மெஜி சக்ரவர்த்தி காலமானர். அவருடைய மாணத்திற்கு தேச மக்கள் பெரிதும் வருந்தினர். தங்கள் அன்பின் அறிகுறியாக அவருக்கு ஒரு கோயில் அமைத்தனர். அது தான் 'மெஜி ஷ்ரைன்' என்பது.

மெஜி சக்ரவர்த்திக்குப் பின் அவருடைய குமாரரான டெய்ஸோ 1912ம் வருஷத்தில் பட்டத்திற்கு வந்தார். தமது தந்தையைப் போலவே இவரும் அர

சாண்டார். தமது தந்தையின் திட்டங்களை நிறைவேற்று வதில் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டார். 1926ல் இவர் காலமானார்.

பின்னர் இவருடைய புதல்வரான ஹிரோஹிதோ ஜப்பான் சக்ரவர்த்தியானார். இப்பொழுது நடைபெறு வது இவரது ஆட்சியே யாகும்.

உ அரசியல் அமைப்பு.

ஜப்பான் ஒரு சக்ரவர்த்தியின் ஆளுகைக்குட்பட்ட நாடாகும். ஜப்பானின் அரசியல் சட்டப்படி 2594 வருடங்களாக அரசாண்டு வரும் இதே அரச குடும்பத் தினர்தான் இனியும் ஆண்டு வருவார்கள். சக்ரவர்த்தி யின் பெயராலேதான் எல்லாக் காரியங்களும் நடை பெற்று வரும்.

தேச நன்மையை முன்னிட்டு மேற்சபை கீழ்ச் சபை என இரண்டு சபைகளிருக்கும். (இதனைத்தான் இம்பீரியல் டயட் Imperial Diet என்று கூறுவது) மேற்சபை அங்கத்தவர்களில் பெரும்பாலோர் சக்ர வர்த்தியால் நியமிக்கப் படுபவர்கள். கீழ்ச்சபையிலுள்ள வர்களில் பெரும்பாலோர் ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் படுபவர்கள். தற்பொழுது மேற்சபையில் 502 அங் கத்தவர்களும் கீழ்ச்சபையில் 426 அங்கத்தவர்களும்

இருப்பதாகத் தெரிகிறது. 30 வயதுக்குக் குறைந்தவர்கள் இச் சபைகளில் அங்கம் பெற முடியாது.

இச் சபைகளுக்குச் சக்ரவர்த்தியை நீக்கவோ, அல்லது சக்ரவர்த்தி குடும்பத்தாருக்குக் கொடுக்கப் பெற்று வரும் படித்தரத்தைக் குறைக்கவோ அதிகாரம் கிடையாது. சக்ரவர்த்தி "புனித"மானவராதலால் இவர் எத்தகைய குறையுமில்லாதவர் என்று கருதப்படவேண்டும். இவர்மீது குற்றம் சுமத்த யாருக்கும் உரிமையில்லை. மொத்தம் பதின்மூன்று மந்திரிகள் இருப்பார்கள். இதில் பிரதம மந்திரி ஒருவர். பன்னிருவர் மற்ற மந்திரிகள். மந்திரிகள் தங்கள் தங்கள் இலாகாகளுக்குத் தலைவராக இருப்பதோடு சக்ரவர்த்திக்குப் பொறுப்பாளர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

இருபத்து நான்கு அங்கத்தினர்கள் கொண்ட 'பிரிவி கவுன்சில்' ஒன்றிருக்கிறது. பிரதம மந்திரியைக் கலந்துகொண்டு சக்ரவர்த்தி இந்த அங்கத்தினர்களை நியமிப்பார். அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் உயர்ந்த அதிகாரிகளும் சில மந்திரிகளுமே இச் சபையில் பதவி வகிக்கத் தகுதியுடையவர்கள். இவர்கள் சக்ரவர்த்திக்கு யோசனை கூறுவார்கள்.

சக்ரவர்த்திக்குச் சில தனி அதிகாரங்கள் உண்டு. தேசத்தின் நெருக்கடியான நிலையில் சபைகள் கூட்டப்பட முடியாமலிருக்கும் பொழுது சில உத்தரவுகள்

பிறப்பிக்கலாம். பின்னால் இச்சபைகள் சக்ரவர்த்தியின் உத்தரவுகளை ஆதரிக்காவிட்டால் அவ்வுத்தரவுகள் ரத்து செய்யப்பெறும். யுத்தங்களைத் தொடங்குவதற்கோ அல்லது நிறுத்துவதற்கோ அல்லது உடன்படிக்கை செய்து கொள்வதற்கோ சக்ரவர்த்திக்குத்தான் உரிமையுண்டு. (மற்ற நாடுகளிலுள்ள சக்ரவர்த்திகளின் அதிகாரங்களைக் காட்டிலும் ஜப்பானிய சக்ரவர்த்திக்குள்ள அதிகாரம் அதிகமென்று தான் கூறப்படுகிறது.)

ஜனங்களுக்கு எழுத்து சுதந்தரம் பேச்சுச் சுதந்தரம் முதலியன உண்டு. அரசாங்கங்களில் உத்தியோகம் வகிக்கவும் அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. ஜப்பானியப் பிரஜைகள் எந்த விதத்திலும் கேவலமாகவோ அல்லது அலட்சியமாகவோ நடத்தப்படமாட்டார்கள். மிக விசேஷமான காரணங்களிலிருந்தாலன்றி ஜப்பானியப் பிரஜைகள் கைதுசெய்யப்படமாட்டார்கள். அவர்களின் சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்படமாட்டா. எப்பொழுதுமே விசாரணையின்றிச் சிறையிலடைத்து வைக்கப்படமாட்டார்கள். பிரஜா சுதந்தரத்தை அநுபவிக்க அவர்களுக்குப் பூரண உரிமையுண்டு.

௬௨. ஜப்பானியரின் தேசபக்தி

ஜப்பானியர்கட்குத் தேசபக்தி ரத்தத்திலேயே ஊறியிருக்கிறது. நாம், நமது நாடு என்ற உணர்ச்சி ஜப்பானியர்கட்கு மிக அதிகம். சமயம் நேர்ந்த காலத்து நாட்டிற்காகத் தங்களையும் தங்கள் உடமைகளையும் தியாகம் செய்ய ஜப்பானியர் ஒரு போதும் பின் வாங்கியதில்லை. அவர்கட்குள் ஆயிரக்கணக்கான அபிப் பிராய பேதங்கள் இருக்கலாம். ஆனல் அவர்களின் லட்சியம் ஒன்று. அந்த லட்சியத்தை அடைவதற்கு தியாகம் செய்வதற்கோ அல்லது விட்டுக் கொடுப்ப தற்கோ தயங்கியதே யில்லை.

அதிர்ஷ்ட வசமாக ஜப்பானியர்கட்கு தேசபக்தி யும் ராஜபக்தியும் ஒன்ருக அமைந்திருக்கின்றது. தேசத்தை எவ்வளவு தூரம் நேசிக்கின்ருர்களோ அவ் வளவு தூரம் ராஜனையும் நேசிக்கின்ருர்கள். அவர்கள் ராஜபக்தி. உடையவர்களா யிருக்கின்ருர்கள் என்று கூறுவதை விட ராஜப் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் என்று கூடக் கூறிவிடலாம். சென்ற இரண்டாயிரத்தைந்நூறு ஆண்டுகளாக ஜப்பானில் ஒரே பரம்பரையினர் ஆட்சி செலுத்தி வருகின்றனர். உலகத்தில் எந்தத் தேசத்தி லும் இத்துணை ஆண்டுகள் தொடர்ந்து ஆட்சி நடத்தும் அரச பரம்பரையினரைச் சரித்திரம் அறியாது. சரித் திரம் அறியாத இப்பெருமையினை எண்ணி எண்ணி ஜப்

பானியர் மகிழ்கின்றனர். இப்பொழுது ஆட்சி செலுத்தும் அரசர் 124-வது தலை முறையாகும். புதிதாய்ப் பிறந்துள்ள இளவரசர் 125-வது தலைமுறை. புதிய இளவரசர் பிறந்தநாளில் ஜப்பானியர் கொண்ட பெரு மகிழ்ச்சி எல்லையற்றதாகும்.

ஜப்பானின் முன்னேற்றம் சென்ற அறுபது ஆண்டுகளுக் குள்ளாகத் தான். இந்த இடைக் காலத்தில் தங்களின் தேசபக்தியைச் செய்கையிற் காட்டுவதற்கு ஜப்பானியர்கட்குப் பல சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. கேட்கும் தோறும் ரத்தம் கொதிக்கத் தகுந்த பல தியாகங்களை அவர்கள் செய்துள்ளனர். அவைகளிற் சில நிகழ்ச்சிகள் வருமாறு.

க. மாணவர்களின் கடிதம்.

1932ம் வருஷம், ஜனவரி முதல் தேதி, ஒகாயாமா வி லுள்ள மத்தியப் பள்ளிக்கூடத்தின் ஓர் அறையில் ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் கூட்டம் நடைபெற்றது. அங்கிருந்த இருபத்தேழு மாணவர்களும் மிக அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். அதில் ஒரு மாணவன்மெதுவாக எழுந்து "நண்பர்களே! ஒரு முக்கியமான விஷயமாக நாம் இங்கு கூடியுள்ளோம். நாட்டன்பை நமது உள்ளத்தில் வளரச் செய்த மேஜர் யாமமோட்டோ நாளைய தினம் மஞ்சூரியா யுத்தத்திற்குச் செல்கின்றார். அவர் சில தினங்கட்கு முன் நம்மை ஒரு மலைக்கு அழைத்துச்

சென்று அருமையான பிரசங்கம் செய்ததை நீங்கள் மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். அவருக்கு நாம் எவ்வளவு தூரம் கடமைப் பட்டிருக்கிருக்கின்றோம் என்பதை வார்த்தைகளால் கூற முடியாது.

"அவர் இப்பொழுது யுத்தகளத்திற்குச் செல்கின்றார். துரதிர்ஷ்டவசமாக நாம் அவரை வழியனுப்ப முடியாமல் இருக்கின்றோம். நாம் நமது பாடங்களைப் படிக்காது, பள்ளிக்கூட நேரத்தில் அவரை வழியனுப்பச் செல்வது முறையல்ல. என்றாலும் அவர் மீது நாம் கொண்டுள்ள உண்மையன்பினைக் காண்பிப்பதற்கு நாம் ஏதாவது செய்யவேண்டு மென்பதை நான் அதிகமாய் உணர்கின்றேன். எதைச் செய்தால் தகுதியாக இருக்கு மென்பதை நாம் யோசிப்போம். இப்பொழுது இவ் விஷயத்தை உங்கள் யோசனைக்கு விட்டிருக்கின்றேன்" என்று கூறி யமர்ந்தான்.

சில நிமிஷ நேரம் மாணவர்கள் தங்களுக்குள்ளாக ஆலோசித்தனர். ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். பின்னர் கூட்டம் கலைந்தது.

மறுநாள் மேஜர் யாம மோட்டோ தனது அழகிய ராணுவ உடையுடன் கம்பீரமாகத் தனது வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தார். மஞ்சூரியாவில் செய்ய வேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றியே அவர் மனம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. அவர் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்

ததும், அவருக்கு ஒரு கடிதம் கிடைத்தது. இது ஒக யாமா மத்தியப் பள்ளிக்கூடத்து ஐந்தாவது வகுப்பு மாணவர்களிட மிருந்து வந்த கடிதமாகும். அமைதி யாக அக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தார். அதில் பின் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

"மேஜரவர்களே! தாங்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப் படும் இம் முக்கிய சந்தர்ப்பத்திலே தங்களை வழியனுப்ப இயலாமைக்குப் பெரிதும் வருந்துகின்றோம்.

நீங்கள் வீரமுடன் போர்புரிந்து பெருமையடைய வேண்டுமென்பதே எங்களின் உண்மையான ஆவல்.

நீங்கள் வெற்றிமாலை சூடி இங்கு விரைவில் வரு வதைக்காண விருப்பமுடையவர்களா யிருக்கின்றோம்"

இக் கடிதத்தைக் கண்டதும் மேஜரின் கண்களி லிருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று. ஏன்? இக்கடிதம் கடை களில் விற்கப்படும் சிவப்பு மையினால் எழுதப்பட்டதல்ல. மாணவர்களின் ரத்தத்தினால் எழுதப்பட்டது. இதனைப் படிக்க படிக்க மேஜரின் உள்ளத்திலே பல உணர்ச்சிகள் உண்டாயின. இக் கடிதத்தைப் பத்திரமாக மடித்து, தனது இதயத்திற்கருகே யுள்ள சட்டைப் பையில் வைத் துக்கொண்டார். இதயத்திலெழுந்த பேருணர்ச்சிகளை யெல்லாம் மிகுந்த கஷ்டத்துடன் அடக்கிக்கொண்டார்.

சேர்ரி பிளாஸம்
(ஜப்பானின் தேசீயப் புஷ்பம்)

மேஜர் யாமமோட்டா மாணவர்கள் எழுதிய கடிதத்தைப்
படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்

2. யுத்தவீரனின் குல்லா.

ஓகிபா ரயில்வே ஸ்டேஷனில் பெருங் கூட்டம். மஞ்சூரியா யுத்தத்திற்குச் செல்லும் ராணுவ வீரர்கள் ரயிலில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். பான்சே! பான்சே! (பத்தாயிரம் ஆண்டு) என்ற சப்தம் கிளம்பியது. "உங்கள் நாட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை மறவாதீர்கள்! உங்கள் குடும்பங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள்" என கூட்டத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் குரல்கள் கேட்டன. கடைசியாக ரயிலும் புறப்பட்டது. ஆனால் ஒரு யுத்த வீரன் கையில் வைத்திருந்த குல்லா கீழே விழுந்து விட்டது. 'யுத்த வீரனின் குல்லா, சீக்கிரமாக எடுங்கள்' என்று பொது மக்கள் கூச்சலிட்டனர். அங்கிருந்த ஒரு இளைஞன் அக்குல்லாவைக் கையிலெடுத்தான். பக்கத்திலிருந்த மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி ரயிலைப் பிடிக்கத் தொடங்கினான். எதிர்பாராத விதமாக ரயிலும் மோட்டார் சைகிலும் போட்டி போட்டு ஓடத் தொடங்கின. இதனை ரயில்வே ஸ்டேஷனில் நின்று கொண்டிருந்த ஜனங்கள் அனைவரும் கண்டு கைதட்டி சந்தோஷ ஆரவாரம் செய்தனர். மோட்டார் சைகிளில் சென்ற இளைஞன் வேகமாகச் சென்று ரயிலை நெருங்கினான். அந்தக் குல்லாவைத் தனது கையால் உயரத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். குறிப்பிட்ட யுத்த வீரன் ரயிலிலிருந்த படியே அந்தக் குல்லாவை எடுத்துக்கொண்டு, வணங்கி 'நாட்

டுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைத் தவருது செய்வேன்' எனக் கூறி கை குலுக்கினுன். இக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொதுமக்கள் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி யடைந்திருப்பார்கள்?

3. வீரனின் மனைவி.

சீனுவிலும் மஞ்சூரியாவிலும் யுத்தம் நடந்த பொழுது தாய் நாட்டிலுள்ள பெண்கள் பலர் அருந் தியாகங்கள் செய்துள்ளார்கள். அவர்களிலே ஜெனரல் நோகியின் மனைவியான திருமதி. நோகி ஒரு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்ருர்.

1929 செப்டம்பரில், ஒஸாக்கா நகரிலே நோகி தம்பதிகட்கு விவாகம் நடைபெற்றது. சாதாரணமாக கதைகளிலே தம்பதிகள் மலரும் மணமும் போலவும், நகமும் சதையும் போலவும் வாழ்க்கை நடத்தினுர்கள் எனப் படிக்கின்ருேம். உலகத்திலே எத்துணை தம்பதிகள் இவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்துகின்ருர்கள் என்பது நமக்குத் தெரியாது. அப்படி வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் இருந்தால் அந்த வரிசையிலே நோகி தம்பதிகளையும் சேர்க்கலாம். அழகும் இளமையும் அறிவும் நிறைந்த இவ்விருவரும் இன்ப வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் என்று கூறுவது மிகையாகாது.

இன்பத்திலே துன்பமும், துன்பத்திலே இன்பமும் உண்டாவது உலக இயற்கை. நோகி தம்பதிகளும்

இவ்விதிக்குப் புறம்பானவர்கள் அல்ல. 1931 டிசம்பர் முதல் வாரத்தில் மஞ்சூரியாவுக்குப் புறப்பட வேண்டுமென ஜெனரல் நோகிக்கு உத்தரவு கிடைத்தது. இன்ப மயமான இல் வாழ்க்கையினின்று பிரிவது என்பது நோகிக்கு மனச் சஞ்சலத்தை அளித்தது. என்றாலும் நாட்டுக்காகத் தொண்டுசெய்யக் கிடைத்திருக்கும் அரிய தருணத்தை இழப்பதற்கு நோகி துணியவில்லை. தான் புறப்படவேண்டிய நாள் நெருங்கிற்று. நோகியின் உள்ளத்திலும் ஆயிரக் கணக்கான எண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன.

மறுநாட் காலையில் புறப்படவேண்டும். தனது மனைவியிடம் எவ்வாறு இவ்விஷயத்தைக் கூறுவதென்று ஜெனரல் நோகி திகைத்தான். அன்று மாலை நான்கு மணிக்கு தனது மேஜையின் மீது தனக்குக் கிடைத்த உத்தரவை வைத்துவிட்டு வெளியே சென்றான்.

திருமதி. நோகி தற்செயலாக அவ்வுத்தரவைப் படித்துப் பார்க்க அவள் மனதிலே பல உணர்ச்சிகள் உண்டாயின. திடீரென்று அவள் முகம் பிரகாசமடைந்தது. ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அதற்குள் நாற்பது யென் நோட்டுகளை வைத்தாள். சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். கதவுகளைத் தாளிட்டாள். அவள் கண்கட்கு கூரிய வாளொன்று தென்பட்டது. அதனைக் கயிலேந்திய வண்ணமாய் "ஏ! கூரிய வாளே!

உனது பெருமையை எனது கணவர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். எனதுகணவரின் மூதாதைகள் எவ்வாறு உன்னை போற்றி வளர்த்தனர் என்பதையும் அறிவேன். எத்தனையோ யுத்தங்களிலே எதிரிகளை நீ சேதப்படுத்தியிருக்கின்றாய். இப்பொழுது என்னைக் கொல்வற்கே உன்னை உபயோகிக்கின்றேன்" எனக்கூறி அக்கூரிய வாளைத் தனது மார்பிலே குத்திக்கொண்டு கீழே விழுந்தாள். அவள் உடம்பிலிருந்து ரத்தம், காட்டாற்று வெள்ளம்போலப் பெருகியது. (தற்கொலை பாவம் என நம் நாட்டில் எண்ணுகின்றோம். ஆனால் ஜப்பானியர் தற்கொலையைக் கௌரவம் எனக் கருகின்றனர்.)

வெளியே சென்றிருந்த ஜெனரல் நோகி அந்திப் பொழுதினிலே தமது இல்லத்தை யடைந்தார். வழக்கத்திற்கு மாறாக வீட்டுக் கதவுகள் தாளிடப் பெற்றிருந்தன. புன் முறுவல் பூக்கும் முகத்துடன் இன்மொழிகள் கூறும் அன்புறு மனைவி வழக்கம்போல முன் வாயிலில் நிற்பதை அவர் காணவில்லை. கதவைத் தட்டினார்; பதிலில்லை. மீண்டும் தட்டினார்; அரை மணி நேரம் காத்திருந்தார்; பதில் ஒன்றையும் காணோம். ஆத்திரமாக வீட்டுக்கதவைத்தகர்த்தெரிந்தார். அந்தோ! அவர் கண்ட காட்சி என்ன? தமது அன்புறு மனைவி, அழகிய மனைவி இரத்த வெள்ளத்திலே மிதப்பதைக் கண்டார். அவ்வீர நங்கையின் மார்பிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கினார். உயிரற்றுக் கிடந்த உண்மை

தனது அருமை மனைவி இரத்தவெள்ளத்தில் மிதப்பதைக்
கண்டார் ஜெனரல் நோகி

மனைவியின் நிலை கண்டு உள்ள முருகினார். மனம் பதைத்தது. கை கால்கள் நடுங்கின. செய்வதின்ன தென்று தெரியாது திகைத்தார். கைகளைப் பிசைந்தார். மேஜையின் மீதிருந்த கடிதம் அவர் கண்களில் பட்டது. சட்டென்று அக்கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்தார். மங்கிய பார்வையுடன் அதனைப் படித்தார். அக்கடிதத்தில்,

அன்புள்ள காதல !

எனது இதயத்தில் மகிழ்ச்சி நிரம்பியிருக்கிறது. உங்களைப் பாராட்டுவதற்கு எனக்கு வார்த்தைகள் கிடைக்கவில்லை. நாளையதினம் நீங்கள் ரணரங்கத்திற்குச் செல்வதற்கு முன்னே, இன்று தினம் நான் இவ்வுலகை விட்டுச் செல்கின்றேன்.

குடும்பத்தைப்பற்றிய கவலை இனி உங்கட்கு வேண்டாம். இனி அக் கவலைக்கும் இடமில்லை. நான் சக்தியற்றவளாக விருக்கின்றேன். என்றால் இயன்றதைச் செய்துள்ளேன். அதனால் நீங்களும் உங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் கவலையற்று நாட்டுக்காகப் போர் புரியலாம். நான் விரும்புவதெல்லாம் அதுதான். வேறொன்றுமில்லை.

உங்கள் அன்பிற்கு வணக்கம். என் வாழ்க்கை மிகவும் இன்பமாயிருந்தது. இவ்வுலகம் அநித்தியமாய் இருந்தபோதிலும் அடுத்த உலகம் நித்திய மென்று

கூறுகின்றனர்கள். இன்னும் சில காலத்தில் நீங்கள் அங்கு வந்து என்னிடம் சேர்ந்துகொள்ளலாம். தங்கட்காக நான் அங்கு காத்துக்கொண்டிருப்பேன்.

என் பெற்றோர்கட்கு என் பணிவான வணக்கத்தைக் கூறுங்கள். அவர்கட்கு முன் நான் இவ்வுலகை விட்டுச் செல்வதற்காக என்னை மன்னிக்குமாறும் அவர்களிடம் கூறுங்கள்.

மஞ்சூரியாவில் குளிர் அதிகம் என்று கூறுகின்றனர்கள். எனவே உங்கள் உடம்பை ஜாக்கிரதையாக கவனித்துக்கொள்ளுங்கள்.

இக் கடிதத்துடன் நாற்பது யென் வைத்துள்ளேன். யுத்தகளத்திற்குச் சென்றதும் அங்குள்ள வீரர்கட்கு இதனைக் கொடுங்கள்.

நீங்கள் வெற்றியடைய வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

உங்கள்

உண்மையுள்ள மனைவி

என்றெழுதப்பெற்றிருந்தது. இக் கடிதத்தை ஜெனரல் நோகி பன்முறை படித்தார். தமது மனைவி தற்கொலை செய்துகொண்ட விஷயத்தை மேலதிகாரிகட்குத் தெரிவித்தார்.

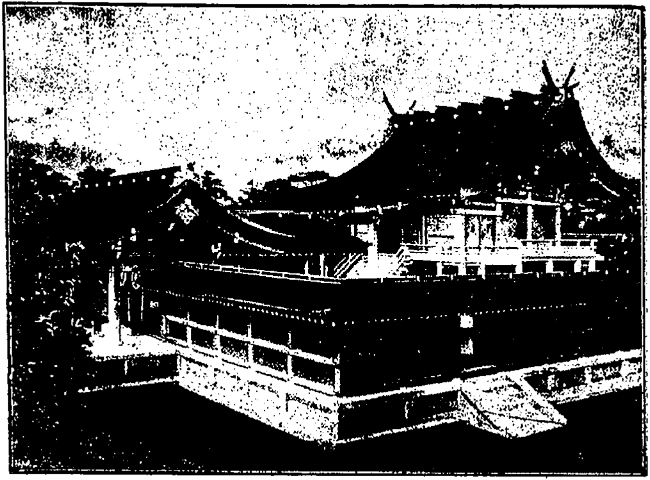

டோக்கியோ நகரிலுள்ள "மேஜி ஷ்ரைன்" ஆலயம்

சில நிமிஷ நேரங்களில் சேனைத் தலைவரும் சில யுத்த வீரர்களும் ஜெனரல் நோகி வீட்டிற்கு வந்தனர். அவர்கள் எதற்கும் அஞ்சாத யுத்த வீரர்கள் தான். என்றாலும் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கிடக்கும் திருமதி. நோகியைக் கண்டதும் தங்களை யறியாமலே கண்ணீர் விட்டனர். சேனைத்தலைவர் ஜெனரல் நோகியை நோக்கி "உங்கள் துன்பத்தை யடக்கிக் கொள்ளுங்கள் இன்னும் ஒரு வாரம் உங்கட்கு ஓய்வு தருகின்றோம். அதற்குள்ளாக உங்கள் குடும்ப விஷயங்களை ஒழுங்கு செய்து கொண்டு பிரயாணத்திற்குத்தயாராக விருங்கள்" என்று கூறினார்.

ஜெனரல் நோகி இதற்கிசைய வில்லை. இனிக் குடும்பத்தில் தமக்கொன்றும் வேலையில்லை யென்றும், தமது மனைவியின் விருப்பத்திற்கிணங்க குறிப்பிட்ட காலத்தில் தாம் புறப்பட வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்திக் கூறவே, சேனைத்தலைவரும் அதற்கு இணங்கினார்.

மறுநாள் ஓஸக்கா ரயில்வே ஸ்டேஷனில் பெருங் கூட்டம். மஞ்சூரியா செல்லும் யுத்த வீரர்கள் ரயிலில் ஏறினர். ஜெனரல் நோகியும் ஒரு வண்டியில் அமர்ந்திருந்தார். திருமதி. நோகி தற்கொலை செய்து கொண்ட விஷயம் ரகசியமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தபடியால் சிலர் தவிர பெரும்பாலோருக்கு இவ்விஷயம் தெரியாது. அங்கு கூடி நின்ற பொது மக்கள் யுத்த வீரர்களை வாழ்த்-

தினர். தேசிய கோஷங்கள் செய்தனர். ஆனால் ஜெனரல் நோகி, தனது மனைவி பிரிவுபசாரமாகக் கொடுத்த பரிசிலை நினைந்து நினைந்து உருகினார். ஆம், திருமதி. நோகி தமது ஆருயிரையே பரிசிலாகக் கொடுத்தாள் அல்லவா?

4. வீரத்தாய்.

மாலை ஏழு மணி. ஷிகா ஜில்லாவைச் சேர்ந்த டாகா கோயிலில் ஒரு கிழவி கையில் ஒரு மூட்டையுடன் நின்றாள். அவளுக்கு வயது எழுபதுக்குமேலிருக்கலாம். அவள் முகம் பிரகாசமாயிருந்தது. முறைப்படி கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்தாள்.

"எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்" என்றார் அர்ச்சகர்.

"நான் ஹிசாய் எனும் ஊரிலிருந்து வருகின்றேன். என் பெயர் இஸாநோகன். எனது குமாரன் சடகிச்சி. அவன் இப்பொழுது கொரியாவில் ருய்சான் பட்டாளத்தில் தொண்டு செய்கின்றான். அவன் சமீபத்தில் யுத்தகளத்திலே படைகளின் முன்னே செல்லப்போவதாக எழுதியிருந்தான். அவன் முன் வரிசைக்குச் செல்லுமுன்னே ஒரு பரிசை அனுப்ப விரும்புகிறேன். அவன் நாட்டின் பெருமையை நிலை நாட்டி யுத்தகளத்திலே வீர மரணம் அடைய வேண்டுமென்பதுதான் எனது ஆவல். இறந்த பின் அணிய வேண்டிய இக் கயிற்றை அவனுக்கு இப்

பொழுது அனுப்ப முடிவு செய்திருக்கின்றேன்" என்று திருமதி இஸாநோகன் கூறினர்.

பின்னர் தனது மூட்டையிலிருந்த அக் கயிற்றை எடுத்து அர்ச்சகரிடம் கொடுத்து ஆசீர்வதிக்குமாறு வேண்டினள். நேரமாய்விட்டபடியால் மறு நாள் வருமாறு அர்ச்சகர் கூறினர்.

திருமதி இஸாநோகனுக்கு அவ்வூர் புதிது. யாரையும் தெரியாது. என்ன செய்வது? எங்கே தங்குவது என யோசித்தாள். இவள் வரலாற்றை அர்ச்சகர் மூலம் கேள்விப்பட்ட ஓர் அன்பர் இவ்வம்மையாரைத் தமது வீட்டிற்கு அழைத்துச்சென்று நீராட்டி உணவளித்தார்.

மறு நாட் காலை ஐந்து மணி. குளிரும் அதிகம். எழுபது வயதுக்கு மேற்பட்ட இவ்வம்மையார் கோயிலை அடைந்தார். அர்ச்சகரும் கயிற்றிற்கு ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

அக் கயிற்றைப் பார்த்து திருமதி இஸாநோகன் பின் வருமாறு கூறினர்:

"அருமை மகனே! நீ உயிரோடு திரும்பிவருவதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இக் கயிற்றை அணிந்து யுத்தகளத்திற்குச் செல்! நமதருமைத் தாய்நாட்

டிற்கு உன்னலான சேவையைச் செவ்வையாகச்செய் ! நீ வீரனக இற ! உனது எலும்புகளையும் சாம்பலையும் தான் நான் எதிர் பார்க்கின்றேன்''

ஆம் ! வீரத்தாய்மார்கள் வயிற்றிலே வீரர்கள் பிறப்பது இயற்கைதானே !

5. யாத்திரை வாசி.

மஞ்சூரியா யுத்தம் நடைபெறுகிறது. ஒரு நாட் காலை, ஒஸக்கா நகரில் யுத்த மந்திரி காரியாலயத்தின் முன்னே பன்னிரண்டு வயதுள்ள இளஞ்சிறுமி, கையில் ஒரு புத்தகத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். இப் பெண் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஐந்தாவது வகுப்பில் பயிலும் மாணவி. இவள் பெயர் மிஸ் ஹிதேகோ.

யுத்த மந்திரியைப் பார்ப்பதற்கு இவள் ஏற்கனவே அனுமதி வாங்கவில்லை. என்ற போதிலும் மந்திரியைப் பார்க்க இவள் விரும்பினள். "கனம் மந்திரியவர்களை நான் பார்க்கலாமா? குளிர் மிகுந்த மஞ்சூரியாவில் போர் புரியும் தளபதி ஹென்ஜோவுக்கு நான் சில சாமான்கள் அனுப்ப விரும்புகின்றேன்'' என மிக அமைதியுடனும் பணிவுடனும் கூறினள் மிஸ் ஹிதேகோ. இவள் முகம் பிரகாசத்துடன் விளங்கிற்று.

இவள் வருகை யுத்தமந்திரிக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. குழந்தைகள் மீது எல்லையற்ற அன்புடைய மந்திரி இச்

சிறிய சீமாட்டியை வரவேற்க வாயிற்படிவரை வந்தார். "சிறிய பெண்ணே! வருக!" என்று கூறி மிஸ் ஹிதேகோவின் கையைப் பிடித்து தமது அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். "தங்களிடம் நான் ஒரு உதவி வேண்டுகின்றேன்" என்றாள் மிஸ் ஹிதேகோ.

"தங்களுக்கு நான் என்னசெய்யக்கூடும்?" என்றார் யுத்த மந்திரி.

"குளிர் மிகுந்த மஞ்சூரியாவிலே நமது யுத்த வீரர்கள் தீவிரமாகச் சண்டை செய்கின்றார்களென எங்கள் ஆசிரியர் கூறினர். நாங்களும் பெரியவர்களானவுடன் மஞ்சூரியாவிலுள்ள வீரர்களைப்போல எங்கள் கடமையைச் சரியாகச் செய்ய வேண்டும் எனவும் எங்கள் ஆசிரியர் கூறினர்.

ஆனால் நான் ஒரு பெண்ணாக இருக்கின்றேன். இயற்கையில் நான் ஒரு யுத்தவீரனாகமுடியாது. எனவே நான் பல கோயில்கட்குச் சென்று, நமது யுத்த வீரர்கள் பூரண நலத்துடனும் பெரும் வெற்றியுடனும் திரும்பிவர வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்ய விரும்பினேன்.

எனது விருப்பத்தை எனது அன்னையிடம் கூற அவள் உடனே சம்மதித்தாள். பின்னர் 123 கோயில்களுக்கு யாத்திரை செய்தேன். கடைசியாக மெஜி கோயிலுக்குச்சென்றேன். நான் சென்றதற்கு அடையாளமாக

யாத்திரைவாசி

ஒவ்வொரு கோயிலினுடைய முத்திரையும் இப்புத்தகத்தில் காணப்படும். இதனை அன்பு கூர்ந்து தளபதி ஹெறன்ஜோவுக்கு அனுப்ப வேண்டுகின்றேன் என்றாள் மிஸ் ஹிதேகோ.

இவைகளை எல்லாம் அமைதியுடன் உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த யுத்த மந்திரி நாற்காலியினின்றும் எழுந்து "வந்தனம்...............வந்தனம்.................. சிறிய சீமாட்டியே..............." என்றார். அதற்குமேல் அவரால் ஒன்று கூற முடியவில்லை.

இந்த உருக்கமான நிகழ்ச்சியை கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஏனைய உத்தியோகஸ்தர்கள் அப்படியே த்யங்கி நின்றனர்.

இதனைக் கேட்ட பொழுது மஞ்சூரியாவிலுள்ள போர் வீரர்கள் எத்தகைய உணர்ச்சியைப் பெற்றிருப்பார்கள் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்?

6. இரு சிறுமிகள்

குளிர் காலம். புலர் பொழுது. காலை ஐந்துமணிக்கெல்லாம் டோக்கியோ நகரின் ஒரு பகுதியில் இரு சிறுமிகள் 'நட்டோ நட்டோ' எனக் கூவினர். (நட்டோ என்பது ஒருவகை உணவுப் பொருள்.) இவர்கள் யார்? ஜப்பான் முழுதும் பெருமையாகப் பேசப்படுகிற இளந் தேசீயத் தொண்டர்கள் இவர்கள்தான்.

ஜப்பான் சக்ரவர்த்தினி காயமடைந்த யுத்த வீரர்களைக் காண வைத்தியசாலைக்கு வந்தபொழுது பிரதம வைத்திய அதிகாரி இவ்விரு தேசியத் தொண்டர்களையும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். இவர்கள் எஸ். வுஸுக்கி என்ற தச்சரின் குமாரிகள். ரித்ஸுகோவுக்கு வயது பதினான்கு. அவள் தங்கை மிஸாகோவுக்கு வயதுபத்து. இருவரும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூட மொன்றில் கல்வி பயின்றனர்.

இச்சிறுமிகள் எவ்வாறு சிறந்தத் தேசியத் தொண்டர்களானார்கள் என்பதைக் கவனிப்போம்.

ஒரு நாள் ரித்ஸுகோ தமது தந்தையை யணுகி "அப்பா! மிகவும் குளிராய் இருக்கிறது! எனக்கு ஒரு ஓவர் கோட் வாங்கித் தருகிறாயா?" என்று கேட்டாள்.

அவள் தந்தை சிறிது மௌனமாயிருந்தார். பின்னர் தமது குழந்தையை நோக்கி "என்னருமை ரித்ஸுகோ! தங்களின் தாய் நாட்டுக்காக எத்தகைய ஓவர் கோட்டும் இல்லாமல் ரணகளத்திலே போர்புரியும் ஜப்பானிய யுத்த வீரர்களைப் பற்றி நீ நன்கறிவாய் என நினைக்கின்றேன். நடுக்கும் குளிரிலே, எத்தகைய குறைகளையும் கூறாது இவ்வீரர்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்கின்றனர். இங்கிலையில் டோக்கியோ நகரில் இருந்துகொண்டு ஓவர் கோட் வேண்டுமெனக் கேட்க நீ வெட்கப்பட வில்லையா? மஞ்சூரியாவில் இவ்வீரர்கள்

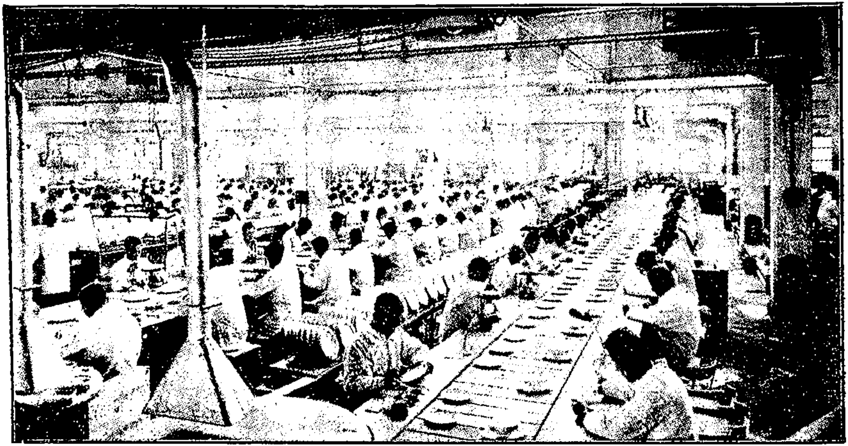

நகோயா நகரில் மட்பாண்டம் செய்யும் தொழிற்சாலை

இருக்கும் நிலையில் நீ இருப்பதாக நினைத்துக் கொள். டோக்கியோவைவிட மஞ்சூரியாவில் குளிர் பத்துப்பங்கு அதிகமாயிருக்குமே?" என்றார்.

புத்திசாலித்தனமுள்ள இவ்விளஞ்சிறுமி தந்தையின் வார்த்தைகளை உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். தந்தை கூறிய அனைத்தையும் உணர்ந்தாள். பின்னர் தந்தையை நோக்கி "தயவு செய்து மன்னியுங்கள்! இனி மேல் உங்களை ஓவர் கோட்டுக்காகத் தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக நீங்கள் ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும்" என்றாள் ரித்ஸ்கோ.

" நான் என்ன செய்யக்கூடும் ?"

" நான் சிறிது பணம் சேர்த்து மஞ்சூரியாவி லுள்ள யுத்த வீரர்களுக்கு அனுப்பி அவர்களுக்கு மகிழ் ச்சி யுண்டாக்க விரும்புகின்றேன் "

" எப்படி நீ பணம் சேர்க்கப் போகிறாய் ?"

" எனது தங்கையும் நானும், பள்ளிக்கூட நேரந் தவிர மீதி நேரங்களில் நட்டோ விற்பதின் மூலம் பணம் சேர்ப்போம். நாங்கள் அம்மாதிரி செய்யலாமா?"

சுஸுக்கியின் முகம் பிரகாசமடைந்தது. அவன் உள்ளத்தில் ஓர் வித சந்தோஷ உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. தனதருமைக் குழந்தைகளை அவர்களிஷ்டம் போல் செய் யும்படி அன்பொழுகக் கூறினன்.

அன்று முதல் ரித்ஸ்கோவும் மிஸாகோவும் நட்டோ விற்க ஆரம்பித்தார்கள். சில தினங்கட்குப் பிறகு மிஸா கோ தனது சகோதரியை நோக்கி "அக்கா! நமது பாங் கில் இரண்டு யென், தொண்ணூற் றைந்து சென் இருக் கிறது. இதனை ஏன் அனுப்பக் கூடாது" என்றுள். அந்தச் சிறுமிகளின் பாங்க் எது தெரியுமா? ஒரு சிறு மூங்கிற் குழாய் தான்.

இவ்விரு சகோதரிகளும் புன்சிரிப்புடன், கடமையை ஒரு சிறிது நிறைவேற்றிய சந்தோஷத்துடன் யுத்த மந்திரி காரியாலயத்திற்குச் சென்றனர். அங்கு ஒரு அதிகாரி உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டனர். அவர் மேஜை யின் மீது இப்பணத்தை வைத்து விட்டு "நாங்கள் சம் பாதித்த இச்சிறு தொகையை மஞ்சூரியாவிலுள்ளயுத்த வீரர்கட்கு அனுப்புவதற்காகக் கொண்டு வந்துள்ளோம். அன்பு கூர்ந்து இதனை அனுப்புங்கள்" என்றுள் ரித்ஸ்கோ.

அவ்வதிகாரி ஆச்சரியத்தோடு இச்சிறுமிகளை ஏற இறங்க உற்று நோக்கிய பின்னர் "உங்கள் பெய ரென்ன?" என்று கேட்டார்.

"அதை சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை" எனப் படபடப்புடன் கூறினுள் இளஞ்சிறுமி மிஸாகோ.

பின்னர் அவ்வதிகாரி இச்சிறுமிகளின் பெயர்களை யும் விலாசத்தையும் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டார்.

அவர்களின் அன்பிற்கும் அனுதாபத்திற்கும் வந்தனம் கூறினர்.

"சென்று வருகின்றோம். இன்னும் சில தினங்களில் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்துக் கொண்டு வருகின்றோம்" என்று கூறிக்கொண்டே இவ்விரு இளம் தேசத் தொண்டர்களும் யுத்த இலாகா காரியாலயத்தை விட்டு வெளியேறினர்.

சில தினங்கள் சென்றன. ரீத்ஸ்கோவுக்கும் மிஸா கோவுக்கும் ஒரு பார்சல் கிடைத்தது. அதனை உடைத்துப் பார்க்கையில் ஒரு தையல் மிஷினும் ஒரு பென்னும் காணப்பட்டது. இந்தப் பார்சல் ஒரு யுத்த வீரனுடைய மனைவியிடமிருந்து வந்தது. அதிலிருந்த கடிதத்தில் பின் வருமாறு காணப்பட்டது:—

"மஞ்சூரியாவிலுள்ள என் கணவருக்கு தாங்கள் சிறுபோர்வை (இச்சிறுமிகள் பணத்திலிருந்து யுத்த இலாகாக் காரியாலயத்தார் இச்சிறுமிகள் பெயரால் ஒரு போர்வை வாங்கி யனுப்பினர்) அனுப்பிய மைக்காக நன்றி செலுத்துகின்றேன். எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு இத்துடன் ஒரு தையல் மிஷினும் ஒரு பென்னும் அனுப்பியிருக்கின்றேன். தையல் மிஷின் நீங்கள் கற்றுக்கொள்வதற்கு உபயோகப்படலாம். பணத்தைக் கொண்டு இனிய தின்பண்டங்கள் வாங்கி தின்று இன்புறுங்கள்."

இக்கடிதத்தைப் பார்த்ததும் ரித்ஸூகோவுக்கும் மிஸாகோவுக்கும் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. எதிர்பாராத விதமாக வந்த இப்பரிசில்களைப் பெற்றுக் கொள்வதால் தங்களின் மாசற்ற தேசீய உணர்ச்சிக்குப் பங்கம் விளையுமெனக் கருதினர். திடீரென்று அவர்களுக்கு ஒரு எண்ணம் உதித்தது. தையல் மிஷினை விலைக்கு விற்றனர். அப்பணத்துடன் தங்களிடமிருந்த ஒரு யென் நாணயத்தையும் சேர்த்து இனிய "கேக்கு" கள் வாங்கினர்.

டோக்கியோவிலுள்ள பிரபல வைத்தியசாலையொன்றுக்கு, இச்சிறுமிகள் சென்றனர். அங்குள்ள தலைமையதிகாரியை அணுகி யுத்தத்தில் காயமடைந்த வீரர்கட்கு பரிசளிக்க வந்திருப்பதாகவும், அதற்கு அனுமதிக்க வேண்டுமென்றும் கூறினர். அவரும் இசைந்தார். இவ்விரு சிறுமிகளும் புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் வைத்தியசாலையின் உள்ளே சென்று இவ்வினிய கேக்குகளை வினியோகித்தனர். இவர்கள் கொடுத்த கேக்குகள் மிகக்குறைவு என்றாலும் இவர்கள் பூரண அன்புடன் இவைகளைக் கொடுத்ததால் யுத்த வீரர்கள் மிக ஆர்வத்துடன் கேக்குகளைப் புசித்தனர்.

சென்றன சில நாட்கள். வைத்திய சாலையில் இச்சிறுமிகளால் இனிய கேக்குகள் கொடுக்கப் பெற்ற ஒரு யுத்த வீரன் தபால் மூலமாக இச்சிறுமிகளுக்கு ஐந்து

தேசபக்தி நிறைந்த இச் சகோதரிகள்
வைத்தியசாலை அதிகாரியைக் கண்டு பேசுகின்றனர்.

யென் அனுப்பினன். அவனுடைய கடிதத்தில் சிறுமிக ளின் போன்பிற்கு நன்றி செலுத்துவதாகவும், அவர்கள் நன்கு பயின்று சிறந்த பெண்களாகத் திகழவேண்டு மென்பதே அவனுடைய பிரார்த்தனை யென்றும் காணப் பட்டது. இக்கடிதமும் பணமும் இச்சிறு தேசபக்தர்கள் மனதைக் கலக்கியது. என்றாலும் கடைசியில் ஒரு முடி வுக்கு வந்தனர்.

ஐந்து யென்னுக்கும் அழகிய புஷ்பங்களை வாங்கிக் கொண்டு வைத்தியசாலைக்குச் சென்று காயமடைந்த யுத்த வீரர்கட்கு இவைகளை வழங்கினர் இச்சிறுமிகள் ! இவர்களின் பெருமையைப் பேசுவதிலே தான் இன்று ஜப்பானியர் பெருமையடைகின்றனர் !

7. குழந்தைகளின் நன்கொடை.

மாஸ்டர் கொய்ச்சியும் அவன் தங்கை ஹிரோகோ வும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலே படிப்பவர்கள். கொய்ச்சிக்கு வயது எட்டு. ஹிரோகோவுக்கு வயது ஆறு. மஞ்சூரியாவிலே யுத்த வீரர்கள்படும் துன்பங் களை இவர்கள் கேட்டனர். மனமிளகிற்று. ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டு மெனத் தீர்மானித்து ஐந்து யென் ஐம்பது சென் சேர்த்தனர். இதனை யுத்த மந் திரி காரியாலயத்தில் சேர்த்து மஞ்சூரியாவுக்கு அனுப் பும்படி வேண்டினர். அதனுடன் கொய்ச்சியும், ஹிரோ கோவும் இரு கடிதங்கள் வைத்திருந்தனர். கொய்ச்சி

யின் கடிதம் வருமாறு:- "குளிரினால் ஏற்படும் அசௌகரியங்களினாலும் யுத்தத்தில் ஏற்படும் காயங்களாலும் நமது வீரர்கள் துன்புறுவதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். என்னாலியன்ற சிறு பரிசை இத்துடன் அனுப்பியுள்ளேன்"

மிஸ் ஹிரேகோ ஆறு வயதுச் சிறுமியல்லவா? அவள் மிகப் பிழையுடன் சிறு கடிதம் எழுதினாள்: "நானும் எனதருமைச் சகோதரனைப் போல சிறு பரிசில் அனுப்பியிருக்கின்றேன்"

இக் கடிதங்களைப் படித்த அதிகாரிகள் உள்ளத்தில் ஓர்வித உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. சில நீர்த்துளிகளும் அவர்களின் கண்களில் காணப்பட்டது.

8. மாணவனின் கடிதம்.

மஞ்சூரியாவிலுள்ள ஒரு யுத்த வீரனுக்குக் கீழ்க்கண்ட கடிதம் கிடைத்தது. இக் கடிதம் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடமொன்றில் மூன்றுவதாண்டு பயிலும் மாணவனால் எழுதப்பெற்றது. கடிதம் வருமாறு:

அன்பும் பணிவும் நிறைந்த வீரர்களே!

நீங்கள் நமதருமைத் தாய்நாட்டிற்காக இரவும் பகலும் தீவிரமாய் போர்புரிவதாக எங்கள் ஆசிரியர் கூறினார். சில சமயங்களில் இரவில் தூங்குவதற்குக்கூட நீங்கள் மறந்துவிடுகின்றீர்களாம். இப்பொ

பூது குளிர் மிக மிக அதிகமாகிக்கொண்டுவருகிறது. குளிர் உங்களைப் பாதிக்காதபடி தயவு செய்து ஜாக்கிரதையாக இருங்கள். சீன வீரர்களால் இக் குளிரைத் தாங்க முடியுமென்று கூறுகிறார்கள். நீங்கள் உங்களை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக்கொண்டு அவர்களை முறியடித்து வெற்றியுடன் திரும்பிவர வேண்டுமென்று நான் விரும்புகின்றேன்.

ஷிபியோ இத்தோ

9. வியாசம் உண்மையே.

ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் முதலாவதாண்டு பயின்ற ஒரு சிறுமி தனது வகுப்பில் ஒரு வியாசம் வரைந்தாள். அதில் தான் தினந்தோறும் ஜின்ஸா வீதிக்குச் சென்று புஷ்பம் விற்பதாகவும் அதில் கிடைக்கும் வருமானத்தில் அவளுக்கு அவள் தாய் இரண்டு அல்லது மூன்று சென் (பட்சணங்கள் வாங்கிச் சாப்பிடுவதற்காக) கொடுப்பதாகவும், அதனைச் சேகரித்து மஞ்சூரியாவிலுள்ள யுத்த வீரர்கட்கு அனுப்ப முயற்சிப்பதாகவும் அப் பெண் குறிப்பிட்டிருந்தாள். இவ் வியாசத்தைப் படித்த ஆசிரியர் இதன் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார். ஒரு நாள் மாலை ஜின்ஸாவுக்குச் சென்ற பொழுது இச் சிறுமி புஷ்பங்கள் விற்பதைக் கண்டு உண்மையிலேயே ஆச்சரியப்பட்டு இச் சிறுமியின் தேசாபிமானத்தைப் பாராட்டினார்.

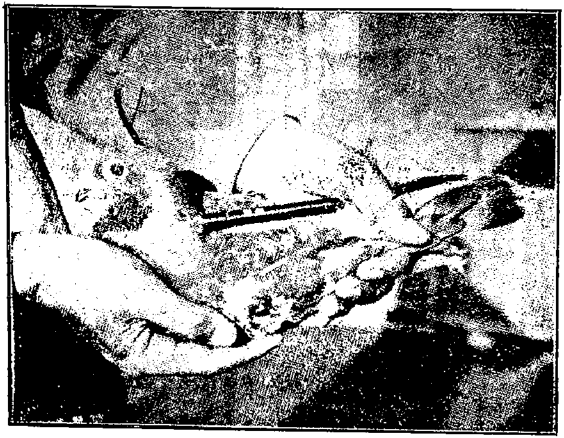

சமாச்சாரம் கொண்டுவரும் புறு

ஜின்ஸா வீதியில் இளஞ் சிறுமி.

இச் சிறுமியின் பெயர் யாமதா. வயது பதின்மூன்று. தந்தையார் நல்ல நிலைமையிலிருந்து பூகம்பத்தால் மாண்டார். விதவையான தாயார் தொழில் செய்து சம்பாதிக்கின்றாள். தனக்கு இறும் கிடைக்கும் பணத்தை இச் சிறுமி யுத்த வீரர்களுக்கு உதவுகின்றாள். அப்படியாயின் இச் சிறுமியின் உள்ளத்தில் தேசபக்தி எவ்வாறு பிரகாசிக்கும் ?

10. மைந்தனின் செய்தி.

ஷாங்காய் யுத்தகளம். இறக்கும்தருவாயிலுள்ள யுத்த வீரன். 'மோரி மோரி' என்ற சப்தம் கேட்கின்றது. ஆம், இறக்கும் தருவாயிலுள்ள யுத்த வீரன் தனது நண்பனை அழைக்கின்றான். 'இதோ நிற்கின்றேன் என்ன செய்ய வேண்டும்' என பணிவுடன் கேட்டான் மோரி.

" எனது தாய்க்கு ... ...எனது செய்தியைக் கூறு ....நான் இறந்தேனென்று....ஆம் கௌரவமாக இறந்தேனென்று........அவள் பாபம் ! என்னைப்பற்றியே.... நினைப்............பாள்...." என்று மெல்லிய குரலிலே கூறினான் யுத்த வீரன். சிறிது நேரத்தில் கண்கள் மூடின—மூச்சு நின்றது—பிணக்கோலம் !

யுத்த வீரனின் நண்பர்கள் அவனைப் பரிசோதனை செய்தனர். அவன் தனது அன்னைக்கு விலாசமிட்டு

எழுதிய ஒரு கடிதம் கிடைத்தது. அதில் ஒரு பகுதி வருமாறு:—

“அன்புள்ள அன்னையே! உனக்கு எவ்வளவு தூரம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேனென்பதை எழுத்துக்களால் எழுத முடியாது. எனது ஆருவது ஆண்டில் தந்தையார் காலமானார். அது முதல் என்னிடம் அதிக அன்பு பாராட்டி நன்கு வளர்த்தனை. அதற்குத் தக்க கைம்மாறு நான் என்ன செய்யமுடியும்? நாட்டிற்காக யுத்தகளத்திலே வீரனாக மடிவதுதான் உனக்கு நான் செய்யும் கைம்மாறு. எனது மரணச் செய்தியை நீ கேட்கும்பொழுது தயவு செய்து வருந்தாதே. ஒரு துளி கண்ணீரும் உதிர்க்காதே! துக்கத்தில் எந்த வார்த்தையும் சொல்லாதே. இறந்த பின் வழக்கமாகச் செய்யும் உணவுப் பொருளைத் தயார் செய்து ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் கொடுத்து எனது மரணத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடு.”

இக் கடிதம் யுத்த வீரனின் அன்னையிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டது. அவ் வீரத்தாய் தனது மைந்தனின் விருப்பத்தை மதித்தாள். ஒரு துளி கண்ணீரும் சிந்தவில்லை. உணவுப் பொருள்களைச் சமைத்து அனைவருக்கும் அன்புடன் வழங்கி தனது மைந்தனின் மரணத்தைக் கொண்டாடினாள். “எனது கணவன் வாழும் மறு உலகிற்கு விரைவிற் செல்வேன். என் மைந்தனின் வீர

மரணத்தைக் கூறுவேன். என் கணவர் பெரிதும் மகிழ்வார்" என அவ் வீரத்தாய் தனது நண்பர்களிடம் கூறினாள்.

11. நோகுச்சியின் கடிதங்கள்.

மஞ்சூரியா யுத்தத்தில் சின்சிசெங் எனுமிடத்திற்கருகாமையில் ஒரு யுத்த வீரன் மாண்டான். அவன் தான் காப்டன் நோகுச்சி. யுத்தத்திற்குச் செல்லு முன் ரயில் பிரயாணம் செய்தபொழுது தனது குடும்பத்தார்க்குக் கடிதங்கள் எழுதினான். ரயிலிலே மிக அவசரமாய் எழுதப்பட்ட போதிலும்கூட அவனுடைய குடும்பப் பற்றுதலையும், நாட்டன்பையும் அக்கடிதங்கள் காட்டுகின்றன.

காப்டன்நோகுச்சியின்மனைவி திருமதி. ஹிஸாயே. இவர்களுக்கு ஒரு ஆண். நான்கு பெண் குழந்தைகள். பதினைந்து ஆண்டுள்ள ஆண்மகனின் பெயர். யொஷி ஹிஸா. யுகிகோ, கீகோ, யொஷிகோ, காஸுகோ என்பது பெண் குழந்தைகளின் பெயர்கள்.

நோகுச்சியின் கடிதம்.

'ரயிலிலே எனது உணர்ச்சிகள்.'

ஒரு மணி நேரத்தில் ஆண்டங் ஸ்டேஷனை அடைவோம்.

இரண்டு தினங்களுக்குள்ளாக நூற்றுக் கணக்கான மைல்கள் பிரயாணம் செய்தாகிவிட்டது. இவ்வளவும் ஒரு கனவுபோலத் தோன்றுகின்றன. ஒவ்வொரு ஸ்டேஷனிலும், இரவிலும் பகலிலும் ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் கூடி நின்று 'பான்ஸே' கூறி அன்புடன் வழி யனுப்புகின்றனர். முதியவர்களும், இளைஞர்களும், ஆண்களும், பெண்களும் எல்லோரும் உற்சாகமாய் வழியனுப்புகின்றார்கள். அவர்களுக்காக நாங்கள் அனைத்தையும் தியாகம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்கள் உள்ளத்திலேயே மலர்கின்றது.

அன்புள்ள ஹிஸாயே!

ஒரு வேளை நான் இறந்து விட்டால் உனக்குப் பல துன்பங்கள் நேரும். இத்துணை குழந்தைகளையும் பாதுகாக்கும் பெரும் பொறுப்பு உன் தலையில் விழுந்துவிடும். மலையே விழுந்தாலும் சரி மனங் கலங்காதே! பிள்ளைகளுக்கு நல்ல கல்வியைக் கொடுத்து அவர்களை உண்மையான ஜப்பானியப் பிரஜைகளாக்கிவிடு. அவர்கள் கல்வி கற்றால்தான் நோகுச்சியின் பெயரைக் கௌரவமாகக் கூறுவதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். நான் இவ்வுலகிற்கு அப்பாலிருந்துகொண்டு உங்களைக் கவனிக்கின்றேன். இயலுமானால் உங்களுக்கு உதவியும் செய்வேன்"

அருமை மகனே!

நாட்டிற்கு நல்லதைச் செய். நீ ஜப்பானின் புதல்வன் என்பதை மறவாதே! நீ விரும்பும் தொழிலை மேற்கொள்ளலாம். ஆனால் நாட்டுக் குழைக்க மட்டும் பின் வாங்காதே!

என்னினிய யூகிகோ, கீகோ,

உங்கள் தாய் அவள் கடமையைச் செய்யும் பொழுது கஷ்டங்கள் நேருமானால் உதவிசெய்யுங்கள். வேலை செய்து பணம் சம்பாதியுங்கள். அப்படியானால்தான் உங்கள் இளைய சகோதரிகளையும் சகோதரர்களையும் கல்வி யறிவுள்ளவர்களாகச் செய்ய முடியும்.

யோஷிகோ!

நீ சுயநலமுள்ளவளாய் இருக்கக்கூடாது. உன் தாயிடம் அன்புடனும் பணிவுடனும் நடந்துகொள். நீ வளர்ச்சியடையும் காலத்து சிறந்த ஜப்பானியப் பெண்ணாக மிளிர்தல் வேண்டும்.

கைகுழந்தை காஸுகோ!

உன் தந்தையை அறிந்துகொள்ள முடியாத அவ்வளவு சிறுமியாக இருக்கின்றாய் நீ! அதற்கென்ன செய்ய முடியும்! உன் தாய்க்கும் சகோதரிகட்கும் தொந்தரவு கொடுக்காத நிலையில் நடந்துகொள்! அவ்வளவுதான்!

12. ஓர் உண்மை வீரன்.

1932ல் ஷாங்காய்க்கு அருகே பெரும் போர் நடந்தது. யாங்ட்ஸே நதிக்கரையில் ஜப்பானியக் கப்பலிலிருந்த எனுமி எனும் வீரன் எதிரிகளைச் சுட்டுக்கொண்டிருந்தான். எதிரியின் குண்டு அவனுடைய இடுப்புக்கும் முழங்காலுக்கும் மத்தியிலுள்ள பாகத்தில் பட்டது. ரத்தம் பெருகிற்று. அதனை அவன் கவனிக்கவேயில்லை. தனது கருமத்திலேயே கண்ணாயிருந்தான். இரண்டு மணி நேரம் வரை துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தான். நூற்றுக்கணக்கான எதிரிகள் மாண்டனர். சேனைத்தலைவன் எனுமியைப் பாராட்டினான். அடுத்த நிமிஷம் எனுமியின் முகம் வெளுத்தது. அதிக உபயோகத்தால் கொதிப்படைந்த துப்பாக்கியை அவன் கைகள் நழுவவிட்டன. அவன் காற்சட்டையிலிருந்து ரத்தம் பெருகிற்று. அடுத்த நிமிஷம் வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பெற்றான். வைத்தியர் ஆச்சரியமுற்று பின்வருமாறு கூறினார்:— "குண்டுகள் பாய்ந்து இரண்டு மணி நேரத்திற்கதிகமாகவே இவ் வீரன் தனது கடமையைச் செய்தான். இவன் உணர்ச்சி சர்தாரண மனித உணர்ச்சி அல்ல. அதனிலும் மேற்பட்ட தெய்வீக உணர்ச்சியே யாகும்."

13. என்ன பரிசு?

யுத்தகளத்திலுள்ள வீரர்கட்கு நண்பர்களிடமிருந்தும் குடும்பத்தினரிடமிருந்தும் அடிக்கடி கடிதங்

ளும் பரிசுகளும் கிடைப்பது வழக்கம். கடிதங்களை நூறு முறைகளுக்கு மேலாகவும் படிப்பார்கள். பரிசனுப்பிய சாமான்களை மிக பிரியத்துடன் உபயோகிப்பார்கள். ஒருமுறை ஷாங்காயில் ஜப்பானிய யுத்த வீரர்கள் தங்கியபொழுது தாய் நாட்டிலிருந்து பல பரிசில்கள் வந்தன. ஒவ்வொரு யுத்த வீரனும் ஒன்றிரண்டு பார்சல்கள் பெற்றான் மேலதிகாரியிடமிருந்து. அவைகளில் என்னவிருக்கலாம்? மிட்டாயா? புகையிலையா? புத்தகமா? கடிதமா? ஒவ்வொரு யுத்தவீரனும் தனது பார்சல்களை அவசரம் அவசரமாய்த் திறந்து பார்த்தான்.

சிறிது நேரம் சென்றதும் ஒரு யுத்தவீரன் கையில் ஒரு பிரிக்கப்பட்ட பார்சலுடன் மேலதிகாரியின் முன்னிலையில் வந்து நின்றான்.

"என்ன சமாச்சாரம்" என்றார் அதிகாரி.

"ஒன்றுமில்லை இதை நான் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது!"

"ஏன்? உலகத்தில் இதைவிடச் சிறந்தது உனக்கென்ன வேண்டும்."

யுத்தவீரன் பார்சலை மேஜையின்மீது வைத்தான். அதிகாரி அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தார். ஆறு சிகரெட் பெட்டிகள் வெள்ளை, சிகப்பு நூற்களால் நன்கு

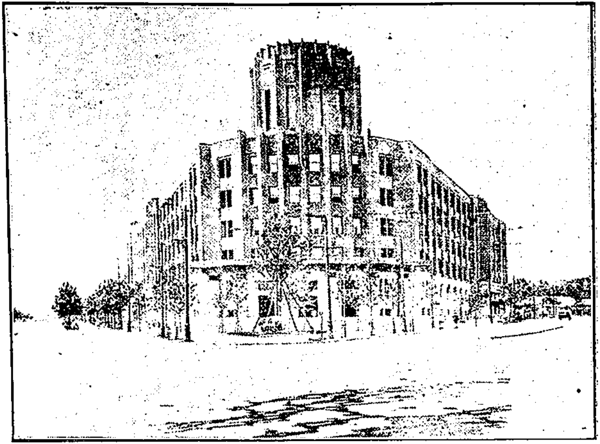

டோக்கியோ நகரிலுள்ள பிரதம போலீஸ் ஸ்டேஷன்

ராணுவ அதிகாரி
ரத்தக் கடிதத்தைப் படிக்கின்றார்.

கட்டப் பெற்றிருந்தது. அதில் ஓர் ஓரத்தில் "காயமடைந்த கௌரவமான யுத்த வீரனுக்கு" என்றெழுதியிருந்தது.

"ஆம்! காயமடைந்த கௌரவமான யுத்தவீரனுக்கு—இதில் என்ன"

" இதே காரணத்தைக் கொண்டுதான் நான் மறுக்கிறேன்"

யுத்தவீரனுக்கு வேறொரு பை கொடுக்கப்பட்டது. அதிகாரி அப்பார்சலை அப்புறமும் இப்புறமும் திருப்பினர். சிறு காகிதத் துண்டொன்று விழுந்தது. எடுத்து ஆவலுடன் படித்தார். ஆம், ஒரு சிறு பெண்ணால் எழுதப்பட்ட கடிதந்தான் அது. அதிலே பல பிழைகள் காணப்படுகின்றன. கல்வியறிவு அதிகமில்லாத ஒரு இளம் பெண் அதனை எழுதியுள்ளாள். தனது ரத்தத்தினல் எழுதியிருக்கிருள். அக்கடிதத்தின் கடைசியில் "தாய்நாட்டுக்காகப் போர் புரியும் உண்மையான யுத்த வீரனுக்கு!" என்று காணப்படுகிறது.

14. சந்தேகம்

எதிரிகள் இரு நூறு பேர். அவர்களைத் தாக்க வீரன் காகவாவுக்கு உத்தரவு கிடைத்தது. இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேலாக தனது கடமையைச் செய்

தான். வலது முழங்காலிலே எதிரியின் குண்டு பாய்ந்தது. இடது முழங்கால் உதவியால் ஒரு சுவரில் சாய்ந்து கொண்டே தனது கடமையைச் செய்தான் காகவா.

அடுத்த நிமிஷம் இடது முழங்காலிலும் எதிரியின் குண்டு பாய்ந்தது. அடியற்ற மரம்போல் சுவற்றிலிருந்து 'எட்டடி' ஆழத்தில் கீழே விழுந்தான். மூர்ச்சையானான். பின்னர் விழித்தான். தனது நிலை தெரியவில்லை.

பெரிய சந்தேகம்! தான் உயிரோடு இருக்கிற விஷயம் தெரியாது திகைத்தான். தனது கன்னத்தைப் பலம் கொண்ட மட்டும் கிள்ளினான். "ஓ! வலிக்கிறது! நான் இன்னும் உயிருடன்தான் இருக்கிறேன்" என்று கூறி குதித்தெழுந்தான்.

அருகே ஒரு துப்பாக்கி கிடந்தது. அதனை எடுத்துக்கொண்டு எதிரியைச் சுட ஆரம்பித்தான் காகவா.

15. இன்னும் ஒரு தோள்!

சுஸுக்கியின் வலது தோளிலே எதிரியின் குண்டு பலமாகப் பாய்ந்தது.

" உனது வலது தோளிலே குண்டு பாய்ந்ததல்லவா ?" என்றார் தலைவர்.

சுஸுக்கி ரத்தம் பெருகாதபடி தனது தோளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு "தலைவ! எனக்கு இன்னும் ஒரு தோள் பாக்கியிருக்கிறது!" என்று புன்முறுவலுடன் தலை நிமிர்ந்து கூறினான்.

16. என்ன சொல்லவேண்டும்?

மேஜர் குரிகாரா, வாண்டையு யுத்தத்தில் கொல்லப் பட்டார். அவர் இறப்பதற்கு முன் சார்ஜெண்ட் காதோ அருகிலிருந்தார்.

"நீங்கள் என்ன சொல்ல வேண்டும்" என்றார் காதோ.

"எனது படையினரில் பெரும் பகுதியோரைப் பலியாக்கி விட்டமைக்காக கமாண்டரிடம் என்னை மன்னிக்கும்படி கூறுங்கள்!"

"சரி, உங்கள் குடும்பத்திற்கு என்ன கூற வேண்டும்?" "குடும்பத்திற்கா? நீங்கள் ஒரு போர் வீரன்—ஆம்! ஒரு போர் வீரன் இம்மாதிரிக் கேள்விகளைக் கேட்கக் கூடாது" என்று மெல்லிய குரலில் கூறிக்கொண்டே உயிர் நீத்தார் மேஜர் குரிகாரா.

17. மூன்று வீரர்கள்

ஷாங்காயில் போர். எதிரிகள் ஒரு கோட்டையின் பின்னே ஒளிந்திருந்து ஜப்பானியர்களைத் தாக்கினர்.

ஜப்பானியர் முன்னே சென்றால் எதிரிகளின் குண்டு களுக்கு இறையாக வேண்டியதிருக்கிறது. கோட்டை யைத் தகர்த்தாலொழிய எதிரிகளை முறியடிக்க வழி யில்லை. இந் நிலையில் சேனைத் தலைவர் என்ன செய்வ தென யோசித்தார்.

"நாட்டுக்காக உயிர்விடக்கூடிய மூவர் தேவை" என்றார்.

மறு நிமிடம் மூன்று இளம் வீரர்கள் அங்கு நின்ற னர். அவர்களை நோக்கி சேனைத் தலைவர்

"வீரர்களே! நீங்கள் மூவரும் நமது நாட்டுக்காக உங்கள் இனிய உயிரைத் தியாகம் செய்யவேண்டும். ஒரு மூங்கிற் குழாயொன்றை உங்கட்குத் தருவேன். வெடிமருந்தை அதில் திணியுங்கள். எதிரிகள் கோட்டை யருகே சென்று அதற்கு நெருப்பிடுங்கள். வெடி வெடிக்கும்! நீங்கள் இறப்பீர்கள்! கோட்டைச் சுவர் இடிந்து வழிதிறக்கும்! நாங்கள் எதிரிகளை முறியடித்து வெற்றி பெறுவோம்!" என்றார்.

மூவர் முகத்திலும் பிரகாசம் ஜொலித்தது.

சேனைத் தலைவர் கூறியவாறே நடைபெற்றது. இம் மூவர் நெருப்பிட வெடி வெடித்தது. இவர்கள் மாண்டனர். கோட்டைச் சுவர் இடிந்து விழுந்தது. ஜப்பானியர் எதிரிகளை முறியடித்து வெற்றிகொண்ட னர். இவர்களின் தியாகத்தை ஜப்பானியர் இன்றும்

போற்றுகின்றனர். ஒஸாக்கா மைனிச்சி பத்திரிகாலயத்தார் பெரியதொரு மகாசபை கூட்டி இம் மூன்று வீரர்களைப் பெற்றெடுத்த வீரத்தாய்மார்கட்குப் பரிசில் அளித்தனர். சக்ரவர்த்தி தம்பதிகள் இவ்வேழை வீரத்தாய் மார்களின் குடிசைக்குச் சென்று தங்கள் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தனர்.

18. உண்மைத் தியாகம்

ஜப்பானுக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் நடைபெற்ற சண்டை சரித்திர பெருமை வாய்ந்தது. ஒரு முறை ரஷ்யர்கள் ஜப்பானியர்களை தோற்கடித்து விட்டு ஒரு குன்றின் மீது இரவு காலத்தைப் போக்கினர். அந்தக் குன்றிற்கும் ஜப்பானியர்கள் இருந்த இடத்திற்கும் இடையே பெரிய பள்ளத்தாக்கு! இதனைத் தாண்டி ஜப்பானியர்கள் வர முடியாது என்ற தைரியத்தால் ரஷ்யர்கள் அஜாக்கிரதையாக விருந்தனர்.

ஜப்பானிய சேனைத்தலைவர் நிலைமையை உணர்ந்தார். தனது படையை நோக்கி முன்னே செல்லும்படி உத்தரவிட்டார். எதிரேயுள்ள பள்ளத்தாக்கு அவருக்குத் தெரியாமலில்லை.

ஜப்பானிய வீரர்கட்கும் எதிரேயிருந்த பள்ளத் தாக்கு தெரியும்! என்றாலும் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. சேனைத்தலைவரின் ஆணையை மதித்துப் படை முன்னே சென்றது. ஒரு வீரன் விழுந்தான்

பள்ளத்தில். இரண்டு வீரர்கள்; பத்து வீரர்கள்; ஆயிரக் கணக்கான யுத்த வீரர்கள் புன் சிரிப்புடன் பள்ளத் தாக்கில் வீழ்ந்து உயிர் துறந்தனர். இறந்த யுத்த வீரர்களின் பிணக்குவியல் பள்ளத்தாக்கை நிரப்பியது. ஏனைய வீரர்கள் அப்பிணங்களின்மீது நடந்து சென்ற னர். எதிரிகளை முற்றுகை யிட்டனர். வெற்றி கொண்டனர்—ஆம். பதினாயிரக்கணக்கான வீரர்களைப் பலிகொடுத்து வெற்றி கொண்டனர்!

ச. கல்வி முறை

இன்று தினம் 100க்கு 99.57 பேர் ஜப்பானில் கல்வி கற்றவர்கள். செவிடர்களும், குருடர்களும் கூடப் படித்தவர்கள். கட்டாயக் கல்வி முறை அமுலிலி ருந்து வருகிறது. குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பாத பெற்றோர்கள் தண்டிக்கப் படுகின்றனர்.

சீன எழுத்துக்கள் தான் ஜப்பானின் உயிர். காட் டகனு, ஹீராகனு என்ற 48 எழுத்துக்களும் ஜப்பான் பாஷையைச் சேர்ந்தன வேயாகும்.

கி. பி. மூன்றாவது நூற்றாண்டிலேயே ஜப்பானி யர்கள் கல்வியறிவு பெற்றனர். என்றாலும் கி. பி. 607ல் நாரா நகரிலுள்ள கோவிலில் ஷோடோகூ டெய்ஷி என்ற இளவரசர் முதலாவதுபள்ளிக்கூடத்தைத் தொட ங்கினர், 1872ல் மெஜி அரசர் ஆட்சிக்கு வந்த ஐந்தா

வதாண்டில்தான் கட்டாயக்கல்வி சட்டமாக்கப் பட்டது.

1933ல் ஜப்பானில் 45 ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தன. அதில் சுமார் ஒரு கோடியே முப்பத்தைந்து லட்சம் மாணுக்கர்கள் படித்தனர். ஜப்பானில் 47 சர்வ கலாசாலைகளும் 116 காலேஜ்களும் பெண்களுக்கென 963 உயர்தரப் பள்ளிக்கூடங்களும் இருக்கின்றன. சுமார் 26 ஆயிரம் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. ஊமையர்களுக்கு 59 பள்ளிக்கூடங்களும் குருடர்களுக்கு 78பள்ளிக்கூடங்களும் இருக்கின்றன. தொழிற் கல்வி போதிக்கும் பள்ளிக்கூடங்கள் 15 ஆயிரத்துக்கு மேற் பட்டன வாகும்.

6 வயது முதல் 14வயது வரை, படிக்கும் பருவம். குறைந்தது 6 வருட காலம் ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் கல்வி பயில வேண்டும். அதற்கு மேல் இஷ்டப் பட்டால் கல்வி கற்கலாம். ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்களும் மாணவிகளும் கலந்து படிக்கின்றனர். பின்னர் உயர்தரப் படிப்பிற்குத் தனித்தனிப் பள்ளிக் கூடங்கள் இருக்கின்றன.

மாணவர்கள் ஒரே மாதிரி உடையணிகின்றனர். மாணவிகளும் ஒரே மாதிரி உடையணிகின்றனர். ஆடம்பர மில்லாத எளிய முறையிலேயே இவ்வுடைகள் தயாரிக்கப் படுகின்றன.

பூமிக்குக் கீழ் ஓடும் ரயில்

பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது. மாணவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையில் ஆசிரியர்கள் போதிய கவனம் செலுத்துகின்றனர். வாழ்க்கையில் நடந்து கொள்ளும் விதங்களைப் போதிக்கின்றனர்.

"நாம் ஜப்பானியர். நமது நாடு ஜப்பான். நமது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு நாம் பாடுபட வேண்டும்" என்பது போன்றவைகள் தான் பாலர் பாடத்தில் முதன் முதலில் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன.

சாதாரணமாக ஆசிரியர்கள் மாணவர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக அழைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு விடுமுறையிலும் ஜப்பானின் பல பகுதிகளுக்குச் செல்வது வழக்கம்.

மனிதர்கள் செல்வதற்கு அஞ்சக்கூடிய இடங்கட்கு மாணவர்களை அழைத்துச் சென்று அவர்களின் அச்சத்தைப் போக்க விரும்புகின்றார்கள் ஆசிரியர்கள். சில சமயங்களில் ஒரு ஆசிரியர் பத்து பதினைந்து மாணவர்களை அழைத்து மயானத்திற்குச் சென்று ஓரிரவைப் போக்கிவிட்டு மறுநாள் திரும்பிவருவதைப் பார்க்கலாம்.

தேகப்பயிற்சி மாணவர்களுக்குக் கட்டாயமான பாடம். சரித்திரம், பூகோளம், விஞ்ஞானம் முதலிய

வைகளும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. எல்லாப்பாடங்களும் ஜப்பான் பாஷையிலேயே கற்பிக்கப்படுகின்றன. சினிமா மூலம் பாடம் கற்பிக்கும் முறை சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டது. முக்கிய பள்ளிக்கூடங்களில் நல்ல அழகிய சினிமாத் தியேட்டர்கள் இருப்பதைக் காணலாம்.

சாதாரணமாக ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள ஜப்பானிய மாணவன் மாதமொன்றுக்குச் சுமார் இரண்டரை யணுத்தான் சம்பளம் செலுத்துகின்றான். ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை பார்க்கும் உபாத்தியாயர்கட்குச் சராசரி 50 ரூபாயும் உபாத்தியாயினிக்குச் சராசரி 40 ரூபாயும் சம்பளம் கிடைக்கின்றது.

கல்வி மந்திரிக்கு, அதிகமான அதிகாரம் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. மாகாண கவர்னர்களையும், போலீஸ் மேலதிகாரிகளையும் சில சமயங்களில் உத்தரவிடும் அதிகாரமும்கூட கல்வி மந்திரிக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ரு. ஜப்பானில் பத்திரிகைகள்

சென்ற 60 வருடத்திற்குள்ளாக ஜப்பான் பத்திரிகைத் துறையிலே பிரமிக்கத்தக்க அபிவிருத்தி யடைந்திருக்கிறது. சமாச்சாரங்களை உடனுக்குடன் வெளியிடுவதிலே ஜப்பானியப் பத்திரிகைகள் இணையற்று விளங்

குகின்றன. சமீப கால அறிக்கைப்படி ஜப்பானில் வெளியாகும் தினசரிப் பத்திரிகைகள் 1179 ஆகும். 461 பத்திரிகைகள் வாரந்தோறும் வெளியாகின்றன. மாத மும்முறையோ அல்லது அதற்குக் குறைவாகவோ வெளிவரும் பத்திரிகைகள் 5038. மொத்தத்தில் 6678 பத்திரிகைகள். பத்துக்கோடி மக்களுள்ள நாட்டிலே இவ்வளவு பத்திரிகைகள் நடைபெறுகின்றன. 4000 பிரதியிலிருந்து 2500000 பிரதிகள் வரை பத்திரிகைகள் அச்சிடப் பெறுகின்றன. ஜப்பானில் சுமார் ஒருகோடியேஎழுபத்தைந்து லட்சம் வீடுகள் இருக்கின்றன. ஜப்பானிலுள்ள தினசரிகள் தினமொன்றுக்கு இரண்டு கோடி பிரதிகள் வெளியிடுகின்றன. இதிலிருந்து ஜப்பானியர்கட்குப் பத்திரிகை படிப்பதிலுள்ள ஆர்வத்தை நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம். உண்பதும், உறங்குவதும் எவ்வாறு நமது கடமையென எண்ணுகிறோமோ, அதைப் போலவே ஜப்பானியர் பத்திரிகை படிப்பது தங்கள் கடமை என எண்ணுகின்றனர்.

டோக்கியோ ஜப்பானின் தலைநகர். இங்கு மட்டும். 208 தினசரிப் பத்திரிகைகள் வெளியாகின்றன. ஓஸாக்கா ஜப்பானிலுள்ள இரண்டாவது பெரிய பட்டணம். இங்கு 90 தினசரிகள் வெளியாகின்றன. நிச்சி நிச்சி, ஒஸக்கா மைனிச்சி, டோக்கியோ அசாஹி, ஒஸாக்கா அசாஹி, யோமுரி ஷிம்பன், ஹோச்சி ஷிம்பன், ஜிஜி ஷிம்பன், கோகு மின் ஷிம்பன், சுகை ஷோக்யோ ஷிம்பன் முதலியவைகள் பிரபல தினசரிகளாகும். முதலில் கூறப்பட்ட நான்கு பத்திரிகைகளில்

டோக்கியோ நிச்சிநிச்சியும் ஒஸாக்கா மைனிச்சியும் ஒரு ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த சகோதரப் பத்திரிகைகளாகும். இப் பத்திரிகைள் ஒரே காலத்தில் டோக்கியோவிலும் ஒஸாக்காவிலும் வெளியிடப்படுகின்றன. நிச்சி நிச்சி என்றால் நாளுக்கு நாள் என்பது பொருள். மைனிச்சி என்பது இன்றைக்கு எனப் பொருள்படும். டோக்கியோ அசாஹியும் ஒஸாக்கா அசாஹியும் ஒரேஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த இரு சகோதரப் பத்திரிகைகள். மைனிச்சி, நிச்சி நிச்சி போலவே இவைகள் டோக்கியோவிலும் ஒஸாக்காவிலும் ஏக காலத்தின் வெளியாகின்றன. அசாஹி என்றால் உதய சூரியன் என்பது பொருள். மேற் குறிப்பிட்ட இந்த இரு ஸ்தாபனங்களும் ஜப்பான் பத்திரிகை உலகின் ஜீவ நாடியாக விளங்குகின்றன.

ஒஸாக்கா மைனிச்சி காரியாலத்தில் 2523 பேர் வேலை செய்கின்றார்கள். இதனைச் சேர்ந்த டோக்கியோ நிச்சி நிச்சி ஆபீஸில் 3608 பேர் வேலை செய்கின்றார்கள். எனவே இந்த ஸ்தாபனத்தில் வேலைபார்ப்பவர்களின் தொகை 6131 ஆகும்.

குருடர்களுக்காக "பிரைலி மைனிச்சி" என்ற வாரப்பத்திரிகை நடக்கின்றது. இதன் ஆசிரியர் திரு. கே. நாகமூரா. இவரும் ஒரு குருடர். பத்திரிகையைத் தடவிப் படிக்கத் தகுந்த முறையில் இது அச்சிடப் பெறுகின்றது. இப்பத்திரிகை அச்சிடும் இயந்திரங்கள் அதிக விலையுயர்ந்தனவாகும். குருட்டுப் பத்திரிகைப் பிரதி ஒன்றின் விலை 10 சென் அதாவது ஒன்றேகால் அணா.

டோக்கியோவும் ஒஸாக்காவும் சுமார் ஐந்நூறு கிலோமீத்தர் தூரத்திலிருக்கின்றன. இவ்விரண்டிடங்களிலுமுள்ள இக்காரியாலயத்தார் தங்கெட்கனச் சொந்தமாக டெலிபோன் அமைத்துள்ளார்கள். இவ்வசதியை ஏற்படுத்துவதற்கு மூன்று லட்சம் யென்களுக்கு மேல் செலவாகி யிருக்கின்றது. மிகவும் தேர்ச்சி பெற்ற வேலைக்காரர்கள் இரண்டு ஆபீஸ்களிலும் மூன்று நிமிஷ நேரத்தில் ஆயிரம் வார்த்தைகள் வீதம் செய்திகளை வாங்கியும் அனுப்பியும் வருகின்றார்கள்.

தந்தி மூலம் படம் அனுப்பும் வசதியும் இப்பொழுது அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவ்வியந்திரம் டாக்டர் யாசுஜிரோ நிவா என்ற ஜப்பானியருடைய முறைப்படி செய்யப் பெற்றது. ஒரு புகைப் படத்தை டோக்கியோவிலிருந்து ஒஸாக்காவுக்கு இவ்வியந்திரத்தின் மூலமாக ஐந்து நிமிஷ நேரத்தில் அனுப்பி விடலாம்.

ஒஸாக்கா மைனிச்சியில் மட்டும் 11 நிப்பன் உல்ட்ரா லேட்னிங் பிரஸ்கள் இருக்கின்றன. பெரியபத்திரிகையின் நான்கு பக்கங்கள், ஒரு முறையில் அடிக்கப்படுகின்றன. இதில் ஒவ்வொரு மிஷினும் மணி ஒன்றுக்கு ஒன்றரை லட்சம் பிரதிகள் அடிக்கும் சக்தி யுடையனவாக இருக்கின்றன. இதைத் தவிர 12 High Speed மெஷின்களும் மற்றும் நூற்றுக் கணக்கான சிறு இயந்திரங்களும் இருக்கின்றன. High Speed மெஷின்கள் மணி ஒன்றுக்கு நான்கு பக்கங்கள் கொண்ட 90,000 பிரதிகள் அச்சிடும் சக்தி யுடையவைகள். 16 பக்கங்களை

ஒன்றாக அடித்து, மடித்து ஐம்பது ஐம்பது பிரதிகளாக வெளியிடும் இயந்திரங்கள் பலவும் இங்குள்ளன.

இப்பத்திரிகையின் இருபத்தைந்து லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட பிரதிகள் சில மணி நேரங்களிலே ஜப்பானிலும் வெளி நாடுகளிலுமுள்ள நாலாயிரம் ஏஜண்டுகட்கு சைகிளிலும் ஆகாயவிமானத்திலும் அனுப்பப்படுகின்றன. அன்றியும் ஒவ்வொரு ஜில்லா சம்பந்தமான அனுபந்தங்கள் பதின் மூன்று ஜில்லாக்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இவ்வனுபந்தங்களும் நாளுக்கு மூன்று முறை அச்சிடப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஜில்லாச் செய்திகள் நிறைந்த அனுபந்தங்களை, அந்தந்த ஜில்லாக்கட்கு இலவசமாய் அனுப்புவதினால் அந்தந்த ஜில்லாவிலுள்ள உள் நாட்டுப் பத்திரிகைகளின் மதிப்புக் குறைந்து விடுகின்றது. மைனிச்சி பத்திரிகை தினந்தோறும் எட்டு முறை வெளியிடப்படுகின்றது. இதில் ஒரு பக்கம் முழுதும் படங்கள்தான். தினந்தோறும் 200 முழுப் பிளேட்டுகளில் பிளாக்குகள் செய்யப்படுகின்றன. தினந்தோறும் செய்திகள் மட்டும் 50 பக்கங்களுக்கு மேலாக அச்சிடப்படுகின்றன. கால நிலையைத் தான் ஜனங்கள் முதலில் பார்க்கின்றனர். பத்திரிகைப் பெயருக்கு அடுத்தாற்போல் அன்றையக் கால நிலையைப் பற்றிக் குறிப்புகள் காணப்படும். கால நிலை அறிவதற்கென மைனிச்சி காரியாலயத்தில் அப்சர்வேட்ரி அமைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

மைனிச்சி காரியாலயத்தார் தங்கள் பத்திரிகை வசதிக்கென பதினொரு ஆகாய விமானங்கள் வைத்துள்

ளார்கள். விஷயங்களை விரைவிலே கொண்டுவரவும், பத்திரிகைகளை விரைவிலே சேர்ப்பிக்கவும் இவ்விமானங்கள் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. சென்ற மஞ்சூரியா யுத்தத்தில் இவ்விமானங்கள் மிகவும் பயனுடையவைகளாக இருந்திருக்கின்றன.

இந்த வசதியோடு மட்டும் ஜப்பானியப் பத்திரிகைக்காரர்கள் திருப்தியடைவில்லை. இதைவிடத் துரிதமாக விஷயங்கள் சேகரிப்பதில் ஜப்பானியர் கவனம் செலுத்துகின்றனர். சாதாரணமாக ஆகாய விமானத்தில் விஷயம் கொண்டு வருவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அந்த விமானம் இறங்குவதற்குத் தக்க இடம் இருக்க வேண்டும். விமானம் இறங்கியதும் செய்தியை மோட்டாரில் உடனே அனுப்ப வசதி யிருக்க வேண்டும். இந்த வசதிகள் எப்பொழுதும் இருப்பது கஷ்டம். எனவே இதற்காகத்தான் புறாக்கள் வளர்க்கின்றார்கள். பத்திரிகாலயத்தின் உச்சி மாடியிலே புறாக்களுக்கெனத் தனியிடம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சமாச்சாரம் கொண்டுவரும் விதத்தில் புறாக்களைப்பயிற்றுவிக்கின்றார்கள். புறாக்களை எந்த விடத்தில் விட்டபோதிலும் அவைகள் சோகப் பத்திரிகாலயத்திற்கு வந்து விடுகின்றன. புறாக்களின் இறகிலே அல்லது கழுத்திலே கடிதங்களையும் புகைப் படங்களையும் கட்டிவிடுகின்றார்கள்.

சில ஆண்டுகட்கு முன் அமெரிக்கப் பெரியார் ஒருவர் ஜப்பானுக்குச் சென்றிருந்தார். மைனிச்சி நிருபர்ஒரு புறாவுடன் கப்பலுக்குச் சென்றுஅப்பெரியாரைப் பேட்டி கண்டார். பேட்டி கண்ட விபரத்தை சுருக்

கெழுத்தில் எழுதி; புறுவின் மூலம் அனுப்பிவிட்டார். அமெரிக்கப் பெரியார் கப்பலை விட்டுக் கீழே இறங்கு கையில் அவர் கையில் மைனிச்சி பத்திரிகை கொடுக்கப் பட்டதாம். அவர் அப்பத்திரிகையில் தான் சில நிமி ஷங்கட்கு முன் கூறியவைகள் பிரசுரமாயிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டாராம். இவ்வளவு சுறு சுறுப்பான முறையிலே அங்கு செய்திகள் வெளியிடப்படுகின்றன.

இப்பத்திரிகாலயத்தார் பலவிதமான பத்திரிகை களை வெளியிடுகின்றார்கள். சினிமா சம்பந்தமாகவும், இலக்கிய சம்பந்தமாகவும், குடும்ப சம்பந்தமாகவும், விஞ்ஞானம், சித்திரம், புகைப்படம், கல்வி முதலியவை கள் சம்பந்தமாகவும் பல பல பத்திரிகைகளை வெளியிடு கின்றார்கள். நாட்டு நிகழ்ச்சிகளை சினிமாப் படம் பிடிக்கின்றார்கள். இவ்வாறு பிடிக்கப்பட்ட படங்கள் 4000 ரீல்களுக்கு அதிகமாயிருக்கின்றன. இவைகளை மாதமிரு முறை பத்திரிகாலயத்தில் காண்பிக்கின்றார் கள். பேசும்படக்காட்சி காட்டுவதற்கென தனித் தியேட்டர்களும் இந்தக் காரியாலயத்திலேயே அமைக் கப்பட்டிருக்கிறது. சினிமா ரீல்களைப் பள்ளிக்கூடங்க ளுக்கு இலவசமாகவும், வாடகையாகவும் கொடுக்கின் றார்கள்.

தர்மங்கட்காகப் பத்திரிகாலயத்தார் பல லட்சக் கணக்கான யென்கள் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அரசர் பெருமானின் மண விழாவின் போது ஒஸாக்கா

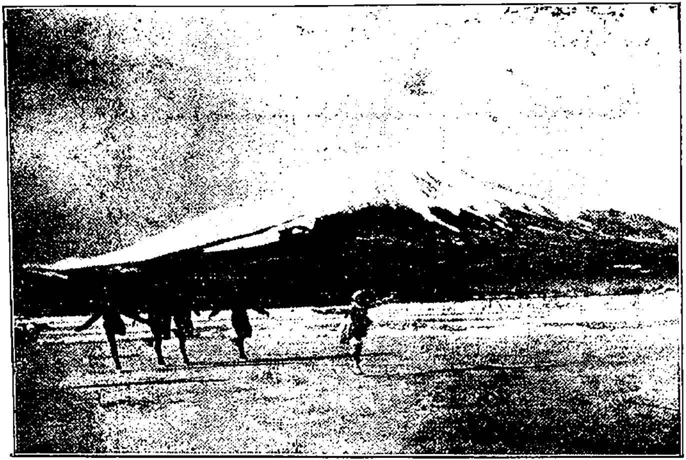

உறைபனி மீது சறுக்கி விளையாடுதல்

மைனிச்சி காரியாலயத்தார் இம்பீரியல் அக்காடமிக்கு லட்சம் யென் நன்கொடை யளித்தனர். ஒஸாக்கா அசாஹி கம்பெனியார் லட்சத்து இருபத்தாறாயிரம் யென் நன்கொடையளித்தனர். பூகம்பத்தின் போதும் மற்ற சமயங்களிலும் பத்திரிகாலயத்தார்கள் லட்சக் கணக்கான யென் நன்கொடை யளித்துள்ளார்கள். ஒஸாக்கா அசாஹியும் மைனிச்சியைப்போல எல்லா வசதிகளுடனும்பெருமைகளுடனும் மிளிர்கின்றது. இவர்கள் பள்ளிக்கூட மாணவர்கள் பலரை தங்கள் சொந்தச் செலவில் வெளிநாடுகளைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கு அனுப்புகின்றார்கள். மற்றும் பல விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடத்தி அதிக வெற்றி பெற்றவர்கட்குத் தக்க பரிசளிக்கின்றார்கள். நாட்டின் பொது வாழ்க்கையில் பத்திரிகைக்காரார்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் பங்கு குறிப்பிடத் தக்கதும் பாராட்டத் தக்கதுமாகும்.

யோகஹமாவில் செஜீ நோமா என்பவர் ஒன்பது மாதப் பத்திரிகைகளை வைத்து நடத்துகின்றார். இவர் பத்திரிகைத் தொழிலில் சிறந்த அனுபவ முள்ளவர். கீழ் நாட்டு மாதப் பத்திரிகைகளின் அரசர் என இவரைப் புகழ்கின்றார்கள். இவர் வெளியிடும் பத்திரிகைகளில் ஒரு பக்கமாவது படிப்பதற்குச் சுவையில்லாத விஷயங்கள் காணப்பட மாட்டாதாம். ஜப்பானில் Fuji yama வுஜீ யாமா (மலை) பிரபல மடைந்துள்ளது போல செ ஜீ நாமாவும் பிரபல மடைந்துள்ளார். கட்டுரையாளர்கட்

குத் தாராளமாகப் பொருள் வழங்கும் வள்ளல்களில் இவர் ஒருவர். இவருடைய எளிய வாழ்க்கை, அடக்கம், பணிவு முதலியவை இவரது பெருமையை இன்னும் அதிகப் படுத்துகின்றன.

ஜப்பானில், ஒஸாக்கா மைனிச்சி, ஜப்பான் டைம்ஸ், ஜப்பான் அட்வர்டைஸர், ஜப்பான் கிரானிகள் முதலிய ஆங்கிலத் தினசரிகள் நடைபெறுகின்றன.

ஷிம்பன் ரெங்கோ என்பது அசோஸியேடட் பிரஸ் போன்ற ஒரு ஸ்தாபனம்—இந்த ஸ்தாபனத்தார் உண்மையான செய்திகளை ஒழுங்காக அனுப்புவதில் மிகவும் பேர் பெற்றவர்கள். பெரும்பாலான தினசரிப் பத்திரிகையைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தக் கம்பெனியில் டைரக்டர்களாக விருக்கின்றனர்.

சாதாரணமாக ஒரு ஜப்பானிய தினசரியின் விலை மூன்று சென். (நாலரைத் தம்பிடி) சில சமயங்களில் பதினாறு பக்கங்களுடனும் ஒவ்வொரு பதிப்புகள் தோன்றும். மாதச் சந்தா ஒன்பது அல்லது பத்து அணவுக்குள் ஆகும்.

ரயில்களிலும், மோட்டார்களிலும் பலர் பத்திரிகை படிப்பதைக் காணலாம். ஒருவர் பத்திரிகையை மற்றொருவர் பார்க்கவும் மாட்டார்கள். படிக்கவும் மாட்டார்கள். ஒருவர் வைத்துள்ள பத்திரிகையை இரவல் வாங்கிப் படிப்பது அவமானம் என்றும் கேவலம் என்றும் கருது

கின்றார்கள். ரயிலில் பத்திரிகை படிக்கும் ஒருவர், தாம் இறங்கும் பொழுது பத்திரிகையை ரயிலிலேயே போட்டு விட்டுச் செல்வது சர்வ சாதாரணம். அப்பத்திரிகையை யாரும் எடுக்கவோ அன்றிப் படிக்கவோ மாட்டார்கள். ரயில் குறிப்பிட்ட இடத்தைச் சேர்ந்ததும், ரயில் வண்டியைச் சுத்தம் செய்பவர்கள் தான் இப் பத்திரிகைகளை அப்புறப்படுத்துவார்கள்.

பத்திரிகைக் காரர்கள், தங்கள் தினப் பத்திரிகையைப் பக்கம் பக்கமாக கண்ணாடி போட்டுத் தெருவில் மாட்டி விடுவார்கள். பணம் கொடுத்துப் பத்திரிகை வாங்க முடியாத ஏழைகளும், விஷயங்களை விரைவில் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும் மக்களும் கூட்டமாகக்கூடி நின்று இவைகளைப் படிப்பதைக் காணலாம்.

பத்திரிகையின் பெருமையை ஜப்பானியர் நன்கு உணர்ந்து விட்டனர். அதனைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். பத்திரிகைக்காரர்கள் நல்ல செல்வாக்குடன் திகழ்கின்றனர். அவர்களின் செல்வாக்கு நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கே பயன் படுத்தப்படுகிறது.

---

௩. ஜப்பானியர்

ஜப்பானில் முக்கியமானவுள்ள மதங்கள் மூன்று. பௌத்த மதத்தை சுமார் நான்கு கோடி ஜனங்கள் தழுவுகின்றார்கள். ஷிண்டோமதத்தை மதமென்று கூறுவதற்கில்லை. மத நூல்களும் கோட்பாடுகளும் இதற்குக் கிடையா. இயற்கையையும் முன்னோர்களையும் பூசிப்பதே

இம்மதமாகும். சுமார் இரண்டு கோடி ஜனங்கள் இம்மதத்தைச் சேர்ந்தவர், மற்றவர் கிறிஸ்துவர்.

ஜப்பான் முழுதும் லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட புத்த கோயில்களும், அதைப்போன்று ஷிண்டோ ஆலயங்களும் இருக்கின்றன. ஷிண்டோ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கட்கு ஏராளமான கடவுள்களும், அடியார்களும் உண்டு. இவர்கள் சோறு, பழம், காய்கறி, அரிசிச் சாராயம் முதலியவைகளைச் சாமிக்குப் படைக்கின்றார்கள். மும்முறை கை தட்டி சிறிய நாணயமொன்றை உண்டியல் பெட்டியில் போட்டபின்னர் மண்டியிட்டு வணங்குகின்றனர்.

பெரும்பாலான கோயில்கள் மலைகள்மீதும், நதிக்கரைகள் மீதும் அமைந்திருக்கின்றன. மலைகளிலுள்ள கோயில்கள் மன அமைதி பெறுவதற்கு தக்க இடமாகும். பொதுவாகக் கோயில்கள் சிறந்த முறையிலே அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இப்புத்தகத்தின் அட்டையின் முன்புறத்தில் சிவப்பு மையால் அச்சிடப் பெற்றிருப்பதுதான் ஒரு கோயிலின் அடையாளம். ஜப்பானியர்கட்குள் மதத் துவேஷம் கிடையாது. சாதாரணமாக ஷிண்டோ மதத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் புத்தர் கோயிலின் முன் செல்லும்பொழுது தனது தொப்பியை எடுத்து வணங்குவதைக் காணலாம். ஜப்பானிலே திருவிழாக்கள் அதிகம். அதற்காக குறிப்பிடத்தக்க பெருந்தொகை செலவிடப்படுகின்றன.

பழக்க வழக்கங்கள்

ஜப்பானிலே குடும்பத்தலைவர் தான் அக்குடும்பத்தின் சர்வாதிகாரி. ஒவ்வொருகுடும்பத்திற்கும் ஒவ்வொரு முத்திரை யிருக்கும். குடும்பத்தில் மூத்த மகனுக்குத் தான் சொத்துரிமை யுண்டு. அதோடு மற்றவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமையும் அவனைச் சார்கின்றது. சில பெற்றோர்கள் தங்கள் மூத்த பிள்ளை குடும்பத்தை நிர்வகிக்கத்தகுதியுடையவன் அல்ல என்று கருதினால் மற்ற பிள்ளைகளில் ஒருவரைப் பொறுக்கி எடுப்பார்கள். யாருமே தகுதியில்லை என்று கருதினால் ஒரு பையனை சுவீகாரம் செய்து கொள்வார்கள். பெண்களைச் சுவீகாரம் செய்து கொள்ளும் வழக்கம் ஜப்பானில் இருக்கிறது. கல்யாணமான தம்பதிகளையும் சுவீகாரம் செய்து கொள்வது வழக்கம், சுவீகாரம் செய்யப்பட்ட பையனுக்கு தங்கள் பெண்ணை மணமுடிக்கும்பெற்றோர்களும் உண்டு.

ஒரு குழந்தை பிறந்ததும் ஏழாவது தினத்தில் அதற்குப் பெயரிடுவார்கள். இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறக்குமானால் இரண்டாவது பிறந்த குழந்தையே மூத்த பிள்ளையாகும். குழந்தையின் தலையை சிரைத்து விடுவார்கள். இதற்கு உற்றார் உறவினர் முதலியோர் வருவது வழக்கம். ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் இக்குழந்தையின் பாட்டி இக்குழந்தையை ஆலயத்திற்குத் தூக்கிச் செல்வாள். நான்காவது மாதத்தில் பல் முளைத்ததும் குழந்தைக்கு உணவு ஊட்டுவதற்காகச் சில சடங்குகள் செய்

வார்கள். முதல் வருடக் கொண்டாட்டம் சிறப்பாக நடைபெறும்.

ஜப்பானிய நாணயம்:—நூறு சென் கொண்டது ஒரு யென். ஒரு சென் செம்பு. ஐந்து, பத்து சென் நிக்கல். ஐம்பது சென் வெள்ளி. ஒரு யென் நோட்டு. ஒரு யென் மதிப்பு சுமார் 12 அணா.

ஜப்பானியரின் சராசரி வயது 43. பொதுவாக ஜப்பானிய இளைஞர்கட்கு 25 வயதுக்கு மேல்தான் திருமணம் நடைபெறுகிறது. பெண்களுக்கு 22, 23 வது வயதில் திருமணம் நடைபெறும். தரகர்கள்தான் திருமணத்தை முடித்து வைப்பார்கள். தற்பொழுது கல்யாணம் ஆவதற்குமுன்னதாகவே மாப்பிளையும் பெண்ணும் சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து அவர்கள் விருப்ப மறிந்து திருமணம் செய்ய முற்படுகின்றனர். கல்யாணச் சடங்குகள் மிகச் சொற்பம். சில சடங்குகளுக்குப் பின்னர் பெண்வீட்டாரும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரும் எதிர் எதிரேஇருந்து உணவருந்துவார்கள். மிகச் சுருங்கிய செலவில் இத் திருமணங்கள் முடிந்துவிடும்.

மணப்பெண்.

ஜப்பானியக் கடவுள்கள்.

1. எபிஸு:—வியாபாரிகளின் தேவதை.
2. டைகோகு:—செல்வத்திற்குரிய கடவுள்
3. பென்டேன்:—ஜப்பானிய 'சாஸ்வதி'
4. பிஷாமோன்'—இராணுவக் கடவுள்.

5. வுகுரோகுஜின்:—தத்துவ சாஸ்திரங்களை நன்குணர்ந்த ஒரு அடியார்
6. ஜுரோஜுன்:—சாராயம் விரும்பும் தெய்வம்
7. ஹோதே: புத்த மதத்தைச்சேர்ந்த ஒருஅடியார்.

முடிவுரை

ஜப்பானியருக்கு ஏகாதிபத்திய பித்தம் பிடித்திருக்கிறது. ரஷ்யர்களை முறியடித்ததிலிருந்து அவர்கள் தங்களைக் குறித்துப் பிரமாதமாக எண்ணிக் கொள்கின்ருர்கள். ஜப்பானிய கப்பற்படை உலகிற் சிறந்த படைகளிலே மூன்ருவதாகும். கீழ் நாடுகளைத் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்குக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று ஜப்பான் விரும்புகிறது.

ஜப்பானுக்கு அருகிலுள்ள தேசங்கள் நேசப்பான்மையோடு இருக்க வில்லை. ரஷ்யா விரோதி; சீனுவோ ஜன்மப்பகை; அமெரிக்கா உதட்டுறவு காண்பிப்பதாகத் தெரிகிறது. இங்கிலையில் ஜப்பான் இந்தியாமீது கண்ணேட்டம் செலுத்திஞலும் அதனைக்கண்டு இந்தியர் சிறிதும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை. ஏனெனில் நமது தலைவர் பண்டித ஜவஹர்லால் கூறுவது போன்று ஜப்பான் பல ஹீனமடைந்து வரும் ஒரு வல்லரசாகும்.

ஜப்பானில் எத்தனையோ குற்றங் குறைகள் இருக்கின்றன. என்ருலும் கீழை நாட்டினர் என்ற முறையில் ஜப்பானின் முன்னேற்றத்தைக் குறித்து நாம் பெருமையடைய வேண்டும். ஜப்பான் இந்தியாவிடமிருந்து பல பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கைத்தொழில் சம்பந்தமான விஷயங்களை இந்தியா ஜப்பானிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தியாவும் ஜப்பானைப் போன்று சுதந்தர நாடாகும் காலத்தை எதிர்பார்ப்போமாக!

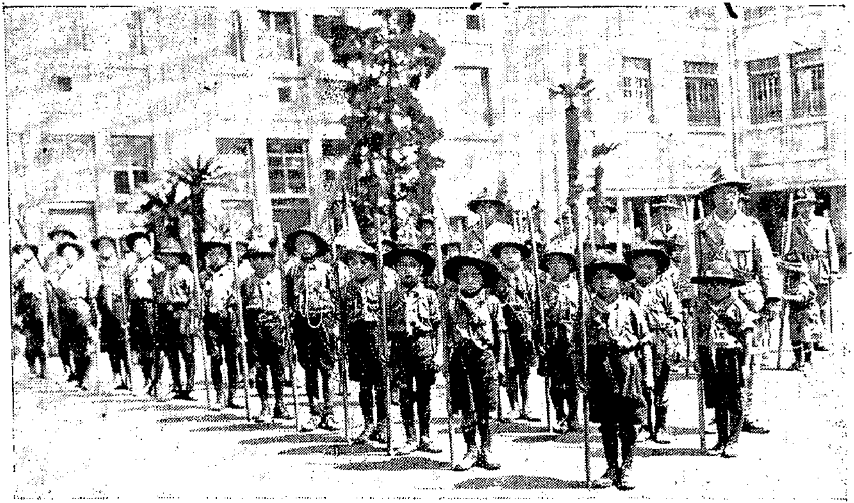

ஜப்பானில் வாலிபச் சாரணர்கள்

அநுபந்தம்.

புதிய ஜப்பான்.

குறிப்பிடத்தக்க சில நிகழ்ச்சிகள்.

1868 மெஜி அரசரின் பட்டாபிஷேகம்.
1869 டோக்கியோவைத் தலைநகரமாக மாற்றியது.
புதிய அரசியல் திட்டம் அமுலுக்கு வந்தது.
1870 வெளிநாடுகட்கு மந்திரிகள் அனுப்பப் பெற்றனர்.
1871 ஜப்பான் 72 ஜில்லாக்களாகப் பிரிக்கப்பெற்றது.
1872 கட்டாய தேசியக் கல்வி முறை ஆரம்பம்.
1874 பர்மோஸாவைக் கண்டுபிடிக்க தூதனுப்பியது.
1877 டாகமோரி ஸைக்கா கோஷ்டியாரின் கலகம்.
1879 சட்டசபைகள் ஆரம்பம்.
1882 மேனாட்டு அரசியல் விஷயங்களைத் தெரிந்துவர ஹிரோமிபி இதோ ஐரோப்பாவுக்குச்சென்றது.
1885 மந்திரி சபை அமைப்பு.
1890 இம்பீரியல் டயட் (பார்லிமெண்டு) ஆரம்பம்.
1894 ஆங்கிலோ—ஜப்பானிய உடன்படிக்கை.
1894-05 சீன—ஜப்பான் யுத்தம்.
1910 கொரியா, ஜப்பான் ஆட்சிக்கு வந்தது.
1912 மெஜி அரசர் மரணம்.
டெய்ஷோ சக்ரவர்த்தியின் ஆட்சி.
1914-18 உலக யுத்தம்.
1915 சீனாவுடன் உடன்படிக்கை.
1918 உலக யுத்தம் முடிவு.
1919 வர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை. தென்கடல் தீவுகள் ஜப்பானைச் சேர்ந்தன. ஜப்பான் சர்வதேச சங்கத்தில் அங்கம் பெற்றது.

1921 இளவரசரின் மேல்நாட்டுப் பிரயாணம்.
1923 பெரிய பூகம்பம்.
1925 ரஷ்ய—ஜப்பான் உடன்படிக்கை.
1926 டெய்ஸோ சக்ரவர்த்தி மரணம். ஷோவா சக்ரவர்த்தி பட்டாபிஷேகம்.
1927 பொருளாதார நெருக்கடி.
1930 தங்க நிர்ணயத்தைக் கைவிடல்.
1931 மஞ்சூரிய யுத்தம்.
1932 ஷாங்காய் சம்பவம்.
1933 ஜப்பான் சர்வதேச சங்கத்திலிருந்து விலகியது.
1934 மஞ்சுகோவா தனிப்பட்ட அரசாங்கமாகத் தோன்றியது.

ஜப்பான்.

ஜப்பான்:—பசிபிக் மகாசமுத்திரத்திலுள்ள ஆறுபெரிய தீவுகளும் மற்ற தீவுகளும் கொண்டது.

விஸ்தீரணம்.

ஜப்பான் பிரதம தீவு	238946	சதுர மைல்
ஹொன்ஸு	143938	,,
ஷிகோகூ	11734	,,
கியூஸு	26299	,,
ஹொக்கைடோ	55484	,,
ரியூகியூ	1441	,,

ஜப்பானின் ஆதிக்கத்திலுள்ள நாடுகள். ச. மைல்

சோசன் அல்லது கொரியா	137864
பர்மோஸா	22404
பொகேடோ	79
காபாபூடா	22555
குவர்ண்டாங்	2164
வடகிழக்குத் தீவுகள்	1342

எஸ். எம். ஆர். (மஞ்சூரியா) 184
ஜப்பான் ஏகாதிபத்தியத்தின் மொத்த விஸ்திரணம்- 425 640 44

மலைகள்.

6000 அடிக்கு உயரமானவை.

ஜப்பானில்	250
பர்மோஸா	130
கொரியா	51
உயரமான மலைகள்	உயரம் (அடி)
ஒஜியாமா	12367
கிடா	10462
மஞ்ஞதகி	10453

நதிகள்.

பெயர்	நீளம் (மைல்)	கப்பல் செல்லும் தூரம்.
ஷிநாஞே	243	177 மைல்
தொனே	201	172 மைல்
கிடாகமி	152	145 மைல்

ஏரிகள்.

பெயர்	சதுர மைல்	ஆழம் (அடி)
பிவாகோ	421	311
ஹாச்சிரோகதா	138	13
காசுமிகௌரா	110	23

ஜனத் தொகை.

1872 ல்	சுமார்	3 கோடி
1889 ல்	,,	4 கோடி
1909 ல்	,,	5 கோடி

1934 ல் பெயர்	ஜனத்தொகை	ஒரு மைலுக்கு
ஜப்பான் பிரதம தீவு	64450005	270

கொரியா	21058305	152.
பர்மோஸா	4592537	205
காபாபூடா	259196	12
தென் மஞ்சூரியா	1325011	520
மார்ஷல் தீவுகள்	69626	83
ஜப்பான் சாம்ராஜ்யம்	90396043	208

தொழில் வாரியாக ஜனத்தொகை.

தொழில்	ஆண்	பெண்	மொத்தம்
விவசாயம்	7791030	6365000	14156030
மீன் பிடித்தல்	521040	47000	568040
சுரங்கத் தொழில்	198180	38000	236180
கைத்தொழில்	4289560	1004000	5290560
வியாபாரம்	3026110	1437000	4463110
போக்கு வரத்து	1027560	81000	1108560
அரசாங்க வேலை	1685060	346010	2031070
வீட்டு வேலைகள்	87000	719000	806000
சில்லரை.	466980	94020	501000
மொத்தம்	19092520	10131030	29160550

முக்கிய பட்டணங்களின் ஜனத்தொகை.

1	டோக்கியோ	5863350
2	ஒஸாக்கா	2722700
3	கியோத்தோ	1052500
4	நகோயா	1017700
5	கோபை	853800
6	யோகஹமா	703900

பட்டணங்களும் கிராமங்களும்.

வருஷம்	நகரங்கள்	கிராமங்கள்
1889	754	12632

1898	1221	13557
1920	1449	10782
1933	1795	9784

பூகம்பங்கள்.

1596 லிருந்து 1933 க்குள் 27 பூகம்பங்கள

வருடம்	உயிர்ச் சேதம் (பேர்)
1792	15,200
1847	12,000
1896	27,122
1923	44,279

விவசாயம்.

ஜப்பானின் மொத்த நிலம் சாகுபடிக்கு லாயக்கானவை	15071910	சுமார் ஏகரா.
குடியானவர் பயிரிட்டது	7964205	
குத்தகைக்குப் பயிரிட்டது	7107705	
நெல் வேளாண்மை மட்டும்	8064057	
ஜப்பானின் மொத்த ஜனத்தொகை		64,450,005
விவசாயிகள் மட்டும்		5,621,535
ஜப்பானில் மொத்த வீடுகள்		12,160,736
விவசாயிகள் வீடு மட்டும்		2,375,833

கால் நடைகள்.

	மொத்தம்
மாடு	1,559,833
குதிரை	1,501,177
பன்றி	913,502
ஆடு	30,156
வெள்ளாடு	160,262

ஜப்பானின் தேசீயச் செல்வம்

		(ஆயிரம் ரூபாய்களில்)
1	நிலம்	24,873,078
2	சுரங்கம்	519,721
3	துறைமுகங்கள்	274,514
4	பாலம்	386,400
5	மரம்	5,365,452
6	கால் நடை	277,085
7	கட்டிடம்	58,274,640
8	கைத்தொழில் யந்திரங்கள் முதலியன	1,447,505
9	ரயில், டிராம்வே	2,878,510
10	மோட்டார், ஆகாயவிமானம்	528,235
11	கப்பல்கள்	1,648,189
12	எலெக்ட்ரிக் உற்பத்திச் சாமான்	1,524,035
13	நீர்ப்பாசன சாமான்கள்	282,223
14	ஸ்டேட்டிலுள்ள சாமான்கள்	15,077,848
15	மற்றவைகள்	1,800,412
15	வெளிநாட்டிலிருந்து வரவேண்டியது	153,277
	மொத்தம்	115,311,124

ஜப்பானின் மொத்த சொத்தில்

தனிப்பட்டவருடையது		100-க்கு 84 பங்கு
அரசாங்கத்தாருடையது	—	12 ,,
பொதுஜனங்களுடையது	—	4 ,,
		100

தொழிற் சாலைகள்

1914ல்	31717
1924ல்	49161
1934ல்	71940

1934ல் தொழிலாளர்

ஆண்கள்	933432
பெண்கள்	967659
மொத்தம்	1901091

வயது வாரியாக

16க்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்	185725
16க்கும் 50க்கும் இடையில்	1680148
50க்கு மேல்	35218

தொகை			தொழிற்சாலை	நூற்றுக்கு
5பேருக்குமேல் 50பேருக்குள்			61569	85.5
30	—	100	7902	10.6
100	—	200	1174	2.1
200க்கு மேல்			1295	1.8
மொத்தம்			71940	100.0

தொழிலாளர் 1934ல்

தொழிற்சாலையில்	2,539,384
அன்றாடக் கூலிவேலை செய்வோர்	2,977,707
மற்ற தொழிலாளர்	2,539,384
இவர்களில் ஆண்கள்	4,066,322
,, பெண்கள்	1,697,255

1935ல்

மொத்தத் தொழிலாளர்	7,517,000
வேலையற்றவர்	360,000
வேலையற்றவர் 100க்கு	4.8

கூலிவிகிதம்—1934ல்

தொழில்	மொத்தநேரம் (மணி)	மொத்தக் கூலி (ரூபாய்)	மணி ஒன்றுக்கு பைசா
1 நெசவு	2,599,851,096	2,079,880,876	$10\frac{1}{2}$
2 உலோகத் தொழில்	372,269,184	57,209,852	$28\frac{1}{2}$
3 யந்திர உற்பத்தி	750,924,389	126,662,068	30
4 ரசாயனத் தொழில்	479,950,976	53,152,552	21
5 அச்சுத் தொழில்	164,578,811	27,150,072	$31\frac{1}{2}$
6 உணவுப் பொருள்	302,897,411	32,136,072	$19\frac{1}{2}$
7 மின்சாரம்	33,402,376	5,784,444	33
8 சில்லரை	310,271,021	25,399,956	15

மணிக்கு சராசரி கூலி 18 பைசா

குடைகள் செய்யும் தொழிற்சாலை

தொழிலாளர் சங்கம்

1933ல்	942
அங்கத்தினர் தொகை	304,613
மொத்தத் தொழிலாளர் அங்கத்தினர் 100க்கு	7.5

நெசவுத் தொழில்.

வருடம்	*கஜம் துணி உற்பத்தி*
1904	80,947,248
1908	177,443,839
1912	342,584,684
1916	560,181,108
1920	762,037,360
1924	1,030,905,958
1934	1,793,845,440

வருடம்	*இறக்குமதி (ரூபாய்)*	*ஏற்றுமதி (ரூபாய்)*
1868	2,034,384	5160
1872	3,910,424	1328
1876	3,926,524	8504
1880	4418,412	26916
1884	1,990,536	87924
1888	3,673,588	122876
1924	9492692	261269988
1928	5947316	28177428
1932	3304544	230970264
1933	2363364	306572312
1934	761664	393880816

நூல் ஏற்றுமதி.

	மதிப்பு ரூபாய்
1904	23414764
1914	64680916

1924	87688764
1934	18787668

பட்டு உற்பத்தி.

வருடம்	சுமார் 400 பவுண்டு கொண்ட பேல்
1926	2,607,746
1928	2,451,851
1930	2,524,699
1932	2,810,437
1934	3,472,435

1934 ல் பட்டு ஏற்றுமதி.

நாடுகளுக்கு;	அளவு (அந்தர் வெயிட்)	மதிப்பு (ரூபாய்)
1 கிரேட் பிரிட்டன்	22,878	11,389,644
2 பிரான்ஸ்	36,574	16,267,112
3 சுவிட்சர்லாந்து	170	81,336
4 ஐக்கிய அமெரிக்கா	425,914	191,654,492
5 கனடா	757	328,912
6 ஆஸ்திரேலியா	5,523	2,213,684
7 மற்ற நாடுகள்	14,182	6,499,816
மொத்தம்	505,998	229,434,996

செயற்கைப் பட்டு.

வருடம்	தொழிற்சாலை	உற்பத்தி (பவுண்டு)
1918	1	100,000
1920	1	200,000
1924	4	1,368,000
1926	8	5,000,000
1930	12	35,958,000
1934	14	137,795,000

கம்பேனிகள்.

1924 ல்	33567
1934 ல்	71196
. லிமிடெட் கம்பெனிகள்	100 க்கு 88.9
மற்ற கம்பெனிகள்	11.1

தொழில்	கம்பெனிகள்	மூலதனம் (ரூபாய்)
கைத்தொழில்	24717	6,406,537,816
ஏற்றுமதி இறக்குமதி	5338	1,846,914,412
விவசாயம்	1548	780,763,732
சுரங்கத் தொழில்	427	138,134,856
மீன் பிடித்தல்	316	115,289,380

கப்பல் கம்பேனிகள்

1934

நிப்பன் யூசன் கெய்ஸா	என். எய். கே.
கப்பல்கள்	149
மொத்த நிறை	880 000 டன்
மூலதனம்	85000000 ரூ.
ஒஸக்கா சோசன் கெய்ஸா	ஒ. எஸ். கே.
கப்பல்	113
மொத்த நிறை	510000 டன்
மற்ற கம்பெனிகள்	16
அவைகளின் கப்பல்கள்	267

ரயில்வே.

ஸ்தாபனம் 1872

1872ல் ரயில் பாதை	17 மைல்
1934ல் ,,	1,419,188 மைல்
1934ல் அரசாங்கத்தாருடையது	973687 மைல்
,, தனிப்பட்ட கம்பெனிகளுடையது	445501 மைம்
மாதம் ஒன்றுக்கு ஏற்றுமதி இறக்குமதி சாமான்கள்	6564621 டன்

அதன் வருமானம்	16097600 ரூபாய்
மாதம் ஒன்றுக்குப் பிரயாணிகள் போக்கு வரவு	73970300 பேர்
இதன் மூலமாக வருமானம்	20659200 ரூபாய்

வேலை செய்வோர்	ஆண்கள்	பெண்கள்	மொத்தம்
1934ல்	190996	7682	198678

தபால் தந்தி வசதிகள்

முதல் தந்தி நிலைய ஸ்தாபனம்	1869
முதல் தபாலாபீஸ் ,,	1871
வெளிநாட்டுத் தபால் ,,	1872
ஆகாயத் தந்தி ,,	1908

1871ல்	180	தபால் நிலையங்கள்
1933ல்	10557	நிலையங்கள்

டெலிபோன்

1933ல் ஜப்பானில் எக்ஸ்	4393
டெலிபோன் ஆபீஸ்	6123
வைத்திருப்போர் தொகை	761136
பேசப் படுவது	320 கோடி முறை

ரேடியோ

பிராட் காஸ்டிங் ஸ்டேஷன் 40

வைத்திருப்போர் தொகை 1714 223

பாங்குகள்

1934ல்	652
மூலதனம்	2030978400 ரூ
செலுத்தப்பெற்ற மூலதனம்	1378074400 ரூ

மின்சாரம்

பவர் ஸ்டேஷன்கள் 1934ல்	1730
மொத்த வீடுகள்	12500000

மின்சாரம் உபயோகிக்கும் வீடுகள்		11400000
20 வருடத்திறகுள்		
விளக்குகளின் எண்ணிக்கை	இரு மடங்கு அதிகம்	
பல்புகளின் சக்தி	மூன்று ,, ,,	
மின்சார ரயில்வே	மூன்று ,, ,,	
பிரயாணிகள்	இரு ,, ,,	

சினிமாக்கள்

தியேட்டர்கள்		1200
(வருடத்திற்கு)	வெளிநாட்டுப் படங்கள்	250
,,	சினிமா பார்க்கும் மக்கள்	180000000
	பெரும் பான்மை	பேசாதபடங்கள்

புத்தகங்கள் வெளியீடு.

வருடத்திற்கு	சுமார்	20000
1935ல் மட்டும்	புத்தகங்கள் வெளியீடு	
இலக்கியம்	2271	
கல்வி	2224	
சீர்திருத்தம்	1323	
மதம்	1123	
பொருளாதாரம்	1036	
சங்கீதம்	1009	
பூகோளம்	780	
சித்திரக்கலை	712	
மருத்துவம்	695	
அரசியல்	641	
சட்டம்	574	
தத்துவசாஸ்திரம்	448	
சரித்திரம்	421	

மோட்டார்கள்.

ஜப்பானில்	
மோட்டார்கள்	68224

லாரிகள்	36117
மற்றவைகள்	2462
ஆட மொத்தம்	106803.

சைக்கிள்கள் 1934ல்

தொழிற்சாலைகள்	770
டோக்கியோவில் மட்டும்	200
சைக்கிள்கள்	118405
மதிப்பு	1732644 ரூ
சைக்கிள்சாமான்மதிப்பு	18717196 ரூ

சிமிண்ட்.

1871 ல் தொழிற்சாலை ஆரம்பம்.

1934 ல்	மொத்தத் தொழிற்சாலைகள்	29
1934 ல் எற்றுமதி	8,998,422 அந்தர் வெயிட்	
அதன் மதிப்பு	6,430,624 ரூபாய்	

காகித உற்பத்தி.

காகித மில்கள்	1934 ல் 30
மூலதனம் சுமார்	2¼ கோடி ரூபாய்

	உற்பத்தி	விற்பனை.
1924	817,823,344 பவுண்டு	804,809,793 பவுண்டு
1930	1,367,534,290 ,,	1,347,188,299 ,,
1934	1,591,474,908	1,505,884,952 ,,

கம்பளி வகை.

	உற்பத்தி
1912	4,446,000 கஜம்
1916	9,307,000 ,,
1930	197,658,000 ,,
1933	210,311,000 ,,

தீப் பெட்டி.

தொழிற்சாலை ஆரம்பம்	1875 வருடத்தில்
1933 ல் தொழிற்சாலைகள்	143.
ஐரோப்பிய மகா யுத்தத்தின்போது	
தீப்பெட்டி உற்பத்தி	2 கோடி குரோஸ்
மதிப்பு	3 கோடி ரூ.

கண்ணுடிச் சாமான்கள்.

தொழிற்சாலை ஸ்தாபனம்	710 வருஷத்தில்
1924 ல் ஏற்றுமதி மதிப்பு	15563444 ரூ.

மீன்பிடித்தல்

1933ல் ஸ்தாபனங்கள்	159091
மீன்பிடித்தஅளவு	1,763,144,210 சதுரஅடி
மீன்களின்மதிப்பு	15,426,696 ரூபாய்

ஜப்பானின் உத்தேச வரவு-செலவுத் திட்டம் (1936—37)

வரிகள்	747,843,200 ரூ
ஸ்டாம்புகள்	63,730,400
சர்க்கார் சொத்துக்கள்	233,508,000
போக்கு வரத்து	64,800,000
ஜப்பான் பாங்கு	16,608,000
தற்காலிக் லாபவரி	33,669,600
இதர வருமானம்	662,363,200
மொத்த வரவு	1,822,522,400 ரூ

செலவு

சக்ரவர்த்தி குடும்பம்	3,600,000 ரூ
அந்நியநாட்டு விஷயம்	25,361,600

உள்நாட்டு விஷயம்	147,436,000
பொக்கிஷம்	393,256,000
யுத்தம்	406,001,600
கடற் படை	441,484,800
நீதி நிர்வாகம்	31,643,200
கல்வி	114,024,000
விவசாயம்	72,155,200
வியாபாரம் கைத்தொழில்	15,120,000
போக்குவரத்து	157,227,200
வெளிநாட்டுச் சம்பந்தம்	15,212,800
மொத்தம்	1,822,522,400 ரூ

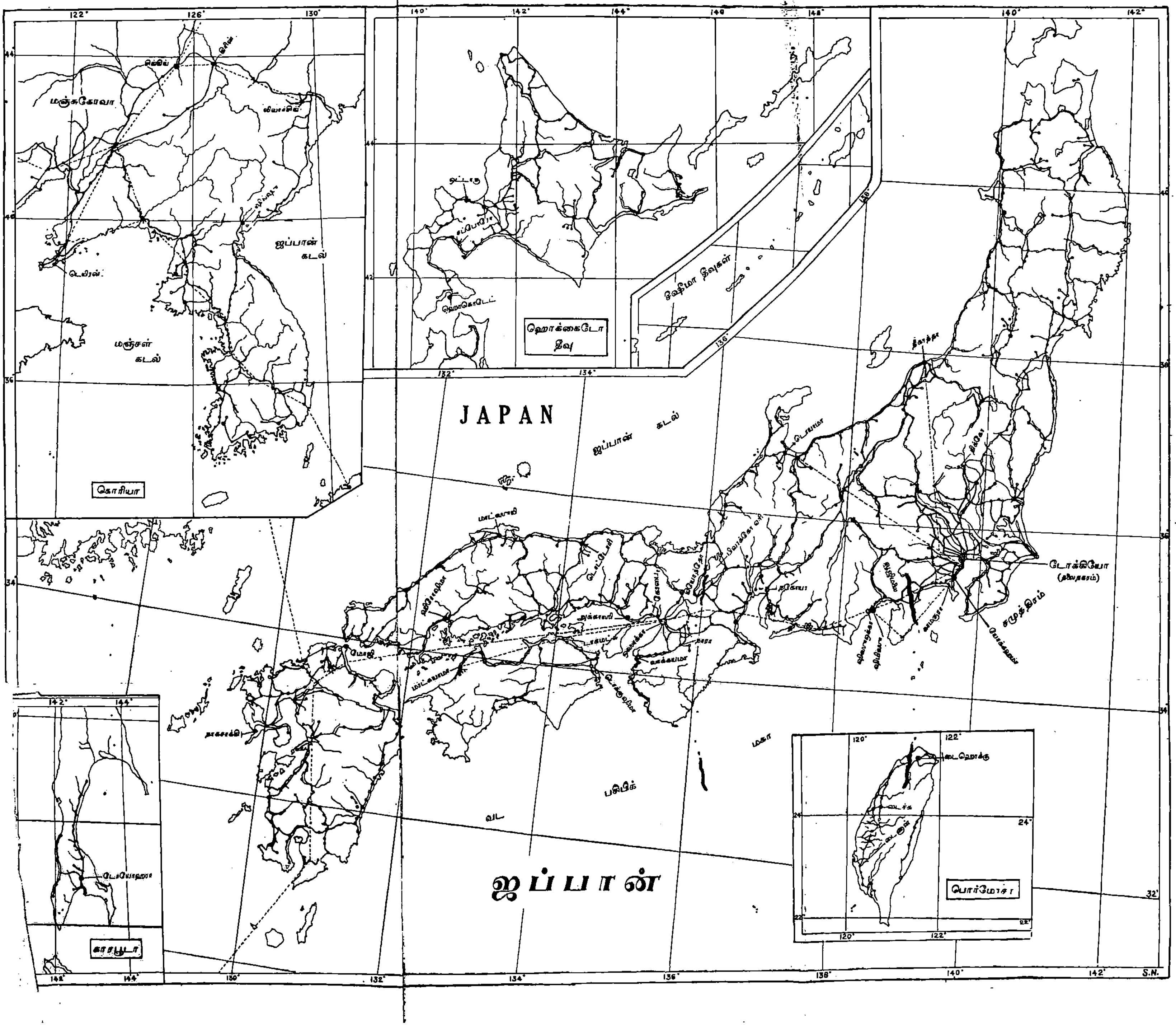

JAPAN
ஜப்பான்
ஜப்பான் கடல்
கொரியா
மஞ்சள் கடல்
ஹொக்கைடோ தீவு
டோக்கியோ
(தலைநகரம்)
வட
பசிபிக்
மகா
பொர்மோசா
காரபூடா
S.N.